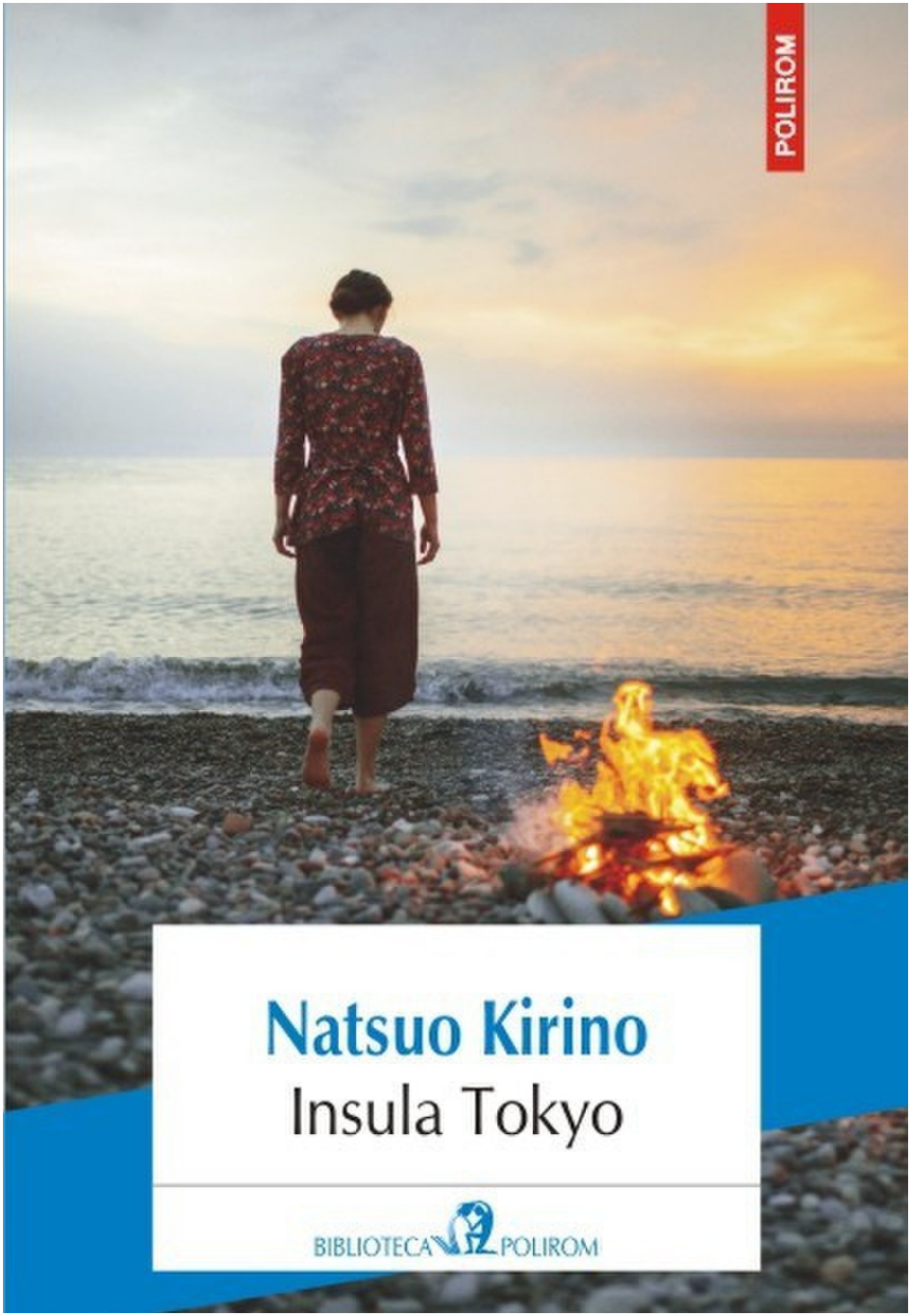
POLIROM
Natsuo Kirino
Insula Tokyo
BIBLIOTECA POLIROM

Natsuo Kirino

Insula Tokyo

Traducere din limba japoneză și note de
Andreea Sion

POLIROM
2015

CAPITOLUL I
1. Insula Tokyo
2. Nașterea zeului
3. Vântul *nattō*
CAPITOLUL II
1.Oameni aruncaţi
2. *Yoroshiku* – rouă de seară, suferința morţii
3. Spiritul rahatului
CAPITOLUL III
1.Cronica Insulei-Mamă
2.Mania insulei
3.Prințesa Hormon
CAPITOLUL IV
1. *Sainara,* cât mai curând
2.Meci suspendat din cauza întunericului
3. Turnul ascuns – Imperial Tower
4. Chiki și Cheetah
5. Revolta Tribului Blănoșilor
CAPITOLUL V
1. Insula locuită

CAPITOLUL I

1. Insula Tokyo

Tragerea la sorți pentru alegerea noului ei soț urma să aibă loc la Palatul Imperial. Kiyoko s-a trezit mai devreme decât de obicei și a coborât către Odaiba[1]. Micul golf acoperit cu pietricele negre, atipic pentru zona Pacificului de Sud, i se părea mereu posomorât. Stâncile masive care îl închideau pe cele două laturi creau o senzație apăsătoare. Nivelul apei se ridicase și marea însăși părea un zid care astupa intrarea în golf. Niciodată nu-i plăcuse plaja asta, unde se simțea prizonieră. Se împliniseră cinci ani de când reușise să pună piciorul pe pământ chiar aici, împreună cu soțul său, Takashi, după ce iahtul lor se scufundase. Atunci, în mijlocul furtunii, zărise silueta insulei și fusese cuprinsă de o bucurie nebună; însă acum, rămasă captivă, își petrecea zilele privind orizontul.

Kiyoko și-a scos rochia neagră și zdrențuită. Goală, a intrat în mare. Pe alocuri apa era adâncă și trebuia să fie atentă. Mângâiată de valuri, a pășit pe pietricelele de pe fund și s-a spălat pe față cu apa călduță. „Azi joc rolul principal și trebuie să fiu frumoasă”, și-a spus, zâmbind fără voie. Întotdeauna și oriunde s-ar fi aflat, avea rolul principal. Pe insulă era în centrul atenției și toți se întreceau să-i intre în grații. Normal. Dintre cei treizeci și doi de locuitori ai insulei, ea era singura femeie. Și-a pieptănat cu degetele părul încâlcit și a încercat să-l prindă cu o algă lunguiață care plutea deasupra valurilor. Împlinise de curând patruzeci și șase de ani, dar, în afară de părul ceva mai rar, nu dădea semne de îmbătrânire. Câte lupte pe viață și pe moarte nu se dăduseră pentru ea,

1 Numele unei mari plaje artificiale din Golful Tokyo.

cea de acum? I-a venit din nou să zâmbească. Oare câte femei, pe lumea asta, erau la fel de dorite de bărbați precum era ea?

La trei luni după naufragiul lor, valurile au adus la țărm încă douăzeci și trei de tineri japonezi, bărbați cu toții. Niște zilieri angajați să facă recensământul cailor sălbatici de pe insula Yonaguni. Treaba lor era să adune bălegarul uscat și să-l zdrobească, în căutarea ouălor de paraziți. O muncă grea, murdară, mirositoare și prost plătită, care îi scotea din minți. Au plănuit să evadeze cu o barcă pescărească abandonată, dar au fost prinși de un taifun și târâți către insulă. În noaptea în care barca le-a fost distrusă de valuri, iar ei s-au salvat înotând până la țărm. Kiyoko și Takashi i-au ajutat, fără o clipă de răgaz. S-au bucurat că nu mai erau singuri, dar până la urmă a crescut doar numărul prizonierilor de pe insulă. Nu-i știau numele, nici țara de apartenență. Și tot nu venea nimeni să-i salveze.

Tinerii au ajuns să-i spună „Insula Tokyo”. Takashi i-a luat peste picior și i-a făcut nostalgici, dar Kiyoko le-a înțeles resemnarea și dorința de a-și petrece cât mai plăcut restul zilelor într-o re-născocire a locului natal, de vreme ce nu se mai puteau întoarce în cel adevărat. Se împăcase și ea cu aceeași soartă.

A întors capul să privească insula. Era învăluită într-o vegetație deasă, dar nu avea munți înalți. Din câte îi povestise Takashi, care o explorase, avea forma unui rinichi strivit, cu o lungime cam de șapte kilometri și o lățime de patru. Nu existau animale periculoase, precum șerpii veninoși ori pisicile sălbatice. Creșteau însă mulți bananieri sălbatici și cocotieri, iar tuberculii de *taro*[2] se găseau peste tot, așa că hrană aveau din belșug. Dacă nu puneau la socoteală faptul că insula era nelocuită și că nu

2 *Colocasia esculenta,* plantă asemănătoare cartofului, frecvent întâlnită în insulele din Pacific. Tuberculii sunt toxici când sunt cruzi și pot fi consumați doar preparați.

avea cine să vină să-i salveze, se putea spune că trăiau în paradis.

Kiyoko a simțit că e privită și a întors capul. În spatele ei apăruseră trei dintre locuitorii din Hong Kong. Toți trei îi studiau zâmbind trupul gol. Îi cunoștea din vedere, dar nu le știa numele. Unul, mai în vârstă, avea o ditamai burta, iar ceilalți doi, mai tineri, niște bărbi negre, ca de țap. Cel cu câțiva dinți lipsă și-a mișcat brațele, mimând rotunjimi feminine. Kiyoko s-a enervat și și-a întors privirea. Era cea mai grasă de pe insulă. Duceau cu toții o viață plină de lipsuri, dar numai ea se îngrășa, deși nu pricepea de ce. Își ura trupul scurt și îndesat, dovada vie că viața pe insulă nu-i pria. În bătaie de joc, Watanabe cel cu limba ascuțită îi spusese că se îngrășa fiindcă era stimulată de virilitatea din jur. Watanabe fusese exilat de partea cealaltă a insulei, la Tōkaimura, pentru că refuza sistematic să participe la muncile în comun și toată lumea îl detesta.

Numiseră locul acela „Tōkaimura”[3] din cauza numeroaselor butoaie misterioase pe care le-au găsit acolo. Erau câteva zeci de recipiente mari din aluminiu, cu pereți groși și capace galbene bine sigilate, împrăștiate pe plajă. Mânați de curiozitate, unii dintre băieți au vrut să vadă ce conțin, dar cineva i-a oprit, strigând că ar putea fi deșeuri radioactive; au fugit mâncând pământul și de atunci nimeni nu s-a mai apropiat de ele. Spre deosebire de Odaiba, pe plaja de la Tōkaimura nisipul alb și fin se întindea cât vedeai cu ochii. Era mare păcat să nu profite de el, dar se temeau de radiații. Se spunea că Watanabe, când și-a făcut o dată apariția la Bukuro[4], după mai multă vreme, chelise de tot și-și pierduse o parte din dinți; de atunci, nimeni n-a mai îndrăznit să se apropie de acel loc.

Butoaiele de la Tōkaimura le insuflau naufragiaților

3 Centrală nucleară situată la nord de Tokyo , în prefectura Ibaraki, unde la 30 septembrie 1999 a avut loc un grav accident nuclear.

4 Prescurtare familiară a numelui Ikebukuro, cartier în Tokyo.

speranță și disperare în același timp. Disperare, pentru că, dacă insula era un fel de groapă de gunoi pentru deșeurile radioactive, toată lumea avea s-o ocolească; speranță, fiindcă cineva ar fi putut veni din nou, cu alte butoaie de aruncat. Până la urmă, vapoare cu deșeuri toxice n-au mai venit, dar au apărut, în schimb, chinezii.

Într-o dimineață, cu trei ani în urmă, toată lumea a dat fuga pe plajă, la vestea că se ivise un vapor la Odaiba. La orizont se vedea un vas negru, nemișcat. Vasul pe care îl visaseră atât! Toți au țipat cât îi ținea gura, dând bezmetic din mâini. Gândindu-se că nu era de-ajuns, și-au scos tricourile și le-au agățat în vârful unor bețe, fluturând și mai abitir. În cele din urmă, când au zărit o barcă pneumatică galbenă coborând la apă pe latura vasului, unii s-au prăbușit epuizați, izbucnind în plâns, alții s-au grăbit să-și umple buzunarele cu pietricele, ca suvenir de pe insulă, iar alții au început să alerge încoace și-ncolo pe plajă, nebuni de bucurie, într-o mare hărmălaie. Dar presupusa barcă de salvare nu a venit goală. Avea la bord un bărbat înarmat cu o pușcă și încă vreo zece capete negricioase, plecate, ca de condamnați. Bărbatul cu pușca i-a silit pe ceilalți să debarce pe țărm, iar barca goală a luat calea înapoi către vas. Insularii, care priviseră scena perplecși, s-au pus pe urlat: „Ajutoooor! Suntem japonezi! Nu trebuie să ne salvați voi, dar măcar anunțați pe cineva!”. Însă nu au primit niciun răspuns, iar vasul a plecat.

Bărbații abandonați pe plajă erau mai toți îmbrăcați sumar, în pantaloni scurți și tricouri, și nu aveau niciun fel de bagaje. Așezați pe nisip, oftau abătuți și-i priveau pe japonezi cum se tânguie. Unii se întinseseră pe plajă cât erau de lungi.

Un tânăr, Atama, fost șef de bandă de motocicliști, li s-a adresat, dar nu păreau să-l înțeleagă. „Probabil că sunt chinezi”, au șușotit japonezii între ei. Atama a luat un băț

și a scris pe nisip cele trei ideograme pentru „chinez”[5], urmate de un semn al întrebării. Bărbații au încuviințat la unison. Atama a scris iar: „Ce insulă?”. Un chinez de vreo patruzeci de ani, care părea cel mai în vârstă dintre toți, i-a luat bățul din mână și a răspuns: „Necunoscut”. Prin comparație cu scrisul șovăielnic al lui Atama, caligrafia chinezului era atât de sofisticată, încât abia se putea citi. Mai târziu, aveau să afle că grupul de chinezi încercase să intre clandestin în Japonia, pe un vas, însă nu s-au înțeles la preț cu traficanții și au fost debarcați, pur și simplu, pe insulă.

— E-n zadar, totul e-n zadar! Suntem într-o groapă de gunoi!

Cel care se tânguia smulgându-și părul de pe cap era un japonez pe care-l strigau Miyuki-*chan*[6]. Îi spuneau așa pentru că vorbea necontenit de prietena lui, Miyuki. În acea seară, băiatul și-a pierdut mințile. Și-a scos toate hainele, le-a spus tovarășilor săi „Pa, mă duc!”, apoi a pornit înot, pleoscăind puternic, și a dispărut în larg.

Venirea chinezilor i-a făcut pe japonezi să fie mai uniți, dar, în afară de asta, n-a adus nimic bun. Japonezii îi disprețuiau pe chinezi, considerându-i rebuturi umane – dovadă faptul că fuseseră aruncați acolo, în timp ce ei înșiși ajunseseră pe insulă prin forțe proprii, luptându-se cu furtuna. Dar asta nu le schimba cu nimic situația mizerabilă, în plus, efortul de a-și duce zilele pe o insulă pustie le tăiase cheful de a întreține schimburi culturale cu niște oameni care aveau obiceiuri diferite. Au împărțit insula, numind partea vestică (cea scobită), unde locuiau ei, Tokyo, iar partea estică (cuprinzând și Tōkaimura), unde trăiau chinezii, Hong Kong. Golful Odaiba, situat în

---

5 Multe dintre ideogramele folosite în China și Japonia au sensuri identice sau apropiate, astfel încât vorbitorii celor două limbi pot comunica, rudimentar, în scris.

6 Sufix adăugat numelor persoanelor apropiate, pentru a conferi o nuanță afectivă.

partea de jos a rinichiului, a fost considerat port comun, deși nici urmă de vas nu a mai trecut pe acolo.

Cei din Hong Kong s-au obișnuit foarte repede cu viața pe insulă, de parcă s-ar fi născut aici. Erau lipsiți de orice rușine. Își făceau nevoile oriunde și oricând și aruncau gunoaie peste tot. Fiind doar între bărbați, nu se jenau să stea mereu goi și se afundau în junglă ca niște sălbăticiuni. Se descurcau incomparabil mai bine decât cei din Tokyo: pentru toată lumea șoarecii și șopârlele erau surse importante de proteine, dar, în timp ce japonezii le mâncau imediat ce le prindeau, chinezii făceau tot posibilul să le captureze vii și să le țină închise, ca să se înmulțească. Când prindeau pești mici, îi conservau: îi stropeau cu apă de mare și îi lăsau să se usuce la soare, apoi îi pisau mărunt și îi puneau în supă sau în alte feluri de mâncare. Dinspre satul celor din Hong Kong veneau mereu mirosuri îmbietoare, de neînchipuit pentru o insulă pustie. Mai mult decât atât, chinezii căutau plăcerea cu tot dinadinsul. Se pricepeau foarte bine să găsească hrană și se spunea chiar că descoperiseră, doar ei știau unde, usturoi și ardei iuți sălbatici, pe care îi foloseau ca să condimenteze mâncarea.

Într-o zi, Kiyoko i-a zărit cărând un *wok,* strălucitor în bătaia soarelui. I-a întrebat, prin gesturi, de unde făcuseră rost de el, iar ei i-a explicat că au desfăcut capacul de pe unul din butoaiele de la Tōkaimura. Capacul era dublu și rigid și s-a chinuit mult; vreo doi bărbați chiar și-au rupt unghiile și și-au dat peste cap încheieturile mâinilor până au reușit să-l scoată – i-au povestit ei, cu gesturi exagerate. Kiyoko s-a gândit să le spună despre radiații, dar până la urmă a renunțat. Dacă nu muriseră deja, probabil că nu era niciun pericol.

Dar asta însemna că erau capabili să-și facă și arme. Atama s-a îngrijorat, însă toți ceilalți au dat din umeri. La Tokyo domnea resemnarea. Deși se temeau că într-o bună zi cei din Hong Kong aveau să vină peste ei și să-i supună, inerția era mai puternică: „Asta e. N-avem ce face”. Chiar

dacă s-ar fi gândit să opună rezistență, practic n-ar fi reușit. De fapt, nici nu știau cum ar fi putut riposta. Pe de altă parte, cei din Hong Kong aveau un conducător, Yang, pe care îl ascultau cu toții. Cei unsprezece oameni formau o armată, în frunte cu el, și luptau pentru supraviețuire. Yang avea vreo treizeci și cinci de ani. Era un bărbat cu privirea tăioasă, cu bărbia ieșită în afară și cu un ten nesănătos. Mereu tuna și fulgera, cu o voce stridentă.

Cei din Tokyo nu aveau un conducător la fel de puternic. În grupul japonezilor dominau Atama, de douăzeci și șase de ani, care susținea că fusese capul[7] unei bande de motocicliști, și Oraga, de treizeci de ani, fost profesor la un centru *after school,* dar niciunul dintre ei nu era recunoscut drept lider. Atama încercase să impresioneze prin vocea lui puternică, dar celorlalți nu le-a trebuit mult să-și dea seama că era doar o cacealma; îi puseseră porecla mai mult pentru că avea o căpățână disproporționat de mare, pe lângă trupul deloc impresionant. Oraga avea căutare ca arbitru sau mediator în diverse dispute, dar nu îi plăcea să se lupte cu alții și nu avea niciun plan de durată care să le ușureze traiul pe insulă.

În vreme ce la Hong Kong cei unsprezece trăiau și munceau cot la cot, la Tokyo oamenii se împărțiseră în grupuri mici, după simpatii, și trăiau retrași în câteva cătune, toate cu nume japoneze: Bukuro, Juku[8] sau Shibuya[9]. Totuși, cei din Tokyo se puteau lăuda cu ceva care le lipsea cu desăvârșire celor din Hong Kong: aveau o femeie, chiar dacă nu una foarte tânără. Era un mare avantaj. Cei din Hong Kong nu aveau ochi decât pentru ea, îi ofereau hrană și o invitau la ei. Din punctul ei de vedere, toți ceilalți, tineri sau în vârstă, indiferent că erau din Hong Kong sau din Tokyo, făceau parte din specia

7 În japoneză, *atama,* ca și porecla personajului.

8 Prescurtare familiară a numelui Ikebukuro, cartier în Tokyo.

9 Cartier în Tokyo.

masculilor, iar ea era singura femeie. Asta era realitatea. Exista riscul să devină obiectul unor conflicte, însă toți o considerau fragilă și aveau grijă să nu o pună în pericol. „Sunt pasărea ibis a insulei Tokyo”, își spunea ea întotdeauna. Când se vor stinge, ajunși la bătrânețe, singura mulțumire a bărbaților va fi că n-au trăit o viață searbădă, într-un loc uitat de lume, și asta numai datorită faptului că a existat și ea. Era normal să o trateze ca pe ceva prețios.

Bărbații din Hong Kong și-au scos hainele murdare, pantalonii scurți și chiloții, le-au îngropat cu grijă în nisip, să nu le ia vântul, și au pus deasupra câte o piatră, ca semn. Pe insulă nu aveau de unde să-și procure îmbrăcăminte, de aceea, când munceau, chinezii renunțau la haine. Kiyoko le-a privit organele sexuale. Voia să știe dacă propria ei goliciune produsese vreun efect asupra lor, dar n-a remarcat nicio schimbare. Pentru ei, importantă era procurarea hranei. La un semn, au intrat cu toții în mare, concentrați. Voiau probabil să prindă niște pești pentru prânz, fiindcă aveau în mâini harpoane făcute din bețe cioplite. La Odaiba se găseau numai peștișori mici și plini de oase. Mai erau și răi la gust, așa că japonezii renunțaseră complet la pescuit, dar chinezii nu lăsau nimic deoparte când era vorba de hrană.

Cuțitul de care se folosiseră ca să cioplească harpoanele îl luaseră cu împrumut chiar de la Kiyoko, dându-i în schimb un pumn de sare de calitate, care nu avea gust amar. Chinezii se pricepeau până și la rafinarea sării. Cei din Tokyo fierbeau apa de mare o zi și o noapte, dar obțineau doar o sare roșcată și atât de amară, încât nu o puteau mânca.

Chiar dacă cei din Tokyo aveau cuțit, gamele sau alte lucruri folositoare, le lipseau tehnicile de supraviețuire și perseverența pentru a le dezvolta. Se ocupau mai tot timpul cu obținerea fibrelor din scoarță de cocotier, ca să-și confecționeze haine, asta când nu făceau diverse piese

de mobilier ori coliere hawaiiene din flori sălbatice. Erau mai degrabă îndeletniciri de femeie casnică sau de pensionar, în fond, găseau la tot pasul și fără eforturi speciale destulă hrană cât să supraviețuiască. De aceea, cei douăzeci de locuitori din Tokyo făceau față tot mai greu plictisului. Se născuse moda să-și tatueze brațele sau să-și poarte pantalonii pe dos. De asemenea, era șic să prindă pui de maimuță și să-i domesticească, pe post de animale de companie. Spre deosebire de chinezi, care sporeau producția de teamă că resursele de hrană ale insulei ar putea seca, japonezii optaseră pentru activități culturale. Sau poate că, de fapt, acordau o mai mare importanță motivațiilor personale și nu interesului comunității. Apariția chinezilor a schimbat fundamental modul de viață al japonezilor: în scurtă vreme, au dezvoltat un sistem înfloritor, ajungând să închirieze bunuri chinezilor și să primească în schimb sare și alimente uscate.

Cei trei chinezi au plonjat în mare și au început să caute pești. Kiyoko a ieșit din apă și, în timp ce lăsa briza să-i usuce trupul, și-a imaginat banchetul care urma să aibă loc în seara aceea. Oare ce bunătăți aveau să mănânce și cum aveau să se distreze? Banane la aburi, găluște de *taro,* alcool de cocos, friptură de șopârlă. Ce bine-ar fi dacă băieții ăia le-ar aduce și niște porc sălbatic! Îi ploua în gură. S-a amuzat mai apoi încercând să ghicească cine avea să-i fie mire. Trecuse deja o lună de când cel de-al treilea soț, Noboru, se prăpădise.

Kiyoko s-a întors la coliba ei simplă, cu stâlpi înfipți direct în pământ, aflată pe dealul cel mai înalt al insulei, pe care-l numise Chōfu în amintirea orașului japonez în care locuise. Voia să se reculeagă în fața plăcuței mortuare a soțului său și să-i aducă la cunoștință evenimentul. Nu era chiar o plăcuță adevărată, ci doar o piatră albă culeasă de la Tōkaimura, pe care scrisese cu cărbune numele defunctului.

„Takashi-*san*[10], astăzi mă mărit din nou. N-am crezut că o s-o fac și a patra oară. Te rog să mă veghezi în continuare de acolo, din Cer.”

Într-o vreme îl urâse pe Takashi, fiindcă nebunia lui pentru croaziere pe ocean îi adusese în acea situație, dar timpul așternuse uitarea. La un an și ceva după naufragiu, Takashi a murit în condiții misterioase: a căzut de pe faleza de la Capul Sainara[11], s-a izbit de o stâncă mare și s-a făcut zob. Gurile rele spuneau că-l împinsese Kasukabe, al doilea soț al lui Kiyoko, mânat de gelozie, dar pentru ea amănuntul n-a contat. L-a plăcut pe Kasukabe mult mai mult decât pe Takashi. Pe acea insulă pustie oricum toți aveau să moară, unul câte unul. Lui Takashi i-a venit rândul mai repede, atâta tot.

Croaziera lor începuse cu cinci ani în urmă. În iunie, plecaseră din portul Naha, ca să facă înconjurul lumii. Kiyoko protestase, spunând că nu-i surâdea deloc ideea de a-și petrece un an întreg pe mare, dar Takashi i-a făcut o promisiune de vis: când aveau să termine de vizitat porturile din toate țările și să încheie aventura, urmau să se mute definitiv în Australia. Înainte să-și piardă serviciul din cauza restructurării, Takashi își dăduse demisia de la compania pentru care lucra, primind astfel o pensie mărită cu douăzeci la sută. Pe atunci avea patruzeci și șapte de ani. Kiyoko își făcea griji legate de viața pe vas și de câți bani aveau să le rămână după croazieră. Pe deasupra, ajunsese să-și pună la îndoială judecata, de vreme ce până atunci nu observase ce bărbat egoist era Takashi. Dar el era navigator cu experiență și o punea serios la treabă și pe Kiyoko. La nici trei zile de la plecare, i-a prins o furtună și au plutit în derivă timp de mai multe zile. Kiyoko s-a temut pentru viața ei, dar Takashi a dovedit curaj și a îmbărbătat-o ori de câte ori a fost nevoie. În schimb, când

10 Sufix onorific adăugat numelor de persoane, cu sensul general de „domnul/doamna/domnișoara“.

11 Variantă a expresiei *sayōnara,* „rămas-bun“.

au ajuns pe insulă, rolurile s-au inversat. Instinctul de supraviețuire s-a trezit în Kiyoko. Ea săpa după tuberculi, ea gusta plantele sălbatice asemănătoare cu cele pe care le știa comestibile, ea jupuia șerpii. Pe de altă parte, Takashi, cu stomacul lui sensibil, o ținea dintr-o indigestie în alta, din zi în zi tot mai slăbit. Ajunsese o umbră de om care doar bea alcool de cocos și dormea. Mai târziu, când au apărut și tinerii japonezi naufragiați, a fost obsedat de bănuiala că-i făceau ochi dulci nevestei lui. „Ce bine că s-a prăpădit înainte să vină și chinezii! Pe ăștia chiar că nu i-ar fi suportat”, și-a spus Kiyoko zâmbind.

Kasukabe era un tânăr cât se poate de obișnuit, care abia împlinise douăzeci și unu de ani. Alesese să plece la muncă pe insula Yonaguni pentru că nu-i plăcea meseria de zugrav, însă după naufragiu, cât a trăit n-a încetat să repete că ar fi preferat de o mie de ori bătăile încasate de la șeful de echipă, decât viața pe insula pustie. Se ținea după Kiyoko, nestânjenit de prezența lui Takashi, și îi făcea avansuri în mai multe rânduri. Ea era agasată, dar în același timp se simțea și măgulită. Era prima oară când cunoștea bucuria de a avea grijă de un bărbat atât de tânăr, încât îi putea fi mamă. Dar Kasukabe avea și o latură dură, greu de trecut cu vederea. Îi ura pe cei care îi dădeau târcoale lui Kiyoko și mereu le căuta ceartă.

Kasukabe murise și el cu doi ani în urmă, într-un miez de noapte, prăbușit tot de pe faleza de la Sainara. Atunci Kiyoko s-a întristat mult, pentru că-l iubise cu adevărat, iar după moartea lui a ajuns să se considere diabolică, o femeie care îi împingea pe bărbați spre moarte.

O vreme, s-a bucurat gândindu-se că avea să se distreze cu tinerii rămași, dar moartea lui Kasukabe a dat totul peste cap. Atmosfera de pe insulă s-a schimbat complet din cauza tragerii la sorți. Ajunsă în miezul problemei, Kiyoko s-a simțit cuprinsă de un val de ură.

După morțile suspecte ale celor doi soți, Atama și Oraga au venit s-o viziteze și au rugat-o insistent să-și aleagă

unul nou. Cu un zâmbet disprețuitor, ea le-a răspuns că nu avea sentimente deosebite pentru niciunul dintre bărbații rămași. Auzindu-i replica, cei doi au schimbat scurt o privire și au anunțat-o că, în acel caz, urma să aibă loc „o tragere la sorți a pretendenților”. Câștigătorul îi devenea soț pentru o perioadă de doi ani, iar când i se încheia mandatul, se organiza o nouă tragere la sorți. Kiyoko s-a gândit că asta era sclavie de-a dreptul, dar n-a putut refuza. Chinezii își făcuseră și ei apariția pe insulă, iar japonezii începuseră să ia mai multe măsuri de pază; Kiyoko nu avea curajul să se împotrivească, de una singură, voinței tuturor. Cu toate astea, eforturile de autoapărare ale comunității s-au stins destul de curând.

Cel de-al treilea soț, Noboru, i-a fost ales așa, prin tragere la sorți. Pe la școală nu mai dăduse încă din gimnaziu și era bun doar să-și petreacă zilele așezat în fața supermarketurilor non-stop sau să facă aiurea semnul victoriei. Era și prost, și puturos. Lui Kiyoko i se părea că are de crescut un copil răzgâiat și îi venea să-l dea afară în șuturi. De când ajunsese pe insulă, niciodată nu mai fusese atât de stresată.

Bye bye, Takashi-san. *Bye bye,* Kasukabe. Pe tine te-am iubit. *Bye bye*, Noboru, cel mai dobitoc dintre toți. Kiyoko și-a luat în sinea ei rămas-bun de la cei trei soți defuncți, apoi și-a scos rochia neagră. De pe un raft, a luat cămașa albă și pantalonii scurți *chino*[12]*,* moșteniți de la Takashi. Se îngălbeniseră și aveau câteva găuri, dar erau hainele ei cele mai bune. Le ținuse deoparte, cu gând să le îmbrace în ziua în care ar fi sosit cineva să-i salveze. Pe sub cămașă și-a pus la gât colierul frumos pe care i-l făcuse Inukichi din scoici și corali. Inukichi avea douăzeci și doi de ani și era cel mai tânăr dintre toți. Multă vreme, fusese foarte abătut, pentru că era mare iubitor de câini[13], dar pe insulă nu se afla niciunul. Era însă un băiat de treabă și de

12 Tip de material textil din bumbac.

13 În japoneză, *inu,* de unde și porecla personajului.

curând își găsise rațiunea de a trăi în confecționarea obiectelor de podoabă din nucă-de-cocos sau scoici. Ori de câte ori venea să-i aducă lui Kiyoko câte un accesoriu nou, îl primea în așternut, drept mulțumire.

Kiyoko a privit ceasul lui Takashi, un Omega Seamaster. Fusese lucrul care funcționase cel mai mult timp pe insulă, dar nu mai mergea de doi ani. Limbile înțepeniseră la ora unsprezece și șapte minute. Odată cu ceasul, timpul insulei se oprise. De atunci, trăiau fără să-i mai intereseze ce oră era. Se spunea că cei din Hong Kong își construiseră un ceas solar și că munceau ghidându-se după el, dar asta i se părea lui Kiyoko o constrângere prea mare.

Binedispusă, a pornit-o către piața Palatului Imperial. „Piața" se afla pe un promontoriu plat și ușor ridicat. La început, când au naufragiat pe insulă, s-au gândit să pună acolo un steag, ca să fie ușor observat de avioane, dar cum era păcat să consume atâta pânză, până la urmă au renunțat. „Palatul Imperial", aflat în mijlocul promontoriului, fusese construit recent. Avea o structură rudimentară, cu patru stâlpi și un acoperiș din frunze de cocotier. „Palatul" de dinainte fusese cea mai sofisticată construcție de pe insulă, cu un acoperiș din frunze de palmier *nypa,* însă un taifun îl doborâse ca pe o jucărie, cu un an în urmă. Fusese construit de Sakai, un ucenic de tâmplar, numai că acesta, la scurtă vreme după ce l-a terminat, s-a otrăvit cu niște crabi de cocotier și a murit. Cu alte cuvinte, nu mai avea cine să se dedice realizării unui edificiu în folosul comunității.

La Palatul Imperial se adunaseră deja toți cei din Tokyo. Trei din Bukuro, patru din Juku, șase din Shibuya, doi din Kita Senju[14], doi din Chiba[15] și încă doi care trăiau singuri, în total, nouăsprezece. Watanabe din Tōkaimura lipsea, pentru că nu putuse fi contactat. La tragerea la sorți puteau participa doar cei care își depuneau în prealabil

14 Numele unui cartier din Tokyo.

15 Prefectură învecinată cu metropola Tokyo.

candidatura.

Văzând-o îmbrăcată la patru ace, tinerii au luat și ei un aer solemn – sau poate că era doar o impresie. Inukichi, gătit cu un colier din scoici, de fabricație proprie, și cu câteva brățări din cocos la încheieturi, a arătat în spate:

— Au venit și tipii din Hong Kong.

— Ah, de Watanabe n-aveam chef!

Chinezii se adunaseră pe nesimțite la poalele dealului unde se afla Palatul Imperial. Printre ei se zărea și Watanabe. De când nu îl mai văzuse, chelia i se mărise, dar părea să-și fi păstrat dinții. Bărbatul i-a aruncat o privire, cu nelipsitul lui rânjet ironic. Tricoul lipit de trupul slab era atât de soios, încât nu i se mai ghicea culoarea inițială. Vântul îi răscolea părul lipsit de luciu, iar fața îi devenise și mai antipatică.

Yang, îmbrăcat doar cu pantaloni scurți, a ridicat mâna zâmbind, fără a se adresa cuiva în mod special. Părea că așteaptă cu interes evenimentul. Buzele lăsau să i se vadă caninii galbeni, puternici. A făcut un semn din bărbie și chinezul între două vârste pe care Kiyoko îl întâlnise de dimineață, la Odaiba, a pășit către ea, oferindu-i ceremonios ceva învelit în frunze de bananier. Mirosea a carne friptă. Un freamăt a pus stăpânire peste cei din Tokyo. „N-o fi porc sălbatic?” „Ba chiar porc e!” șușoteau ei. Cu un băț, bărbatul între două vârste a scris pe jos, pe pământul presărat cu nisip: „Celebrare”. Ca de obicei, caligrafia era elegantă. Văzând că Atama se poticnește, Oraga a scris, drept răspuns: „Mulțumiri”.

Atama a luat bucata de carne și a despachetat-o, sub privirile nerăbdătoare ale tuturor. Era o pulpă de porc bine friptă și avea o culoare îmbietoare. Kiyoko ducea lipsă de proteine animale de atâta vreme, încât creierul aproape că-i adormise. Era o ditamai halca de carne, fără os și suculentă, nu fadă ca friptura de șopârlă sau de șarpe. Oare unde găsiseră porci sălbatici? Erau fantastici chinezii ăștia! În fața unei asemenea fapte de seamă, japonezii au

rămas fără cuvinte. Watanabe părea și el că se mai împlinise. Oraga, maestrul de ceremonii, a rostit cu voce puternică:

— Începem înscrierea pretendenților. Kiyoko-san, doriți să spuneți ceva înainte?

— Orice-ar fi, nu-i accept pe Watanabe și pe Noboru.

Noboru și-a întors grăbit privirea în altă parte, Watanabe a râs batjocoritor. Oraga și-a scos ușurel ochelarii, care-i tot lunecau, rămânând cu un aer pierdut. Ochelarii nu mai aveau brațe și, pentru că și-i prindea pe cap cu niște vrejuri, arăta tare ciudat. Fusese poreclit Oraga[16] fiindcă obișnuia să le spună celorlalți „Aruncați «ego»-ul din «egoism» și nu mai ziceți «io, io»!”. Nimeni nu-i știa numele adevărat, și oricum, pe insulă nici nu mai conta.

— Deci astea sunt condițiile. Iar acum, îi poftesc pe cei care doresc să participe la tragerea la sorți să ridice mâna.

S-a făcut liniște. Kiyoko și-a ridicat privirile și a numărat. Unu, doi… șase. Doar șase! Era sincer dezamăgită. Chiar scoțându-i din calcul pe cei doi homosexuali care trăiau împreună la Chiba și pe Noboru, soțul de dinainte, mai rămâneau șaisprezece tineri. Inukichi, pe care-l răsfățase atât, nu ridicase mâna, ci rămăsese cu ochii pierduți în zare, către ocean. De umilință, Kiyoko și-a mușcat buzele.

Pe pământ au fost așezate șase scoici închise, câte una pentru fiecare candidat. Regula era să deschidă câte una, în ordine, de la cel mai în vârstă la cel mai tânăr. Cine găsea un semn făcut în interiorul scoicii era noul ales. Pretendenții s-au așezat la rând, într-o mare veselie, de parcă ar fi jucat un joc. Cu doi ani în urmă, ceremonia fusese mult mai solemnă, și-a spus Kiyoko cu amărăciune. A ieșit câștigător al patrulea dintre candidați, G.M. Se

16 În japoneză, *ora* (sau *ore),* „eu“ - argotic, urmat de *ga,* particulă de subiect. Asemănător cu „io“ în loc de „eu“, în limba română.

presupunea că are vreo douăzeci și șapte sau douăzeci și opt de ani. Când erau pe insula Yonaguni, le povestise că e student la o universitate de stat din zonă, dar nimeni nu știa dacă era adevărat. Șocul naufragiului îi provocase amnezie. Fiindcă pe lucrurile lui apăreau inițialele „G.M.”, așa îl strigau. Destul de târziu, Kiyoko a aflat despre el că avusese inițiativa evadării de pe Yonaguni; îi era destul de greu să-și închipuie așa ceva pentru că acolo, pe insula lor, G.M. abia dacă scotea o vorbă și nu ieșea deloc în evidență. Nu aparținea nici unui grup și trăia singur, oferind celorlalți servicii de masaj. De câteva ori a apelat la el și Kiyoko, dar nu se prea pricepea să găsească punctele de presiune.

— Curaj, G.M.!

Tinerii bărboși se îngrămădeau să-l felicite, însă el rămăsese cu ochii la Kiyoko, privind-o parcă nedumerit. La Tokyo, doar trei bărbați nu încercaseră niciodată să i se strecoare în așternut, iar G.M. se număra printre ei. Chiar și în timpul tragerii la sorți, nu el fusese singurul serios? Kiyoko era neliniștită, dar în același timp avea și așteptări legate de noul ei soț. Era bun la pat? Avea să se mulțumească doar cu el?

— Iar acum va începe ceremonia de cununie a celor doi, Kiyoko-san și G.M.! a proclamat Oraga.

Oamenii au izbucnit în aplauze și s-a creat o atmosferă de sărbătoare. O cantitate considerabilă de alcool de cocos aștepta să fie consumată. Era foarte ușor de obținut: se spărgeau nucile tinere, se colecta sucul și era lăsat la fermentat. Complicat și periculos era doar cocoțatul în copacii înalți, iar asta cădea în seama băieților din Juku, mari bețivani.

Chinezii s-au apropiat discret de locul banchetului. De vreme ce oferiseră carne de porc, ar fi fost politicos să fie și ei băgați în seamă; Oraga le-a făcut semn cu mâna, invitându-i. Yang a ajuns primul. S-a dus direct la G.M., l-a bătut pe umăr și i-a spus ceva pe limba lui. Probabil că-l

felicita. Apoi a venit rândul lui Kiyoko să fie bătută pe umăr. A simțit cum degetele chinezului, cu unghiile înnegrite de mizerie, i se strecurau în sus pe ceafă. Și-a întors capul, iar Yang i-a șoptit ceva la ureche. O asigura probabil că, dacă binevoia să vină la Hong Kong, avea să-i acorde toată atenția cuvenită. Kiyoko s-a imaginat în brațele lui și a simțit cum o cuprinde fierbințeala. Și-a dat seama că băieții din Tokyo nu-i erau de-ajuns. Își dorea experiențe noi, cu bărbați diferiți. Era singura femeie de pe insulă și se simțea mistuită de o dorință imensă, pe care bărbații din jurul ei nu i-o puteau satisface. Nu s-ar fi săturat nici dacă ar fi înghițit insula întreagă. Ce era de făcut? s-a întrebat privind spatele lui G.M., în care nu părea să găsească vreun sprijin. Fiindcă nu aveau detergent pe insulă, mizeria pătrundea până în adâncul fibrelor, iar tricoul lui verde-deschis era soios. Pentru un tânăr amnezic, era oare o bucurie să-și ia nevastă pe o insulă pustie?

— Kiyoko-san! i s-a adresat Watanabe. Vino la Hong Kong! O să te distrezi mai bine decât cu ăștia.

— Adică?

— Distracție de toate felurile. Nu-i locul să zic pe șleau. Avem și un proiect super-tare.

Fără să fie mai clar, Watanabe a aruncat o privire în spate, către grupul de chinezi. „Or crește porci sălbatici?” s-a întrebat Kiyoko. „Sau poate fac capcane pentru lilieci?” Liliecii se prindeau cu mare greutate.

— Hai, spune-mi!

— Dacă mă lași să ți-o trag.

— Ce tot vorbești? Abia m-am măritat, dacă n-ai observat!

— Ia uite ce tupeu are târfa insulei! Ai ajuns babă, da’ tot mai faci nazuri, pe motiv că ești singura femeie din zonă!

Watanabe și-a schimonosit buzele. De furie, Kiyoko a simțit că i se urcă sângele la cap, dar și-a dat seama că nu

avea rost să se enerveze din pricina unuia pe care toată lumea îl ura, și a râs.

— Nu mai râde, proasto! i-a șuierat Watanabe și s-a dus să se așeze în spatele chinezilor.

În sinea ei, Kiyoko a luat o hotărâre: nu avea să se culce cu el nici dacă ar fi rămas ultimul bărbat de pe insulă!

A început banchetul. S-a turnat alcool în boluri făcute din nuci-de-cocos de mâini dibace și s-a împărțit porcul fript adus de cei din Hong Kong. S-au înșirat bunătățile: spanac sălbatic fiert în apă de mare, lipii din tuberculi de *taro* prăjite în ulei de cocos, supă de șarpe, crab de cocotier fiert în apă de mare, fiertură de scoici și altele. Distracția sporea pe măsura alcoolului consumat. Și-a făcut apariția pe scenă trupa de jazz din Shibuya, Tokyo Dome. Folosindu-se de un băț pe post de microfon, unul dintre băieți, Kame-chan, a luat cuvântul. Când muncea pe insula Yonaguni, fusese lovit de un cal sălbatic, și încă multă vreme după naufragiu pe spatele lui a putut fi văzută o ditamai vânătaia în formă de copită.

— Bună, noi suntem Tokyo Dome. Felicitări cu ocazia acestei zile speciale! Ăă, ne pare rău că n-am câștigat noi tragerea la sorți, dar asta ne va face să cântăm cu mai mult suflet.

— Dar voi nici măcar n-ați participat! i-a strigat Watanabe.

Kame-chan s-a scărpinat în cap.

— Mă rog. În orice caz, noi suntem Tokyo Dome, trupa legendară a insulei Tokyo. Tendințele noastre muzicale sunt de toate felurile, apoi avem și problema instrumentelor, așa că o să facem și noi ce putem. Vă propun să începem cu niște *rap.*

— Yeeeeeeeei! a strigat cineva în semn de susținere.

— Mersi, i-a răspuns Kame-chan, ridicând brațul. Că veni vorba de problema instrumentelor, nu reușim în ruptul capului să ne facem o chitară. Am încercat cu nuci-de-cocos, dar ne-au ieșit mereu ukulele. Cele mai

importante sunt corzile. Astea-s de bază. Apropo, Yang-san, n-ai cumva niște peri rămași de la porcii sălbatici?

Watanabe a părut să-i traducă, iar Yang i-a răspuns îndatoritor și cu voce tare:

— Nu este!

— Fraiere, corzile se fac din mațe de oaie! a punctat cineva.

Kame-chan a râs încurcat.

— Ah, așa e. În fine, să cântăm. Prima piesă se intitulează „Balegă de cal”.

Era limpede că talentul îi ocolise. Lui Kiyoko i se părea stupid să stea acolo și să simuleze că-i ascultă. Chinezii, în schimb, se așezaseră turcește și ascultau fascinați. Au urmat băieții din Bukuro, cu piesa „Island Randall”, cântată *a cappella.* I-au urmat alți trei cu interpretări foarte lirice ale unor bucăți din *Astro Boy* și *Sailor Moon*[17]. Japonezii ascultau cântecele fermecați, emoționați până la lacrimi, iar chinezii priveau întreaga scenă cu o curiozitate neprefăcută. Au urmat cei din Juku și Kita Senju, care au prezentat un număr de gimnastică în echipă. Trupurile lor sfrijite s-au răspândit în evantai, apoi s-au adunat ca să construiască o piramidă care abia se ținea pe picioare. Kiyoko s-a ridicat și ea, a luat bățul-microfon și a cântat piesa lui Adamo, „Sans toi m’amie”. La sfârșitul cântecului lacrimile îi curgeau șiroaie, dar bărbații stăteau cu nasul în pământ și nimeni nu spunea nimic. Singurii care au aplaudat-o entuziast au fost chinezii. Simțind răceala celor din Tokyo, Kiyoko s-a gândit că atmosfera de pe insulă nu mai era la fel ca altădată. În doi ani de zile, multe lucruri se schimbaseră. Sfârșitul suveranității ei ca regină a insulei era doar o chestiune de timp.

— A venit vremea ca tinerii căsătoriți să ne părăsească.

Noul cuplu trebuia să plece mai devreme, pentru a petrece noaptea nunții acasă la Kiyoko. Yang a ridicat mâna și a spus ceva. Watanabe a tradus, plin de sine:

17 Desene animate japoneze, foarte populare.

— Ne roagă să le permitem să participe și ei la tragerea la sorți, peste doi ani. Pentru că și ei contribuie la dezvoltarea insulei, e firesc să aibă aceleași drepturi.

Cu obrajii înroșiți din pricina alcoolului de cocos, Oraga a întrebat-o pe Kiyoko:

— Kiyoko-san, ce părere ai?

Toți japonezii și-au îndreptat brusc privirile către ea. Dacă accepta, îi deranja pe japonezi; dacă refuza, se supărau chinezii. Kiyoko se afla într-o poziție foarte delicată și a contraatacat, întrebându-l pe Oraga:

— Tu ce părere ai?

— E decizia ta, noi nu ne putem amesteca.

De când o puseseră să se mărite a treia oară, nimeni nu mai ținea cont de dorințele ei; dar acum, după solicitarea celor din Hong Kong, i se cerea din nou părerea. Viclenia celor din Tokyo o întrista.

— O să mă gândesc.

Watanabe a râs, ca și cum ar fi înțeles tertipul, apoi a tradus. Yang a străpuns-o cu privirea pe Kiyoko. Ea a simțit că i se strânge stomacul. Nu știa ce îi spusese de fapt chinezului nemernicul de Watanabe.

Se lăsase seara și drumul către Chōfu era întunecat. A privit în urmă. Focul de tabără din fața Palatului Imperial strălucea roșu, iar în jurul lui siluete negre dansau și scoteau strigăte ciudate. Kiyoko se simțea obosită. Era singura femeie de pe insulă, dar și persoana cea mai în vârstă. Noul ei soț, G.M., se ținea după ea fără să scoată o vorbă.

— Zi și tu ceva!

Dar G.M. tăcea. Kiyoko l-a luat de mână și și-a dat seama că bărbatul tremura. Ce Dumnezeu, doar nu-l mănânc de viu! Simțea că o cuprinde furia. Avea impresia că se afla la bunul plac al bărbaților de pe insulă. Când aveau chef, se foloseau de ea și păstrau pacea dintre ei în chipul cel mai liniștit: îngrădirea libertății lui Kiyoko. Pe Kasukabe tot ei îl azvârliseră de pe stâncă, putea să bage mâna-n foc. Îi

ducea capul la așa ceva, dar la lucruri bune, nu. Întristată că fericirea pe care o simțise mai devreme se spulberase, a intrat în colibă, unde domnea întunericul. I s-a părut prea complicat să aprindă focul și să facă lumină. S-a prăbușit pe așternutul de frunze uscate de cocos, proaspăt schimbate. Alcoolul îi îngreunase picioarele.

— Vai, ce obosită sunt! Eu nu pricep ce vă trece prin cap vouă, bărbaților. Ori vă stau în cale, ori aveți nevoie de mine. Din două, una.

G.M. n-a răspuns. Kiyoko a așteptat o vreme, dar în cele din urmă a luat-o somnul. Mai târziu, în miez de noapte, s-a trezit pentru că se sufoca: G.M. se urcase pe ea și i se agățase de sâni. „În sfârșit!” și-a spus în sinea ei, apoi i s-a adresat cu blândețe:

— Ce greu ești! Să nu mai sari pe mine așa, pe nepusă-masă!

G.M. rămăsese lipit de trupul ei masiv și tremura. Plângea. Surprinsă, Kiyoko l-a privit, în lumina lunii. Barba nerasă îi arunca umbre negre pe chip. G.M. și-a șters lacrimile adunate în colțul ochilor și a spus:

— Îmi pare rău. M-a cuprins tristețea dintr-odată, nici nu știu de ce. E prima oară când dorm lângă cineva de când am ajuns pe insulă, și în sfârșit am priceput.

— Ce-ai priceput?

— Cât de trist am fost.

— Toți suntem triști.

— Nu e așa de simplu. Tu n-ai cum să înțelegi.

G.M. se ghemuise și se lipise de ea ca un copil la sânul mamei. Patul îngust a scârțâit. Era totuși un pat minunat și cel mai solid de pe insulă. I-l construise Sakai, fostul ucenic tâmplar, din lemne îmbinate. Bineînțeles, când i-l făcuse, sperase că-l va încerca și el, în compania ei.

— Așa crezi? Dar și eu îmi fac tot felul de griji pentru că sunt singura femeie de pe insulă. Și eu mă simt tristă!

— Când am ajuns în sfârșit pe pământ, după ce am înotat pe viață și pe moarte, m-am simțit atât de ușurat,

încât nu m-am putut ridica de jos. Îmi spuneam că sunt salvat. Am adormit, dar când m-am trezit habar nu mai aveam cine sunt și de unde vin. N-ai idee ce spaimă m-a cuprins! Puteam să vorbesc și-mi păstrasem obiceiurile, însă nu mai țineam minte nimic despre mine. Cum mă chema, cine-mi erau părinții, cu ce mă ocupam, unde locuiam. Eram pur și simplu terorizat. Ca să supraviețuiască aici, toți ceilalți se agață de cine erau înainte, când trăiau în Japonia. Atama vorbește mereu de motociclete, Inukichi vrea să-și revadă câinele, toți vorbesc cu plăcere despre iubite sau școală, și asta le întărește hotărârea de a face tot ce pot ca să se întoarcă acasă. Dar eu n-am nicio amintire. Nici măcar că sunt japonez sau că aveam prieteni. Tot ce știu despre mine sunt inițialele „G.M.”. E tare greu de suportat. Când mă gândesc că n-am decât amintirile de aici, mă mir că nu m-am sinucis și că am găsit puterea să trăiesc mai departe. Poate că m-am făcut maseur din dorința de a avea contact cu ceilalți.

— Încă nu ți-a revenit memoria?

G.M. a clătinat din cap. Cuprinsă de milă, Kiyoko i-a mângâiat spinarea scheletică, iar el a oftat adânc.

— Îți mulțumesc și-mi pare rău, sincer.

— E-n regulă. Acum ești soțul meu. Suntem o familie.

— Mă bucur.

G.M. părea că se mai relaxase și respira liniștit, pe cale să adoarmă. Kiyoko, neștiind ce să facă, a coborât din pat și a stat să privească luna plină, strălucitoare, prin spărturile dintre frunzele acoperișului. Și-a reamintit încrâncenarea bărbaților care s-au tot luptat în jurul ei în cei doi ani de când erau pe insulă. Poate că n-a fost doar dorința lor sexuală. Secătuiți de atâta tristețe, se luptau să și-o răpească unul altuia. Dar, dacă ei găseau alte rațiuni de a trăi și dacă ajungeau să se împace cu tristețea, cu ea ce avea să se întâmple? Ea cum avea să-și înfrângă tristețea? Auzi, să i se hotărască soțul prin tragere la sorți! Simțea că mai are puțin și se prăbușește pe podea. Poate

că și ea trebuia să renunțe la sex și să-și găsească un alt scop în viață. Baza supraviețuirii ei se zgâlțâia din temelii, iar ea era cuprinsă de o spaimă profundă. S-a auzit un sforăit. G.M., lățit, pusese stăpânire pe tot patul. Scena avea ceva liniștitor. Kiyoko îi privea chipul adormit și simțea că în interiorul ei izvorăște o putere nouă. „Am să-ți aduc eu amintirile înapoi!” Tocmai descoperise o nouă rațiune de a trăi.

A doua zi dimineața, când a deschis ochii, simțind mișcare, l-a văzut pe G.M. în picioare, lângă pat. Îi adusese niște banane verzi, prăjite, aranjate pe o scândură pe post de platou, și îi privea cu un aer ușor jenat chipul adormit.

— Nu vrei să iei micul dejun?

Ce atent era! Kiyoko s-a ridicat, impresionată. Un asemenea devotament ar fi vrut să-i dea drept exemplu lui Noboru. Fața lui G.M. strălucea, așa cum nu-l mai văzuse. „E chiar neașteptat de arătos”, și-a spus Kiyoko privindu-l cu plăcere. Fața lui acoperită de barbă era frumoasă, o raritate pe lângă sluțenia celorlalți bărbați de pe insulă.

— Mi se pare că așa obișnuiam să fac pe vremuri și m-a cuprins nostalgia.

— Poate că acasă aveai rude mai în vârstă? l-a întrebat Kiyoko și imediat și-a pierdut buna-dispoziție. Îi era greu să accepte realitatea, faptul că trăia cu un bărbat cu vreo douăzeci de ani mai tânăr decât ea.

— Habar n-am. Dar mi se pare că aveam grijă de cineva.

— Ia-o încet, i-a spus Kiyoko, având senzația că se transforma în psihoterapeut. Apropo, inițialele tale, „G.M.”, de la ce crezi că vin?

Posomorât, G.M. și-a plecat capul.

— Nu vrei un nume nou? Ți-l aleg eu!

Era o propunere cât se poate de neașteptată, dar G.M. s-a luminat la față.

— Ce zici de „Yutaka”? Pentru că semeni puțin cu Yutaka Takenouchi.

G.M. nu părea să fi auzit de actor, dar a scos un oftat de

ușurare.

— Mă simt renăscut. Acum cred că aș putea trăi pe insula asta!

În acea noapte, cei doi au făcut dragoste într-o atmosferă blândă, de tandrețe și încredere, atât de diferită de violența lui Kasukabe și de egoismul lui Noboru. Kiyoko a luat hotărârea de a cultiva singurul lucru de care nu avusese niciodată parte pe insulă: iubirea. Problema era faptul că peste doi ani avea să urmeze altă tragere la sorți. Yutaka i-a promis că avea să se opună, dar nu părea prea sigur de el. Văzând cât de mult se transformase, ceilalți bărbați aveau să-și dorească și ei fericirea împreună cu Kiyoko. Cererea chinezilor de a fi incluși în tragerea la sorți atârna și ea destul de greu în balanță. Dacă-i refuza, multe lucruri rele puteau să se întâmple.

Căsnicia celor doi mergea bine. Yutaka o răsfăța și, în zilele când era prost-dispusă, stătea abătut și aștepta, privind în pământ, până-l striga ea. După ce-l lăsa să fiarbă în suc propriu, Kiyoko îi ridica blând bărbia și-i spunea: „Iartă-mă!”, iar el își relaxa umerii și zâmbea ușurat. În acele momente, lui Kiyoko i se părea adorabil. Apoi avea senzația că începea să înțeleagă de ce femeile care fac nazuri au succes. I se părea că devenise mai puternică. Odată cu Yutaka, renăscuse și ea. Dobitocul de Noboru nici nu intra în calcul; Takashi fusese un funcționar de bancă arogant și exagerat de încrezător în sine, iar Kasukabe, o mașină de făcut sex. Prin comparație cu ei, Yutaka era rezervat și blând – cu alte cuvinte, un soț ideal.

Trei luni mai târziu, Kiyoko s-a trezit devreme și s-a dus la Tōkaimura. Niciunul dintre cei din Tokyo nu mai îndrăznea să se apropie de acel loc, dar acolo fundul mării, cu nisip alb, era puțin adânc și se puteau culege ușor scoici. Toți evitau să mănânce hrană de la Tōkaimura, de teamă că era radioactivă, dar și nucile-de-cocos, și bananele începuseră să fie tot mai rare. Ca să găsească de

mâncare, acum erau nevoiți să meargă până aproape de Hong Kong. Lui Yutaka îi plăceau scoicile, iar ei îi venise chef să facă o plimbare. În cele trei ore cât străbătuse jungla, găsise destule insecte și plante care păreau comestibile, dar era evident că, în doar câțiva ani, abundența scăzuse. Spre iritarea ei, japonezii considerau că asta era din cauza venirii chinezilor și în niciun caz din pricina propriei lor nesăbuințe.

Plaja i-a apărut în fața ochilor. Dar cum de nu mai era niciun butoi acolo? Kiyoko s-a îngălbenit. O fi venit vreun vas să le ia și nu l-a observat nimeni? Incredibil! Inima bătea să-i spargă pieptul. Plaja de la Tōkaimura era supravegheată strict de cei din Hong Kong. Să fi plecat doar ei cu vasul, fără să anunțe și la Tokyo? Pentru o clipă, a simțit că o ia amețeala de furie, dar și-a amintit că zărise câțiva chinezi la Odaiba chiar în acea dimineață. A coborât în fugă pe plajă. Un bărbat stătea pe mal și privea marea.

— Kiyoko-san, ce surpriză! Rar te vede omu' pe-aici!

Era Watanabe. Nu-l mai întâlnise de la banchetul nupțial, cu trei luni în urmă. Cu privirea absentă, bărbatul mesteca ceva. Toată gura îi era roșie.

— Ce mănânci?

— Frunze de betel.

— Unde crește asta? Spune-mi și mie!

Watanabe nu i-a răspuns, doar a râs și a mestecat mai departe. Se zvonea că cei din Hong Kong descoperiseră și tutun. Din punct de vedere economic, se detașau tot mai mult de cei din Tokyo. Dar betelul, care creștea sălbatic, ar fi trebuit să rămână un bun comun! Voia și ea, neapărat! Și-a mai încercat norocul o dată:

— Hai, spune-mi unde se găsește. Dacă-mi spui…

— Te culci cu mine, asta voiai să zici? Mersi, dar mă descurc și nu mai am nevoie de serviciile tale.

Asta ce mai însemna? Cuprinsă de un presentiment, Kiyoko a luat-o la fugă pe plajă. În locul unde stătuseră butoaiele, acum se vedeau urme, ca și cum ar fi fost târâte.

Probabil că le căraseră undeva. Kiyoko a aruncat o privire în jur și l-a zărit pe Yang apărând de după niște stânci. Chinezul și-a deschis brațele, ca într-o urare de bun-venit, și a râs dezgolindu-și dinții galbeni. Kiyoko l-a salutat din ochi. „Ăștia sigur pun ceva la cale!” Se temea, dar curiozitatea a învins și până la urmă s-a dus către Yang. El a spus ceva și a luat-o de mână.

— Ce faci? Unde mă duci? Sunt măritată, în caz că ai uitat!

Watanabe, care i-a ajuns din urmă, a râs ironic. Yang, fără să-i dea drumul, a condus-o către bucata de plajă de dincolo de stânci și a arătat ceva cu degetul. Kiyoko a scos un țipăt și a căzut în genunchi, pe nisip. Două bărci! Și pe lângă ele, împrăștiate pe nisip, niște topoare și fierăstraie cât se poate de bune. Chinezii, care nu aveau nimic, se folosiseră de capacele metalice ale butoaielor ca să-și facă unelte, mult mai folositoare decât armele. Apoi tăiaseră copaci, ciopliseră lemnul și asamblaseră bărcile.

Kiyoko s-a uitat la Yang, plină de admirație. Chinezul i-a spus ceva, iar Watanabe a tradus:

— Plecăm azi, cu astea. Putem să te luăm și pe tine.

Kiyoko, uluită, privea bărcile. Mai demult încercaseră și japonezii să construiască o plută, sub îndrumarea lui Sakai, dar curenții de lângă țărm erau prea puternici, iar marea, agitată; o plută legată doar cu liane nu era suficient de solidă ca să-i ducă în larg, așa că renunțaseră la idee. Apoi Sakai a murit, iar cei din Tokyo, încă marcați de tragedia propriului naufragiu, n-au mai avut chef de aventură și s-au mulțumit să aștepte să vină cineva să-i salveze. Bărcile chinezilor nu se comparau cu pluta rudimentară a japonezilor: forma lor le conferea stabilitate, iar scândurile erau întărite cu bucăți de metal, făcute probabil tot din capacele butoaielor.

— Ce zici, Kiyoko-san?

Watanabe o presa să răspundă. Yang o privea atent. Ochii lui mici aveau o sclipire șireată și murdară. Kiyoko s-

a gândit cu spaimă că nu era exclus s-o ia cu ei ca pe un obiect de distracție pe care, când se plictiseau, aveau să-l arunce în mare. În plus, avea un bărbat la care ținea mult. Nu-și putea imagina viața departe de Yutaka. Cea de-a patra căsătorie fusese cu noroc. Yang a arătat cu degetul către jungla din spate, strigând ceva.

— Zice că, dacă rămânem aici, o să murim de foame. Pe tine te ia pentru că ești femeie, dar pe ceilalți din Tokyo nu-i acceptă. Ar fi bine să te hotărăști repede.

Watanabe o privea cum se frământă, cu un aer răutăcios. „Ce să fac? E șansa salvării mele sau mă așteaptă moartea?” Kiyoko se gândea, cu capul plecat. Chinezii încărcau în bărci vâsle și provizii. Toți erau veseli. Dacă mergea cu ei, era puțin probabil să-și găsească sfârșitul. Odată ajunsă în siguranță, va cere ajutor și pentru ceilalți. În ceea ce-l privea pe Yutaka, avea să găsească o scuză bună, când se vor revedea. Că au răpit-o chinezii sau ceva asemănător. Kiyoko a ridicat capul.

— Vin cu voi!

Yang a încuviințat satisfăcut, a luat-o de mână și a condus-o spre prora uneia dintre bărci. Ținându-se bine de margine, s-a uitat în sus, către insulă. Vegetația, deși abundentă, i se părea sărăcăcioasă. O insulă în declin. *Bye bye* tuturor. *Bye bye,* Yutaka. Brusc, i-a părut rău că purta rochia de toate zilele și nu cămașa albă și pantalonii scurți cu care-și propusese să se îmbrace când avea să fie salvată.

2. Nașterea zeului

Marea era agitată și îi zgâlțâia rău. Kiyoko era îngrozită și, de când ieșiseră în larg, stătea ghemuită. Barca se ridica pe valuri, apoi cobora, apoi se ridica iar, neîncetat. De teamă să nu cadă peste bord, Kiyoko se ținea zdravăn de margine. Dintr-odată, a văzut îndreptându-se spre ei un

val uriaș. Nici n-au avut timp să strige. Cu forma ei de ladă, barca abia a reușit să urce, ca pe spinarea unui monstru, apoi s-a prăbușit în golul dintre valuri, ca într-un *roller coaster.* Kiyoko își ținea trupul întins înainte, cât mai înainte. Oare ce o împingea, panica sau curajul? Avea palmele transpirate. Evadarea de pe insulă, cu destinația Japonia. Ba nu, putea fi orice insulă locuită. Abia aștepta să savureze bucuria repatrierii, așa cum visase de atâtea ori!

Au răzbit peste valul imens. Yang a strigat „Uraaa!!!" și s-a uitat la Kiyoko, plin de el. I-a zâmbit și ea în chip de răspuns, dar fața lui, cu caninii galbeni atât de evidenți, îi amintea de un diavol tazmanian sau de un fel de câine preistoric. Cei cinci chinezi mânuiau din răsputeri vâslele pe care și le făcuseră chiar ei, luptându-se să iasă în larg. Curenții marini din jurul insulei și rafalele puternice de vânt le îngreunau mult înaintarea. Călătoria pe mare se arăta dificilă încă de la început.

În cealaltă barcă erau șase vâslași și ambarcațiunea înainta ceva mai repede, dar acum se făcuse nevăzută în hăul dintre valuri. Yang și ai lui ar fi vrut să știe ce fac tovarășii lor, dar nu era cu putință: o clipă de neatenție i-ar fi pus în pericol. Kiyoko ținea strâns la piept un coș împletit, plin cu tot felul de lucruri, și se ruga. Era a doua oară în viața ei când cerea ajutor cerului. Prima oară se întâmplase în croaziera cu Takashi. *Namu Amida Butsu, Namu Amida Butsu*[18]*.* Lovită într-o parte de un val, barca a fost cât pe ce să se răstoarne. Din coșul ținut de Kiyoko a sărit o umbrelă triunghiulară, din frunze de palmier împletite, și a căzut peste bord. Își făcuseră până și umbrele! Oricât de nepotrivit era momentul, n-a putut să nu-i admire pe chinezii pricepuți la toate. Umbrela a plutit o clipă, dar în cele din urmă a fost înghițită de valuri. Ca să nu mai piardă ceva, Kiyoko a strâns coșul și mai tare la piept. Era sarcina ei să aibă grijă de apa, nucile-de-cocos și

18 „Mă încredințez ție, slăvite Buddha!"

celelalte provizii pe care le conținea. Așa îi poruncise prin gesturi Mun, omul de încredere al lui Yang. Chinezul era foarte păros, sprâncenele i se uneau, iar fața îi era invadată de o barbă neagră, zbârlită. Când Yang și taciturnul Mun erau împreună, formau o pereche înfricoșătoare, ca un câine și un urs preistoric. Abia te puteai uita la ei.

De pe barca purtată în sus și-n jos de valuri, Kiyoko s-a întors cu greu, să privească insula Tokyo. Văzută din largul plajei de la Tōkaimura, era turtită ca pieptul unei babe. Când te gândești că acolo trăise vreme de cinci ani! Căutând hrană de dimineața până seara. O viață primitivă, fără urmă de produse cosmetice cu care să-și îngrijească pielea. Nu voia în ruptul capului să se mai întoarcă acolo, își plângea de milă, uitând câte atenții primise, fiind singura femeie de pe insulă, și cum domnise peste Tokyo. Uitase și de Yutaka, soțul care se baza pe ea și care probabil o aștepta să se întoarcă.

— Dobitocilor! De-ați crăpa cu toții! s-a auzit slab o voce, peste valuri.

De pe mal, Watanabe, mic cât buricul degetului, își vărsa furia. Când a vrut să urce și el într-o barcă, Yang l-a pocnit cu un capac de oală din lemn și l-a doborât la pământ. Probabil că nu se așteptase deloc la asta, pentru că a replicat, pe un ton lingușitor:

— Vai, Yang-san! Ce puternic ești!

Chinezul cel chel și mai bătrân a numărat pe degete, îndoindu-le unul câte unul, până la doisprezece. Asta însemna că în fiecare barcă puteau urca doar șase oameni.

— Luați-mă și pe mine! V-am ajutat și eu să construiți bărcile!

Yang a arătat-o cu degetul pe Kiyoko și a spus ceva. Chiar dacă nu vorbea chineza, a priceput: o alesese pe ea. Watanabe l-a înjurat și a sărit la bătaie, dar ceilalți l-au doborât cu vâslele. „Așa! Să crăpi!” i-a urat Kiyoko în sinea ei. S-a urcat repede într-o barcă și a privit de acolo cum îl

snopeau pe Watanabe.

Dar, la mai bine de trei ore de la plecare, încă se luptau cu valurile și nu reușeau să răzbească în larg. Kiyoko nu se așteptase la asta. Până și chinezii dădeau semne de nervozitate. La o privire mai atentă, minunatele ambarcațiuni care la început o lăsaseră mută de admirație nu erau decât niște plute cu pereți din scânduri prinse împrejur, fără pânze. Cât aveau să reziste? Kiyoko era tot mai îngrijorată.

Mun a strigat ceva și a arătat cu degetul în partea dreaptă. Barca cealaltă, care le-o luase înainte, se desfăcuse în bucăți. Trei chinezi căzuți în apă se agățaseră de resturile plutitoare și îi făceau semne disperate lui Yang, cerând ajutor. Ceilalți trei probabil că deja pieriseră în adâncuri. Dar Yang i-a ignorat, ordonând oamenilor lui să adune lucrurile care mai pluteau pe apă. Cine încerca să se agațe de barcă și să urce era lovit cu vâslele de compatrioții săi. Kiyoko a închis ochii, ca să nu vadă cum cei doi chinezi cu care se întâlnise la Odaiba – bărbosul și burtosul mai în vârstă – erau înghițiți de valuri în timp ce strigau și blestemau. Dar nici nu puteau risca să se scufunde cu toții, având prea mulți la bord. Și-au lăsat tovarășii să se înece sub ochii lor, au cules cât au putut din nucile-de-cocos împrăștiate pe valuri și au reluat lupta cu oceanul. Kiyoko era sleită de puteri și, fără să-și dea seama, a adormit.

Când a deschis ochii, era seară și barca se legăna ușor pe o mare liniștită. Extenuați, cei cinci chinezi dormeau cu gura deschisă. La proră, Yang și Mun erau întinși cu fața în sus, iar ceilalți trei dormeau adânc, în spate, sprijiniți de marginea bărcii. Kiyoko s-a dus la pupa și a urinat discret, apoi s-a ridicat, și-a întins brațele și picioarele și a privit în jur. Doar apă, cât vedeai cu ochii. Nici urmă de pământ. Scăpase de pe insula Tokyo, dar cum avea să fie mai departe? Se afla pe o bărcuță, plutind pe imensitatea oceanului, și simțea că-și pierde mințile de neliniște. Îi

venea să-i trezească pe chinezi și să le ordone să vâslească cu forță.

Japonezii numiseră insula „Tokyo”, dar îi auzise pe chinezi spunându-i simplu *tan,* adică „ou”. Cu siguranță că insula pustie era un fel de ou. Un organism viu închis într-o coajă. Iar ei, oamenii, erau ca niște pui de pasăre care tocmai reușiseră să spargă coaja și să țâșnească afară. Dar puii ăștia erau sortiți pieirii. Cuprinsă de gânduri negre, a băgat mâna în coș și a scos un fruct mic de mango. Și-a amintit că pe dealul de la Chōfu, unde locuia ea, creștea un mango pipernicit. Brusc, a cuprins-o dorul de insulă, îi era greu să-și imagineze ce făcea Yutaka în acel moment. Probabil că tocmai aflase de la Watanabe că fusese trădat și suferea crunt. Măcar să nu i se agraveze amnezia! Cufundată în gânduri, Kiyoko a mușcat din mango. Deodată, ceva a izbit-o în obraz.

— Nu voie!

O pălmuise Yang. Tot corpul lui puțea a transpirație amestecată cu apă de mare. Kiyoko și-a întors privirea și a pus fructul din care mușcase înapoi în coș. Spre surprinderea ei, Yang l-a scos și i l-a dat înapoi. Ba i-a și zâmbit cu dinții lui murdari. Ce mai însemna și asta? Precaută, a ridicat privirea către chipul lui de câine. El i-a ridicat poalele rochiei. Deci asta era. Resemnată, Kiyoko s-a uitat rapid în jur. Toți ceilalți dormeau lemn. I s-a părut că Mun s-a mișcat puțin, dar Yang, complet nepăsător, i-a ridicat rochia până sus și a pătruns-o pe la spate. Cât timp chinezul și-a mișcat șoldurile, ea a privit fix marea, aplecată peste marginea bărcii, cu fructul de mango într-o mână și ținându-se de nas cu cealaltă. Yang era neîndemânatic și egoist, mai rău decât Noboru, cel de-al treilea soț al ei. Kiyoko era atât de obișnuită să se culce cu bărbați care nu-i plăceau, încât nici nu i-a venit să plângă. „E un câine, doar un câine.” În chip foarte convenabil, a uitat că își simțise trupul arzând atunci când o îmbrățișase în seara banchetului de nuntă, la Palatul Imperial. Simțea

că o cuprinde ura. După ce i-a lăsat în trup o mare cantitate de spermă, chinezul, cu un aer mulțumit, și-a șters penisul de rochia ei zdrențuită. Apoi, brusc, s-a întors și a strigat ceva către tovarășii lui. Au sărit cu toții din somn, iar el le-a arătat cu degetul direcția opusă apusului. De voie, de nevoie, au pus mâna pe vâsle. Părea că Yang voia să meargă spre est. Poate că așa aveau să ajungă, în cele din urmă, în Japonia. Kiyoko a simțit o fărâmă de speranță și a închis ochii.

Însă după mai bine de zece zile erau tot în derivă, fără să fi întâlnit nici măcar un vas sau un avion. De câteva zile terminaseră apa și proviziile, iar acum supraviețuiau doar cu peștii pe care-i prindeau lovindu-i cu vâslele, când se apropiau de barcă. Ca să se apere de soare, Kiyoko își ținea pe cap coșul împletit, acum gol. Chinezii abia dacă mai puneau mâna pe vâsle, poate fiindcă li se părea inutil să navigheze când nu aveau nici măcar o busolă. Ca să-și păstreze puterile, stăteau tot timpul întinși pe fundul bărcii. Spre norocul lui Kiyoko, Yang, care la începutul călătoriei păruse că are normă să o siluiască de două ori pe zi, în ultima vreme nici nu se mai apropia de ea. Nici ceilalți chinezi nu-i arătau vreun interes, probabil de frica lui Yang. Nu peste multă vreme, când aveau să sufere cu adevărat de foame, oare pe ea aveau s-o mănânce prima? Slăbise în ultimele zile, dar încă era cea mai corpolentă dintre toți.

— Față, insulă frumos! a strigat Mun.

Kiyoko nu zărea nimic, dar se părea că departe, la orizont, își făcuse apariția un punct minuscul, ca o insulă. Deși erau sleiți de puteri, chinezii au sărit în picioare, scrutând zarea și scoțând strigăte de bucurie. Yang a pus mâna pe vâsle. Ceilalți i-au urmat exemplul. Vâsleau cu toții în forță, ținând ritmul în strigăte de „hei-rup!” și se îndreptau către insulă. După vreo două ore de vâslit încontinuu, Kiyoko a reușit și ea să distingă peticul de pământ. Era ca un buric apărut în mijlocul oceanului.

„Insulă! Insulă bun!” a exclamat Yang, cu un zâmbet larg. Kiyoko a dat deoparte coșul și s-a pus pe plâns, copleșită de emoție. Fusese o călătorie grea, dar în sfârșit era salvată! Insulă pustie să fi fost, și tot era mai bine decât în barcă, unde nu-i aștepta decât moartea. Dacă era destul de mare, poate era chiar locuită. Dacă avea vreo însemnătate strategică, poate că acolo erau și militari? Naționalitatea lor nici nu mai conta. Telefon, radiocomunicații, internet. Kiyoko își imagina, în extaz, toate mijloacele de comunicare posibile. „Alo? Eu sunt. Mamă? Da, da, trăiesc!” Dacă mai era în viață, mama ei trebuie să fi avut șaptezeci și nouă de ani. Cât s-ar bucura de întoarcerea fiicei! Dând frâu liber imaginației, se gândea cum le-ar fi putut explica celorlalți toate chinurile prin care trecuse. Era clar, trebuia să-și scrie memoriile și să le publice. Ajungând la o concluzie, Kiyoko s-a simțit ușurată și a zâmbit.

Mai era puțin până la insulă. Era mărginită de o faleză din stâncă albă, înaltă de câțiva metri. Deasupra se vedea jungla. Nu se zăreau urme de oameni, dar pământul e pământ. Kiyoko și-a amintit senzația de a păși pe teren stabil și s-a înfiorat de plăcere. Oricum ar fi fost, aveau s-o scoată la capăt. Chinezii erau descurcăreți.

Brusc, pe cer și-au făcut apariția niște nori negri, chiar deasupra capetelor lor. A început să plouă cu picături mari. Semn bun. Chinezii au lăsat jos vâslele și au deschis cu toții gura, însetați după atâtea zile fără strop de apă. A băut și Kiyoko pe săturate. În zona Pacificului de Sud, ploaia era dulceagă și călduță. Chinezii și-au scos tricourile și pantalonii scurți, murdari, și s-au apucat să se spele râzând și amuzându-se. Kiyoko n-a stat nici ea mult pe gânduri și și-a scos rochia neagră. Cu toții erau absorbiți de ploaia torențială și nimeni n-a părut să bage de seamă că și ea era complet goală. În orice caz, în scurtă vreme aveau să debarce. După ce s-a spălat, Kiyoko și-a clătit rochia în apa care se strânsese pe fundul bărcii. Oricât o

freca și o limpezea, tot mai ieșea mizerie din ea.

Dar ploaia era din ce în ce mai puternică și nu dădea niciun semn că s-ar opri. Yang s-a schimbat la față: pe fundul bărcii se strânsese prea multă apă și riscau să se scufunde. Chinezii s-au oprit din vâslit și s-au apucat cu toții să scoată apa, dar nu aveau decât niște boluri din coajă de nucă-de-cocos și propriile mâini. Erau ca sub o cascadă și nu reușeau să facă față potopului. Barca lor în formă de ladă, care rezistase vântului și valurilor, începea să se scufunde, învinsă de ploaie. Mai aveau câteva sute de metri până la țărm. Nu le rămânea decât s-o abandoneze și să înoate. Yang a sărit primul. Kiyoko, nevrând să rămână la urmă, și-a făcut curaj și a sărit și ea. Dacă s-ar fi aflat în mijlocul oceanului, ar fi fost sigură că avea să moară, dar insula era chiar în fața ochilor ei. S-a pus pe înotat, înaintând pe marea întinsă. Îi era greu, cu burta plină de toată apa pe care o băuse și cu rochia care o încurca, dar dacă tot rezistase până aici, voia să moară pe pământ. În clipa în care a atins cu picioarele fundul stâncos, a ridicat un braț, făcând semnul victoriei, chiar dacă nu avea cine să o vadă. Supraviețuise! Scăpase de pe insula Tokyo! Era foarte mândră de reușita ei.

S-a cățărat anevoie pe stâncile de la mal, fiindcă nimeni nu i-a întins o mână de ajutor. A răsuflat ușurată și a aruncat o privire în jur. Chinezii ajunseseră deja cu toții, teferi, pe țărm, iar Yang sărea în sus și striga: „Uraaa! Uraaa!”. Mun s-a urcat într-un cocotier și a început să doboare fructe. Kiyoko s-a înghesuit printre bărbați, dând coate să apuce și ea o nucă. A reușit și a izbit-o puternic de o piatră, ca să o spargă. După ce i-a băut conținutul dintr-o suflare, s-a simțit atât de ușurată, încât s-a prăbușit pe nisip și a adormit.

A doua zi, a trezit-o o sete teribilă. Nu era niciun chinez în apropiere. Soarele cobora deja pe cer: dormise o zi întreagă. A adunat nucile-de-cocos sparte, împrăștiate la tot pasul, și a băut ultimele picături de suc, cu tot cu

furnicile dinăuntru. Până și acidul lor i s-a părut gustos. A luat-o pe urmele lăsate de chinezi, care porneau de pe faleză și se îndreptau către junglă. Dacă rămânea singură, nu avea să supraviețuiască. A urcat pe un deal ca să aibă de sus o perspectivă mai bună asupra junglei. Într-un loc se vedea ridicându-se o dâră de fum. Să fi fost Yang și ai lui, care își făcuseră tabăra acolo, sau poate era un foc al localnicilor? Nici nu mai conta dacă erau sălbatici sau chiar canibali. Kiyoko a pornit în fugă către inima junglei. După un timp, s-a trezit într-un luminiș și a avut brusc un sentiment ciudat: locul îi era cunoscut! În mijloc ardea un foc, iar în jurul lui erau adunați patru-cinci bărbați. Unul dintre ei stătea în picioare. Putea să-i distingă vocea domoală. Vorbea în japoneză. Să fi fost un trimis al unei companii ori vreun turist? Kiyoko a vrut să se repeadă către ei, dar și-a dat seama de înfățișarea ei, cu rochia în zdrențe, și a ezitat.

— Cine o să moară primul și cine o să rămână ultimul? Trăim urmăriți de întrebarea asta. Cel care se prăpădește primul e norocos sau ghinionist? Voi ce credeți? Vă spun eu: e ghinionist. Și asta pentru că va muri fără să apuce să vadă roadele eforturilor noastre și fără să ajungă să cunoască binecuvântarea singurătății. Dar există și ghinionul celui care moare ultimul. Din cauza singurătății? Nu. Așa cum ziceam, aceasta este izvorul extazului. Nu trebuie să ne temem. Bărbații au instinctul de a transmite ceva generațiilor viitoare. Este un lucru foarte puternic și important. Abia atunci își pot accepta moartea. Trebuie să trăim împreună, în armonie, fără să ne gândim la cine va muri primul sau ultimul, acceptând faptul că suntem egali. Dacă nu facem asta, pentru că noi nu putem lăsa ceva generațiilor viitoare, vom dispărea în neant.

Kiyoko a scos o exclamație, fără voia ei. Erau băieții din Juku! Era insula Tokyo! Atâta chin, și ajunsese tot acolo! Fiindcă nu avusese niciodată ocazia să vadă insula din larg, nu-i recunoscuse forma. Vâsliseră cu atâta trudă, dar,

de fapt, curenții îi plimbaseră în jurul insulei. Kiyoko a simțit că-i cade cerul în cap, dar s-a adunat imediat. Watanabe le povestise cu siguranță despre trădarea ei, așa că n-avea să fie primită înapoi cu brațele deschise. În condițiile astea, ar fi fost mai avantajată să se alăture chinezilor. S-a hotărât să se retragă.

— Ia uite, nu-i Kiyoko-san? a exclamat unul dintre bărbați, observând-o.

Era cel pe care-l strigau Daktari, pentru că fusese asistent la un cabinet veterinar[19]. Avea douăzeci și șapte de ani. Odată ajuns pe insulă, își pierduse echilibrul psihic și devenise alcoolic. De obicei abia se înțelegea ce spunea, dar în clipa aceea vorbea limpede. La apariția lui Kiyoko, toți bărbații din jurul focului au sărit în picioare și s-au uitat la ea cu gura căscată. Vreo doi chiar au făcut un pas în spate, îngroziți. Kiyoko a înțeles că arăta rău. Pe o insulă unde nu existau oglinzi își estima înfățișarea după reacțiile bărbaților. Dar cine vorbea atât de coerent? Oraga, care se dădea în vânt după predici și citate celebre? Pe insulă nu exista un lider, cineva pe care să-l asculte toți. Bărbații n-o slăbeau din ochi.

— Kiyoko-san.

Kiyoko era uluită. Vorbise Yutaka! El, care avea întotdeauna privirea tristă și umerii căzuți, se transformase într-un bărbat cu ochi pătrunzători și ținută dreaptă. S-a apropiat de ea cu pași siguri, fără grabă.

— Iartă-mă, Yutaka. M-au răpit cei din Hong Kong și m-au silit să urc cu ei în barcă. Acolo m-au tratat ca pe o sclavă și am crezut c-o să mor. Ce bine că am ajuns înapoi!

Era scuza la care se gândise imediat după plecare, de care voia să se folosească dacă evadarea eșua. Însă pentru că după două săptămâni pe mare nu-și imaginase că avea să se întoarcă tot pe insulă, uitase cuvintele și i se

19 Daktari este numele unui lanț de cabinete veterinare din Japonia, pornind, probabil, de la serialul american cu același nume, popular la sfârșitul anilor ’60.

împleticea limba. Yutaka s-a făcut că nu observă.

— Ce miracol să ne reîntâlnim! Prieteni, să ne bucurăm de întoarcerea ei! Este singura femeie din Tokyo. Este prețioasă și vom avea grijă de ea.

Alcoolicii din Juku s-au ridicat în picioare și au aplaudat. Kiyoko a fost surprinsă de reacția lor, pentru că se aștepta la reproșuri și acuze. Daktari a luat-o de mână și a condus-o la focul de tabără. Cineva s-a dus să aducă o pătură, pe care o păstra ca pe ceva prețios în colibă, iar altcineva i-a turnat alcool de cocos încălzit. Kiyoko primea atențiile cu un aer absent. Fiindcă umblau beți cât era ziua de lungă, pe cei din Juku toți îi considerau niște ratați. Yutaka zâmbea larg.

— Kiyoko-san, îți sunt recunoscător că ai dispărut.

— Cum așa?

— Watanabe a venit să ne spună că ai fugit împreună cu tipii din Hong Kong. N-a vorbit în termeni prea calzi. Unii s-au înfuriat auzind vestea, dar pe mine m-a cuprins tristețea. Tu ai fost binefăcătoarea mea, cea care m-a salvat când sufeream pentru că aveam doar amintiri mizerabile de pe insula asta. Fără tine, n-am mai știut ce să fac. Spre rușinea mea, am plâns două nopți încheiate. Îmi doream să pot fugi. Mă cuprinsese panica și chiar m-am gândit să-mi iau zilele. Dar ce să vezi? În mod miraculos, mi-a revenit memoria! În clipa în care m-am lepădat de amintirile de pe insulă, au revenit la viață cele din Japonia. Inițial, au fost îngropate adânc sub ura mea față de insula asta și de ideea copleșitoare că trebuia să trăiesc aici dacă nu voiam să mor. Pe urmă, lucrurile s-au schimbat și mi-am recăpătat amintirile.

Kiyoko înfuleca o banană primită de la băieți și nu pricepea o iotă din toată vorbăria. Îi era clar doar faptul că Yutaka era iarăși cel de dinainte, bărbatul din Japonia, cu inițialele „G.M.”. De asta i se părea schimbat.

— Ți-ai amintit tot?

Yutaka a zâmbit dulce, cu un aer atât de fericit, încât le

transmitea sentimentul și privitorilor.

— De fapt, mă cheamă Gunji Mori. Dar bineînțeles că tu poți să mă strigi tot Yutaka. Înainte, locuiam în orașul Morioka. Eram student postuniversitar la Universitatea din Iwate, la Studii Economice. M-am însurat în studenție și aveam o fetiță de un an și opt luni. Mi-am amintit că pentru ea am acceptat să merg să muncesc pe insula Yonaguni. Pe soția mea o cheamă Hiromi. Și ea făcea studii postuniversitare. Presupun că a absolvit între timp. Pe fetiță o cheamă Sayaka. La naștere avea două kilograme și nouă sute nouăzeci și opt de grame. Pe tata îl cheamă Yoshiyasu, iar pe mama, Kimie. Am și un frate mai tânăr, Bunji. Odată, când eram mic, m-am tăiat la deget cu un cuțit. Uite cicatricea. Când mi-am amintit de unde o căpătasem, m-a podidit plânsul.

Yutaka și-a ridicat arătătorul de la mâna stângă. Băieții îl ascultau cu ochii în lacrimi, iar Kiyoko era stupefiată: fusese un taciturn, și uite ce mai turuia acum! Îi venea să-i aducă aminte cum își plângea de milă, dărâmat, agățat de pieptul ei, dar a renunțat: poate că el își șterse din minte acel episod și atunci situația ar fi devenit jenantă pentru ea. Personalitatea i se schimbase complet. Nu mai era Yutaka, ci Gunji Mori.

— Yutaka, i s-a adresat ea dinadins cu numele pe care i-l pusese. Cu meseria ta de maseur ce s-a întâmplat?

— A, tratamentul de vindecare, nu? Mă ocup în continuare cu asta. Vino încoace!

Bărbatul i-a făcut semn să se apropie. Și-a pus mâna pe fruntea ei și a închis ochii. Kiyoko i-a simțit mirosul trupului. I s-a făcut dor și a vrut să se lase în brațele lui, dar o forță misterioasă i-a opus rezistență. Rănită în amorul-propriu, a mai încercat o dată, dar Yutaka a îndepărtat-o prompt. Nu mai era bărbatul ei, ci Gunji Mori, însurat cu Hitomi. De ciudă, Kiyoko și-a mușcat buzele. Evadarea, în care văzuse șansa repatrierii, se întorcea acum împotriva ei cu cinism. Și-l însușise pe Yutaka,

devenise sprijinul lui și își găsise în asta rațiunea de a trăi, iar acum, când se întorsese, el nu mai avea nevoie de ea, și asta doar din vina ei! Era extenuată și, cu cât se gândea mai mult, cu atât gândurile i se încâlceau.

— Ți-ai mai revenit? Lumea spune că metoda mea de vindecare e eficientă.

Kiyoko a încuviințat, absentă. Tot ce voia era să ajungă mai repede acasă, în coliba ei din Chōfu, și să se culce. Odată întoarsă la Tokyo, nu-i rămânea decât să-și reia viața obișnuită.

— Mori-san, cum rămâne treaba cu șeful fabricii de alcool? a întrebat Daktari.

I se adresa cu *san*! Se schimbaseră foarte multe în nici măcar două săptămâni.

— Numai tu ai putea fi acela, i-a răspuns Yutaka, bătându-l pe umăr, iar Daktari a luat o expresie serioasă și responsabilă.

Kiyoko a remarcat și i-a spus, în bătaie de joc:

— Dak-chan, dragule, ce-i cu tine? Doar nu ești treaz, Doamne ferește?

Daktari s-a scărpinat în cap. Yutaka a răspuns în locul lui:

— Îmi doresc să fac din Juku un sat producător de alcool. O să trec pe la toți ceilalți să-i conving că toată lumea trebuie să aibă un scop în viață. Gata, am plecat! Mai vin pe la voi.

Însemna că ce auzise mai devreme fusese un fel de predică? Și-a privit cu dispreț cel de-al patrulea soț. Trebuia să-l găsească repede pe următorul. Ar fi fost bun și Daktari, dacă se ținea departe de alcoolul de cocos. Kiyoko i-a aruncat o privire fierbinte, dar el nici măcar n-a băgat de seamă. Cu toții se uitau la bărbatul cu ținută impunătoare. Nimeni nu mai avea ochi pentru singura femeie de pe insulă. Pe Kiyoko a cuprins-o invidia.

— La revedere, Mori-san! au răspuns ceilalți, cuviincioși.

Kiyoko l-a urmat pe Yutaka. Bărbatul mergea hotărât, ca

un om însărcinat cu o misiune importantă, dar ea avea picioarele slăbite după atâta vreme petrecută în barcă și nu putea ține pasul.

— Yutaka, așteaptă-mă!

El s-a întors și a cântărit-o din ochi, dar în priviri nu i se citea dorința. Kiyoko a intuit pericolul. Yutaka voia să stăpânească insula și deja îi controla pe cei din Juku, disprețuiți și considerați bețivani de către toți ceilalți. De acum, ca să supraviețuiască la Tokyo, trebuia să-i reintre în grații, se gândea Kiyoko, studiindu-l cum mergea senin, aruncând câte o privire în stânga și-n dreapta.

Pe drum s-au întâlnit cu Kame-chan și cu Inukichi din Shibuya. Amândoi au strigat „Mori-san!” și au alergat spre el veseli, să-l salute, dar au înghețat când au recunoscut-o pe Kiyoko. Simțind ostilitatea din privirile lor, s-a ascuns în spatele lui Yutaka.

El a intervenit și le-a explicat:

— Kiyoko a avut mare noroc să se întoarcă nevătămată. Este singura femeie de pe insulă și trebuie să-i purtăm de grijă. Nu-i așa?

Imediat, Kame-chan și Inukichi au privit-o cu respect. Când cei doi au plecat mai departe, Yutaka i-a șoptit la ureche:

— Pe cei din Shibuya i-am însărcinat cu viața culturală, în special cu moda și muzica.

— I-ai și găsit pe cei mai înzestrați, a replicat Kiyoko cu lehamite.

— Nu e vorba de talent aici, ci de cum trăiesc oamenii pe insulă. De scopul lor în viață. Nu un scop egoist și individual, ca pe vremea când fiecare trăia pentru sine, ci unul comun, al tuturor, în beneficiul tuturor. Altfel, o să murim cu toții. A supraviețui nu înseamnă doar să poți evada. N-am dreptate, Kiyoko-san?

Lui Kiyoko ultimele cuvinte i s-au părut otrăvite. A cuprins-o teama și s-a oprit în loc. Yutaka a luat-o de mână și a dus-o până la marginea falezei, de unde se vedea, în

jos, plaja de la Odaiba. Kiyoko a opus rezistență, convinsă că bărbatul o să-i facă vânt în gol, însă el doar i-a apăsat ferm umărul, spunându-i să caște ochii. Forțată să privească, a tresărit și era cât pe ce să țipe. În nisipul plajei erau înfipți cinci stâlpi, iar de ei erau legați fedeleș chinezii. Yang și Mun probabil că se împotriviseră, pentru că erau plini de sânge pe față și pe mâini. Lui Kiyoko i s-a făcut rău. Parcă ar fi asistat la o pedeapsă din epoca Edo[20]. Atama, fostul membru de bandă, și Jason, la fel de violent, îi păzeau cu câte o bâtă în mână.

— Era nevoie să-i chinuiți așa?

— Păi, doar te-au răpit, nu? Au făcut un lucru rău. De ordinea publică se ocupă cei din Bukuro, așa că le-am dat mână liberă.

Kiyoko s-a îngălbenit. Înainte, japonezii erau destrămați, dar acum, de când Yutaka își recăpătase memoria, Tokyo devenise o comunitate unită.

— Cu Watanabe ce s-a întâmplat?

— A, lui i s-a interzis să se depărteze de Tōkaimura, fie și cu un pas.

„Și cine anume i-a interzis?” s-a întrebat Kiyoko, dar n-a îndrăznit să spună cu voce tare. Nu avea niciun sens să întrebe. Pe platoul din fața Palatului Imperial, mai mulți oameni cărau frunze mari de palmier *nypa.* Probabil că începuseră reconstrucția.

— Casa ta a rămas așa cum era. Eu locuiesc acum la Palat. Mie mi-era totuna, dar oamenii m-au rugat să mă mut acolo și n-am putut să-i refuz. Cam bate vântul, dar priveliștea e foarte frumoasă.

Palatul Imperial ar fi trebuit să servească drept loc de întâlnire al comunității. Dacă-l rugaseră să locuiască acolo, înseamnă că-i recunoșteau autoritatea. Bărbatul și-a netezit părul cu cărare pe mijloc exact cu gesturile lui Yutaka Takenouchi. Fără voia ei, Kiyoko și-a simțit inima

20 Ultima perioadă feudală din istoria Japoniei, cuprinsă între anii 1603 și 1868.

bătând mai puternic.

— Mă gândesc și la sarcina pe care să ți-o atribui ție, Kiyoko… Tu ai o valoare însemnată, ești singura femeie de pe insulă, și de aceea te întreb: nu vrei să fii regină? Toată lumea te-ar respecta și te-ar iubi. Ceea ce lipsește pe insula asta e dragostea. Ar fi perfect dacă ai împărtăși din dragostea ta tuturor. Nu crezi?

— Adică?

Yutaka i-a atins pieptul cu mâna.

— Să le oferi dragoste tuturor bărbaților de aici.

Cu alte cuvinte, să se prostitueze. Zăpăcită, Kiyoko l-a întrebat:

— Și tu ce ești?

Yutaka nu a răspuns. Într-un final, Kiyoko a înțeles: Yutaka era zeul insulei Tokyo. Ea, din femeie, avea să fie regină. Nu se putea împotrivi voinței divine. Se resemnase, și încă foarte repede. *Oul.* Era mai potrivit numele pe care i-l dăduseră chinezii insulei. Însă, neștiind cum să explice asta zeului, și-a înghițit vorbele.

3. Vântul *nattō*

Vântul care bătea dinspre partea de nord-est a insulei aducea uneori miros de hoit. Era de nesuportat și locuitorii din Tokyo îl numiseră *nattō kaze*[21]. În orice caz, în zilele când sufla *nattō*-ul, cu toții erau morocănoși și vorbeau puțin, fiindcă de cele mai multe ori a doua zi avea să fie foarte cald și din cauza Capului Sainara. Nimeni nu vorbea despre asta, dar toți aveau presentimentul că ceva rău urma să se întâmple (de fapt, deja se întâmplase), iar seara cererea de alcool de cocos se dubla. Capul Sainara era

21 Literal, „vântul *nattō*“. *Nattō* este un aliment tradițional japonez preparat din boabe de soia fermentate, cu miros puternic.

cimitirul insulei Tokyo.

Arăta ca o bătătură ușor ieșită în afară, pe partea superioară dreaptă a insulei, cu forma ei de rinichi strivit. Faleza, înaltă de treizeci de metri și lungă de vreo sută, se născuse probabil dintr-o mișcare tectonică de stratificare. La poalele ei se întindea un platou stâncos, apărut în urma eroziunii produse de valuri. În funcție de flux și reflux, ieșea la iveală ca o tăblie imensă de masă ori era complet înghițit de apă. Doar acolo, pe platou, valurile se spărgeau cu putere, albe și înspumate. Deși stâncile care înconjurau platoul erau zimțate, tot ce cădea de sus dispărea într-o clipă. Trupurile lui Takashi și Kasukabe, împinși de sus, apoi rămășițele fostului ucenic de tâmplar Sakai, care se otrăvise, dispăruseră în mod misterios. Dacă ar fi rămas pe stânci, s-ar mai fi văzut măcar niște oase dezgolite, dar nici urmă de așa ceva. Unii își dădeau cu părerea că la poalele falezei exista o grotă ascunsă privirii, unde se adunaseră toate cadavrele, iar alții credeau că fuseseră mai degrabă luate de valuri sau că le mâncaseră rechinii. De fapt, nimeni nu știa sigur, pentru că nu aveau cum să coboare până la poalele falezei și să verifice cu ochii lor. Și oricum, nimănui nu-i venea să o facă. De aceea, Capul Sainara căpătase reputația celui mai misterios și mai înfricoșător loc de pe insulă. Fiind totodată și simbolul sentimentului de vinovăție, toată lumea îl evita. Despre moartea lui Takashi, considerată un accident, dar și despre moartea lui Kasukabe, care iscase suspiciuni, nu se vorbea niciodată. Ba chiar toți se prefăceau că li se șterseseră complet din memorie. Kiyoko gândea însă mult mai simplu: pentru ea, Sainara era supapa de deversare a răului închis în toți acei oameni, prizonieri pe insula pustie.

Kiyoko urca cu greu pe colina de la Chōfu, abia târându-și trupul măcinat de lunga călătorie pe mare. Nu avea mintea limpede și nu se putea concentra asupra nici unui gând. „Am trecut prin atâtea chinuri pe mare, și uite că tot pe Tokyo m-am întors!” Sentimentul zădărniciei o

copleșea. Aproape că-i venea să se prăbușească la pământ și să nu mai știe de nimic. Chiar atunci s-a stârnit vântul *nattō.* Kiyoko s-a oprit și a adulmecat aerul, ca un animal.

Cu un an în urmă, când bătuse *nattō*-ul, iată ce se întâmplase: tocmai când se pregătea psihic pentru vreo calamitate ce avea să vină, s-a pomenit că o vizitează unul dintre bărbați, care locuia pe atunci la Bukuro, dar care între timp fusese izgonit și acum trăia singur. Era mic de statură și chelise de timpuriu. Îl chema cu siguranță Yamada sau Suzuki, dacă nu cumva Sato sau Saito[22]. Să zicem Yamada. Avea porniri masochiste. Plecându-și capul, a rugat-o politicos să facă sex cu el și i-a depus la picioare lețul unui șoarece grăsan. A mai scos la iveală, ca pe un lucru prețios, o tulpină lungă și destul de groasă de glicină, rugând-o pe Kiyoko, cu aceeași politețe, să binevoiască să-l lege zdravăn și apoi să-l tragă de mădular cât putea ea de tare. Cu altă ocazie, o dusese la Odaiba și o rugase să-i calce fundul în picioare, în timp ce el avea să-și îngroape capul în pietrișul negru, căci considera că asta merita. Lui Kiyoko i se păruse acum o treabă scârboasă și obositoare; nici atunci nu avea chef să-l lege fedeleș, dar nu mai pusese de mult gura pe carne de animal. Foamea a fost mai tare și, neavând încotro, a acceptat. Dând curs cererii, i-a înfășurat bine liana peste trupul gol, slab și subnutrit, dar cu burta mare. Legat ca un salam, Yamada icnea și-i curgeau balele, dar cum-necum a reușit să-și scoată mădularul printre două liane. În clipa în care l-a apucat, pe Kiyoko a cuprins-o greața și i-a vomat fix în față – o materie verzuie scârboasă, dat fiind că se hrănea numai cu plante. Yamada, bucuros de tratamentul special, a ejaculat, în extaz. Kiyoko n-a reușit să-și dea seama ce anume o făcuse să vomite. Asta fusese calamitatea. Nu după multă vreme, avea să-și amintească de faptul că fostul ei soț, Kasukabe, când se prăbușise de pe faleza de la Sainara, avea amândouă picioarele legate cu liane.

22 Câteva dintre numele de familie foarte comune în Japonia.

Vântul *nattō* avea rolul de a trezi la viață partea întunecată a insulei Tokyo, o amestecătură de intenții rele, agresivitate, și amintiri închise undeva adânc, care în mod obișnuit nu erau pomenite – de fapt, care trebuiau uitate pentru a putea trăi mai departe.

Astăzi, *nattō*-ul mirosea foarte puternic. În mintea lui Kiyoko și-a făcut loc o imagine pe care își dorea s-o fi uitat: trupul slăbit peste măsură, piele și os, al lui Takashi, prăbușit cu fața în jos. Creierii împrăștiați pe platoul de stâncă, scos la iveală de reflux. Picioarele depărtate, de parcă ar fi fost gata s-o ia la fugă. Partea de sus și cea de jos a trupului răsucite în direcții opuse. Un tablou oribil. Așa își luase rămas-bun de la el. Și totuși o pufnise râsul, pentru că Takashi, așa cum era întins pe stâncă, părea desprins din scenetele comice ale celor de la Konto 55[23]. Pe urmă, Kasukabe. El era căzut pe spate, la distanță destul de mare de peretele falezei. Îl văzuse doar de sus și, fiind și plin de sânge, nu observase toate detaliile, dar era sigură că avea picioarele legate cu liane. Spre deosebire de data trecută, când îl găsise pe Takashi, acum urlase din înaltul stâncii, cât o ținuseră puterile: „Kasukabeee! Întoarce-teeee! Mai strânge-mă o dată-n brațe!!!”. I se rupea inima de durere. O dragoste curmată de brutalitatea unor bărbați împinși de gelozie și de instinctul de supraviețuire. Cu siguranță că mai mulți l-au ținut de mâini și de picioare, balansându-l peste muchea falezei, și i-a dat drumul, la semnalul „unu, doi… trei!” Kasukabe, excentricul îndrăgostit de Kiyoko, a murit condamnat pentru că-l omorâse pe Takashi și îi dezbinase pe ceilalți. Dar niciunul dintre bărbați nu știa că atunci în sufletul lui Kiyoko își mai făcuse loc un sentiment, pe lângă ura pe care le-o purta: acela de superioritate. Ea le scotea la lumină adevăratele instincte. Să catalizeze, nu asta era menirea femeii? Pentru ea, Capul Sainara era supapa pornirilor rele ale oamenilor și totodată simbolul puterii

23 *Konto gojūgō gō,* cuplu comic activ în perioada 1966-2010.

sale asupra celorlalți. Ori de câte ori se gândea la Sainara, era cuprinsă de freamăt.

Și-a astupat nasul, ca să nu mai simtă duhoarea adusă de *nattō,* și a plecat să-și reia în stăpânire vechea locuință. Ajunsă în fața colibei, a dat cu ochii de o plăcuță înfiptă în pământ, ca la casele scoase la vânzare. S-a apropiat să citească, în ultimele raze ale soarelui care apunea, și a rămas trăsnită. Scria mare, cu cărbune: „toaletă publică". Mai mult, dinspre colibă venea un miros pestilențial. Kiyoko a înțepenit în prag. Intrarea era plină de excremente, și nu doar unul-două. A pășit cu grijă, să nu calce în ceva, și a fost lovită de un miros nou: urină. Casa ei devenise latrină! Mirosul despre care crezuse că fusese adus de *nattō* era, de fapt, duhoarea de aici. În plus, toate lucrurile erau răvășite. Obiectele ei dispăruseră, chiar și patul confortabil, unicul obiect de lux de pe insulă. Cu siguranță că toată lumea contribuise la furt, ca pedeapsă pentru că fugise pe ascuns cu chinezii. De data asta se uniseră cu toții împotriva ei, deși de obicei fiecare își vedea de treburile lui. Încă ceva simbolizat de Capul Sainara, și-a spus Kiyoko ștergându-și lacrimile. Oare își pierduse valoarea de unicat? Era totuna cu a-și pierde identitatea. A început să tremure din tot trupul.

— Kiyoko-san, e de groază ce-a ajuns coliba ta, nu?

S-a întors și în penumbră l-a văzut pe Oraga, cu spatele la mare. În acel moment, soarele portocaliu era înghițit de ape, mai încolo de Odaiba. Privelișteа era minunată, însă Oraga părea o maimuță bătrână. Era probabil afectat de faptul că Yutaka îi luase locul de lider. Sperând să-i atragă atenția și să-i stârnească mila, Kiyoko s-a așezat pe vine. Nu era doar teatru. Voia să plângă, dar nu putea. Nu știa nici unde să se ducă, nici ce să facă mai departe. Dacă nu-și primea înapoi măcar lucrurile personale, avea să fie cea mai săracă dintre toți. Era cumplit de îngrijorată. Ajunsese în situația chinezilor, când fuseseră abandonați pe insulă de mafioții de pe vasul care transporta pasageri

clandestini. Avea doar lucrurile de pe ea.

Până acum, pe lângă înalta ei poziție de femeie unică pe insulă, Kiyoko fusese și foarte bogată. Pe insulă erau respectați – și invidiați – cei care aveau cele mai multe obiecte. Posesorii de metal erau considerați cei mai bogați. Tot ce reușise să adune cu Takashi până să se scufunde iahtul – cuțitul, cratițe, gamele, furculițe, îi asigurase un statut superior. Așa își putuse construi și o colibă răcoroasă, numai din palmieri *nypa,* pe colina din Chōfu, care avea cea mai frumoasă priveliște, și să se distreze cu băieții tineri, fără ca cineva să obiecteze. În afară de ea, posesorii de metal se numărau pe degete: șase dintre bărbați aveau telefoane mobile stricate, unul avea o lingură, iar altul, un briceag. Toate astea pentru că, prin mila cerului, le aveau prin buzunare când au naufragiat. Alții își ascunseseră avuțiile, dar într-o comunitate atât de mică nu dura mult până erau descoperiți. Când se întâmpla, erau tratați ca niște infractori și nu mai puteau nici măcar să împrumute ce le trebuia. Pe insulă, singurele metode de supraviețuire erau schimbul și împrumutul reciproc. Kiyoko a ajuns cea mai bogată din Tokyo după moartea lui Takashi, când i-a moștenit hainele și restul de lucruri. Bărbații o voiau de nevastă nu doar pentru sex, ci și ca să poată profita de tot ce avea. Or, iată că acum, după doar două săptămâni de călătorie pe mare, pierduse totul. Cu glasul înecat în lacrimi, a început să se vaite:

— Unde-au dispărut lucrurile mele?

— Le-a luat Mori-san.

— Hoțul! Dacă asta nu-i hoție, nu știu ce e!

— Din moment ce erați căsătoriți, se consideră bunuri comune.

Oraga și-a plecat capul. Ochelarii lui legați cu vrejuri și cu o lentilă crăpată îi dădeau un aer de sminteală, de care el n-avea habar.

— Bine, dar de când i-a revenit memoria, Yutaka a devenit altcineva. Nu mai e soțul meu. E un hoț, asta e!

Yutaka poprise toate obiectele din metal de pe insulă, vrând probabil să le gestioneze el. Atunci Oraga a protestat slab, atrăgând-i atenția că asta semăna cu vânătoarea de săbii din vremea lui Hideyoshi[24], dar Yutaka i-a replicat fără drept de apel că se găseau într-o situație în care, dacă nu erau complet uniți, nu puteau construi o prosperitate comună; și apoi, erau ei capabili să producă fier? Așa justifica Yutaka faptul că luase obiectele din metal ale lui Kiyoko și era limpede că nu avea să i le mai dea înapoi vreodată. Kiyoko fierbea, dar era atât de stoarsă de puteri, încât, dacă nu se așeza să se odihnească, nu avea să reziste mult.

— Te rog frumos, n-ai putea să mă găzduiești în noaptea asta? N-am unde să mă duc, l-a implorat pe Oraga.

El făcea parte din grupul de la Shibuya. Pe lângă Inukichi, cel care confecționa podoabe, și Kame-chan, cântărețul, mai locuiau acolo încă trei japonezi, Shin-chan, pe care Inukichi îl adoptase ca pe un frate mai mic, un alt individ, Shimada, cu o mină nesănătoasă, de parcă ar fi avut limbrici, și Hikime, pescar înfocat. În total, șase oameni. Era cel mai mare grup din Tokyo. Erau cu toții cumsecade și fiecare își vedea de pasiunile sale. Lui Kiyoko i se păreau în regulă, dar Oraga tot ezita să accepte, motivând că trebuia să vadă mai întâi ce spun ceilalți, și așa și pe dincolo. Iritată că nu reușea să-l convingă, a încercat cu lingușeala:

— Nu mi-a rămas nimic de oferit, în afară de mine însămi. Ce spui? Din partea mea, e OK oricând și oriunde…

— A, nu, noi nu…

Oraga a fluturat îngrozit din mână. Kiyoko s-a simțit jignită. Până nu demult, se întreceau s-o invite: „Kiyoko, dacă vii la noi, îți construim o baie în aer liber! Kiyoko, îți dăm un servitor!”. Cât de mult decăzuse în ochii lor! Îi

24 În anul 1588, nobilul Toyotomi Hideyoshi, ajuns regent imperial, a cerut confiscarea tuturor săbiilor aflate în posesia localnicilor, pentru a împiedica răzvrătirea țăranilor.

stăteau pe limbă o mulțime de vorbe grele. Abia se abținea. S-a ținut cum a putut pe urmele lui Oraga, prin junglă, și a ajuns în cele din urmă la cătunul din Shibuya, pe o colină aflată în partea de jos a insulei, la sud de plaja Odaiba. Băieții aveau două colibe, una lângă cealaltă, construite din trunchiuri de copaci și palmieri *nypa.* Una era locuința comună, cealaltă, atelierul. Lucraseră la ele timp de doi ani și le terminaseră abia cu o jumătate de an în urmă. Petrecerea de inaugurare, întinsă pe parcursul a vreo trei luni, abia se încheiase. Dar, când toate s-au liniștit, au descoperit pereții de lut crăpați, loviți de bețivi cu picioarele, și scândurile latrinei desprinse și furate, iar acum se zvonea că începuseră munca de renovare.

Pe drum, Kiyoko era să se prăbușească de mai multe ori. Ajunsă în sfârșit la Shibuya, s-a oprit să se sprijine de coliba cea mai apropiată. Toți erau ocupați cu pregătirile pentru masa de seară și nimeni nu i-a acordat atenție. Băieții aprinseseră un foc în bucătăria comună și trebăluiau de zor, punând tuberculi de *taro* la copt în cenușă sau spărgând nuci-de-cocos. Niciunul nu i s-a adresat, măcar din politețe, și nici nu i-au adus apă sau ceva de mâncare. Kiyoko se simțea tot mai îngrijorată de schimbarea pe care o percepea de ceva vreme la Tokyo. Lumea începuse s-o evite pe singura femeie de pe insulă. Până la urmă, a încetat să se mai gândească. În starea ei de extenuare, nu-i mai păsa de ce avea să se întâmple a doua zi. S-a târât până în fața atelierului lui Inukichi, frumos împodobit cu scoici, și și-a pierdut cunoștința.

Nattō-ul a bătut și peste noapte. Duhoarea a trezit-o, dar când și-a luat inima în dinți și a mai inspirat o dată aerul întunecat al nopții de pe insulă, a simțit doar un vag iz putrid. Persista numai senzația neplăcută, ca o urmă lăsată în trecere de un spirit malefic. A adormit iar și a avut un coșmar repetat, în care își privea, de sus de pe Capul Sainara, propriul corp zăcând pe platoul stâncos de la poale, cu țeasta crăpată. A țipat de mai multe ori în somn.

Îi mirosea a transpirație și a apă de mare amestecate cu duhoarea adusă de *nattō,* dar poate că și ăsta era tot vis.

A simțit picături de apă pe obraz și a deschis ochii. Era lihnită de foame, dar suferea și de sete, iar apa i-a atras atenția. Șase bărbați adunați în jurul ei o priveau cum dormea. Ceea ce simțise pe obraz era, probabil, sudoarea lor. Oraga, Inukichi, Kame-chan, Shin-chan, Shimada, Hikime. Kame-chan avea agățat de gât un obiect straniu, o tigvă legată cu multe fire, care putea fi la fel de bine instrument muzical ori ustensilă de bucătărie. Hikime, exact ca Urashima Tarō[25], avea prins de șold un fel de juvelnic pe care și-l fabricase singur, din tulpini de glicină împletite, și ținea în mână o undiță. Oraga purta, ca de obicei, ochelarii lui crăpați, iar acum lentilele erau și aburite pe partea din interior, de la umezeală. Inukichi își înfășurase în jurul gâtului, pe post de podoabă, un șarpe subțire cu dungi galbene și verzi. Shin-chan era copia lui perfectă și îi imita până și gesturile, doar că nu avea un șarpe la gât. Era o dimineață foarte caldă, ca întotdeauna pe insula Tokyo.

— Kiyoko-san, tu nu știi nimic? N-ai văzut nimic? a întrebat-o Oraga.

— Nu-mi dai mai întâi niște apă? l-a rugat ea prin gesturi, pentru că avea gâtul uscat ca iasca și nici nu-și putea mișca limba.

Shin-chan i-a adus niște apă de ploaie adunată într-o coajă de nucă-de-cocos. Nu părea s-o fi făcut din bunătate, ci ca pe o acțiune necesară pentru a o aduce pe Kiyoko în stare să vorbească. Era călâie și avea gust de sulf, dar nu mai pusese gura pe apă dulce de câteva săptămâni și a băut-o pe nerăsuflate. Imediat ce s-a simțit mai bine, a

---

25 Personaj de poveste, pescar care salvează o broască-țestoasă și, ca răsplată, este condus la Palatul Dragonului, aflat pe fundul mării, unde este tratat cu mare cinste; crede că a petrecut acolo doar trei zile, dar, când se întoarce în satul lui natal, află că a lipsit trei sute de ani.

cuprins-o furia față de nesimțirea lor: păi așa se purtau cu ea, femeia unică, aproape o comoară naturală? Nu fusese la un pas de moarte? Dacă se prăpădea acum, ei ce făceau? Brusc și-a dat seama că poate bărbații, în cele două săptămâni cât lipsise, ajunseseră la concluzia că mai mult le dădea bătăi de cap și că le era mai bine fără ea. Oare coliba ei, devalizată și transformată în toaletă publică, nu dovedea tocmai asta? Kiyoko a privit atent, pe rând, chipurile celor șase. Într-adevăr, nu manifestau niciun interes pentru ea. Dimpotrivă, i se părea că privirile lor erau încărcate de ură. De ce oare? Te pomenești că îmbătrânise și se urâțise?

Kiyoko a reușit cu chiu, cu vai, să se ridice singură, hotărâtă să le facă jocul.

— Mulțumesc pentru apă, le-a spus făcând o plecăciune. Mă simt mult mai bine acum. Dar ziceți-mi despre ce este vorba.

Bărbații, luați prin surprindere de schimbarea ei, s-au uitat unii la alții.

— Cică cei din Hong Kong au fugit cu toții noaptea trecută. Atama a spus că ia întreaga vină asupra lui și a plecat către Capul Sainara. Nimeni nu l-a oprit. Probabil că-i mort deja, i-a explicat Inukichi, pe un ton copilăresc, în timp ce mângâia capul mititel al șarpelui.

Cu toții îl disprețuiau pe Atama, care era prost și violent, și se amuzau ca nătângii de întâmplare.

— Fraieru' n-o putut să zboareee! a spus Hikime tărăgănat, cu vocea lui răgușită.

Kiyoko și-a amintit de picioarele lui Kasukabe, legate zdravăn. Atama să fi fost cel care i-a înnodat lianele? Ei doi fuseseră întotdeauna la cuțite. Ce i-ar mai fi plăcut și ei să-i lege lui Atama mâinile și picioarele și, ajutată de chinezi, să-i facă vânt în prăpastie! Nu trebuia să moară înainte, ca un egoist. Kiyoko și-a ascuns cu grijă gândurile și a întrebat:

— Cum au reușit să fugă?

— Nu le-a fost greu, fiindcă nu stătea nimeni de pază. Au scos stâlpii din nisip, au rupt legăturile și duși au fost. Chinezilor ăstora nu le putem ține piept.

Oraga îi răspunsese pe un ton resemnat, stăpânindu-și un mic zâmbet, aparent amuzat de eșecul lui Yutaka. El de obicei arăta ciudat, însă de data asta părea scrântit de-a binelea. Susținuse mereu că detesta conflictele, dar poate că se schimbase și el.

— Unde s-or fi dus?

Kiyoko se gândea. Erau pe o insulă mică, lungă de șapte kilometri și lată de patru. Unde-ar fi putut fugi chinezii? Se transformaseră într-o masă neagră care plecase să prade cătunele japonezilor. Ar fi putut să-i și omoare, dacă-și puneau mintea. Și-i închipuia, în frunte cu Yang și Mun, cu piepturile goale, gonind prin jungla deasă.

— Fiindcă Watanabe încă stă la Tōkaimura, ne întrebam dacă nu s-or fi dus și ei tot într-acolo…

— Dar Tōkaimura nu aparține de Hong Kong! E o chestiune de drepturi extrateritoriale! a obiectat Shimada.

Yutaka n-avea să stea cu mâinile-n sân, de vreme ce deja instituise vânătoarea de săbii.

Vântul *nattō,* pe care i se păruse că l-a simțit în toiul nopții, era probabil urma chinezilor aflați în trecere. Te pomenești că izul de transpirație și apă de mare venise de la trupul lui Yang, care o descoperise și se oprise o clipă să o privească! Dar atunci ar fi trebuit s-o trezească și să o ia cu ei. Dacă o abandonau până și chinezii, nu avea să mai reziste mult. Kiyoko s-a simțit cuprinsă de panică.

Când au terminat de vorbit, cei șase s-au ridicat să plece, gata să-și reia fiecare activitățile preferate. Kiyoko a sperat că cineva o să-i aducă și ei ceva de mâncare, însă nimeni nu i-a mai acordat atenție. S-a gândit să scotocească pe ascuns prin cenușă, după resturi de *taro,* dar i s-a părut umilitor. Băuse totuși apă și se simțea mai bine, așa că s-a ridicat.

— Yutaka pe unde o fi?

— Mori-san este la Cartierul General, i-a răspuns Oraga, arătând cu degetul către Palatul Imperial.

„Arogantul ăsta de Yutaka, cu denumirile lui exagerate! Îl detest.”

— Și noi mergem acolo. Nu vii cu noi? Ni s-a spus că trebuie să participăm cu toții la căutări.

— Nu vin.

Oraga a privit-o surprins. Era limpede că toți gândeau la fel: Kiyoko pierduse tot ce avea și cu greu ar fi putut supraviețui fără ajutorul lui Yutaka. Însă ea nu dădea înapoi. Mai bine se ducea la Tōkaimura, să trăiască printre chinezi, să mai construiască o barcă și să încerce iar să evadeze. De fapt, nu era vorba doar de evadare. Simțea că, din toate punctele de vedere, lângă cei din Hong Kong ar fi avut șanse mai mari la viață. Inclusiv la o viață de femeie. Văzuse bine că Yang o dorea. Nu-i trebuia să fie catalizator; prefera să se distreze, înconjurată de bărbați mânați de instincte clocotitoare. La Tokyo se simțeau incomodați de existența ei și o îndepărtau tot mai mult. Tokyo chiar era *tan,* cum îi spuneau chinezii. Un ou. Ce aiureală, un ou să trăiască pe o insulă pustie, care e ea însăși un ou!

— Unde te duci? a întrebat-o Oraga.

Kiyoko nu i-a răspuns, pornind de una singură pe cărarea ce ducea spre muntele nu prea înalt din centrul insulei. Avea de gând să ajungă la Tōkaimura. Pe drum, a găsit un arbore de mango și a mușcat dintr-un fruct încă verde. Fără voia ei, și-a amintit de acela de lângă casa ei, pe colina de la Chōfu, și au podidit-o lacrimile. Timp de trei luni de zile, cât a trăit cu Yutaka, a fost în culmea fericirii; doar ea era de vină că situația se înrăutățise considerabil. Plecarea ei pe mare, împreună cu chinezii, a schimbat destinul insulei. Tokyo a rupt orice legături cu Hong Kong, iar ca urmare a durerii pricinuite de pierderea soției, Yutaka și-a recăpătat memoria și a devenit lider. Lupta se anunța tot mai dură. Ea încotro avea să se îndrepte?

Căzută pe gânduri, Kiyoko a aruncat cât colo sâmburele de mango.

Brusc, i s-a făcut rău. A vomat. A crezut că era pentru că avea stomacul prea gol, dar la simpla vedere a fructelor i s-a făcut și mai rău. O durea și burta, umflată. „E ceva diferit”, și-a spus masându-se ușor. Senzația îi era cunoscută. Erau primele semne ale sarcinii. Între douăzeci și treizeci de ani, Kiyoko a pierdut trei sarcini. Își amintea grețurile de dimineață. Atunci, doctorul i-a spus să nu-și facă speranțe, pentru că erau șanse foarte mici ca trupul ei să suporte o sarcină. Ea și Takashi s-au împăcat cu ideea și au trăit mai departe, doar ei doi. Odată ajunsă pe insulă, a dus o viață desfrânată, dar nu și-a închipuit că ar putea rămâne însărcinată, și tocmai acum! Să nască la patruzeci și șase de ani! În plus, nici nu știa sigur al cui era copilul. Al lui Yutaka sau al lui Yang? Amândoi se culcaseră cu ea cam în același timp. Kiyoko s-a sprijinit de arborele de mango, încercând să-și amintească data ultimei menstruații.

Vegetația a început să freamăte. Se apropia cineva. Erau chinezii, sau acoliții lui Yutaka? Trebuia să-și aleagă strategia în funcție de cine venea. A așteptat, uitându-se în stânga și-n dreapta. S-a auzit o voce puternică și plină de voioșie:

— Hai-hoo, hai-hoo!
La Sainara mergeeem,
Moartea să o vedeeeem,
Hai-hoo, hai-ho!

Din junglă și-a făcut apariția Yutaka, cântând în gura mare și trăgând după el două personaje. Unul era Atama, care încercase să se arunce de pe Capul Sainara. Părea terorizat și ținea capul plecat, cu un aer supus. Celălalt era o femeie! Uluită, Kiyoko a privit-o atent, dar n-a recunoscut-o. Spre deosebire de Kiyoko – mică și îndesată, femeia era înaltă și avea părul scurt. În plus, purta una dintre cele două rochii ale lui Kiyoko, pe cea din cinz, pe

care ea o ascunsese bine pentru că i se părea prea frumoasă ca s-o îmbrace când avea să vină cineva să-i salveze. I-o adusese Takashi din Indonezia, unde mersese cu iahtul ca să-l testeze, înainte de croaziera lor în jurul lumii. Cinz de Java. Iar acum, mai apăruse o femeie pe insulă!

— Ia te uită, e Kiyoko! Și în ce hal! Ha, ha, super!

Femeia în rochie își bătea joc de ea, cu o voce groasă.

Era Watanabe! Bărbatul și-a ridicat poalele cu ambele mâini și, tot clătinând din cap, a pășit atent să nu și le agațe în vegetația densă de la nivelul solului.

— De ce umbli cu rochia mea? Să mi-o dai înapoi imediat! a spus Kiyoko apucându-l de braț.

— Lasă-mă-n pace! a replicat Watanabe și a împins-o.

Era mult mai puternic decât ea. Kiyoko a căzut cu spatele în ierburi. A simțit că i se urcă sângele la cap. Rochia îi era zdrențuită și nici nu avea lenjerie pe dedesubt.

— Am hotărât să fiu femeie, a spus Watanabe. Tu ești descalificată. Ești doar o babă desfrânată. O trădătoare care s-a cuplat cu chinezii. Nu mai ai dreptul să fii femeie. Ia dă-ți jos și țoala asta! Meriți să trăiești în fundul gol, ca o maimuță!

Chelia lui Watanabe avansase, iar fața lui slabă și alungită arăta ca un craniu descărnat, încă și mai îngrozitor când vorbea și se strâmba. Yutaka încerca să calmeze spiritele.

— Watanabe, dă-i, te rog, rochia înapoi. Până la urmă, Kiyoko-san e singura femeie de pe insulă.

— Și atunci io ce mai port? s-a maimuțărit Watanabe, ca un travestit.

Poate că, la rândul său, își alesese o altă viață după ce fusese abandonat de chinezi.

— Și tu ești important. Toți locuitorii insulei sunt importanți.

„Altă platitudine de-a lui Yutaka”, și-a spus Kiyoko, abia

abținându-se să-și arate disprețul. Acum purta și un copil în pântece; ca să poată supraviețui amândoi, trebuia și ea să facă la fel. A fost uimită să constate că deja se gândea la embrionul dinăuntrul ei. Asta înseamnă să fii femeie! Cuprinsă pe loc de un minunat sentiment de superioritate, i-a râs lui Watanabe în nas:

— Fată, tu te-ai văzut cum arăți? Ești neagră și urâtă! Și ai pielea uscată ca hârtia!

Watanabe și-a dus palmele la obraji și a strigat, prefăcut:

— Aaah, ce rea ești!

— Kiyoko-san, te simți bine? Ești cam palidă, a intervenit Yutaka încruntându-se, cu un aer îngrijorat.

„Asta e. Yutaka mi-a ieșit primul în cale.” Kiyoko s-a resemnat, deși ar fi preferat să-și decidă soarta dând cu banul. I-a făcut semn lui Yutaka să se apropie.

— Aș vrea să vorbim ceva între patru ochi.

Yutaka s-a apropiat de Kiyoko, lăsându-l pe Watanabe, care protesta indignat, și pe Atama, care rămăsese tăcut, cu gura deschisă, ca un retardat. Kiyoko a sesizat că Yutaka păstra distanța, dar nu l-a luat în seamă și i-a șoptit la ureche:

— Sunt însărcinată. E copilul tău.

În timp ce privea expresia de surpriză apărută preț de o clipă pe chipul lui Yutaka, Kiyoko nu înceta să se întrebe dacă procedase bine și dacă nu se pripise. Retrăia sentimentul din vis, când, din înaltul falezei, se privea pe sine, căzută în prăpastie.

CAPITOLUL II

1. Oameni aruncaţi

11 septembrie (1 an și 3 luni de la sosirea pe insulă). Furtună dimineața devreme, apoi senin.

Astăzi pofta mea cea mai mare este să mănânc felii de pâine unse cu mult gem de căpșune. Când îmi amintesc gustul dulce al gemului, senzația bucățelelor de căpșună în gură și moliciunea pâinii, mă cutremur de dor. Merge și gem din cel mai prost, cu o mulțime de coloranți, de la supermarket. Gemul este ceva minunat: în același timp conservă și aliment de lux. Indiferent de calitate, un gem făcut cu mult zahăr alb e de-a dreptul un element de civilizație. Singura pâine potrivită pentru această ocazie e cea cu 6 felii[26]*, marca Yamazaki. Cu 6, pentru că la cea cu 8, feliile sunt prea subțiri, iar la cea cu 4, prea groase și gemul nu mai este pus în valoare. Pâinea Yamazaki e minunată. E o marcă foarte populară, iar compania se dă peste cap să creeze un produs pe gustul a zeci de mii de oameni. E ușoară și pufoasă, fără să fie moale-apoasă, iar coaja este excelentă, gândită în așa fel încât să absoarbă imperceptibil apa din gură și să-i amplifice consumatorului dorința de a ajunge mai repede la miezul alb, și mai umed. În cazul pâinii Yamazaki, această dorință nu este deloc înșelată, iar echilibrul este impecabil. Pâinea Yamazaki își are locul printre elementele civilizației japoneze cu care ar trebui să ne mândrim.*

Al doilea lucru de care am poftă e tot pâine Yamazaki, din pachet cu 8 felii, unsă cu unt, presărată cu zahăr deasupra, în ploaie fină. În această combinație, pâinea mai

---

26 Pâinea japoneză de larg consum este ambalată în pachete care conțin de obicei 6 felii mai groase sau 8 mai subțiri, pătrate și mari.

subțire e mai gustoasă. Este, bineînțeles, o simplă gustare. Mi-o pregătea adesea bunica mea, născută în epoca Meiji[27]. Of, bunico! De ce-am fost eu abandonat pe o asemenea insulă barbară? Mi-e dor de civilizație! Am înțeles pe pielea mea că, în lipsa civilizației, creierul omului degenerează și el se întoarce la starea de animal. Când eram licean, te-am tratat cu mare răceală pe tine, care te-ai stins de demență senilă. Acum îmi regret enorm comportamentul, dar să știi că, pe lângă ultimii tăi ani din viață petrecuți în confuzie, ultimii mei ani sunt și mai săraci și mai demni de milă. Te rog, acolo unde ești, să-mi ierți păcatele.

Al treilea lucru pe care l-aș mânca e tot pâine Yamazaki, din pachet cu 4 felii, ușor prăjită, unsă cu unt și cu șuncă deasupra. Cantitatea de unt să fie cam cât o cutie de chibrituri. Când îmi imaginez cum untul topit la suprafață se scurge în grosimea feliei, și cum i se rotunjesc treptat colțurile gălbui, care încă n-au apucat să se topească, simt că-mi dau lacrimile. Șunca poate fi și din cea ieftină. De fapt, poate chiar să lipsească. Ajunge un mic ou fiert. Îmi doresc o felie de pâine prăjită groasă, bine pătrunsă de unt, cu ou fiert și cafea. Ah, am plecat de la pâinea prăjită și dintr-odată mi s-a făcut poftă de meniul de mic dejun de la cafenea. Merge și un sendviș cu felii de pâine din pachet de 8, eventual de 6, bine prăjită, între care se pune, cât încape, varză tăiată fin și doar puțin sotată, cu sare, piper și un pic de maioneză. Înainte să mor, mi-aș dori să mai apuc măcar o dată să iau o înghițitură de pâine. Îmi place mai mult decât orezul. Sunt sătul până-n gât de mâncarea asta primitivă – tuberculi, banane sau șopârle, fierte ori prăjite așa cum sunt. Eu iubesc civilizația, cu toate activitățile ei – cultivarea grâului, măcinarea făinii, frământatul aluatului și lăsatul la dospit, coptul în cuptor. Ce proces lung! Asta înseamnă civilizație. Aș vrea să gust gem dulce-dulce și zahăr, să mușc dintr-un sandvici grill cu

27 Perioadă din istoria Japoniei cuprinsă între anii 1867 și 1912.

șuncă, să inspir mireasma unei felii de pâine prăjită cu unt. Kiyoko a plecat cu Kasukabe și nu s-a mai întors de o săptămână. La ora asta, probabil că se ling ca niște sălbăticiuni, ca să-și potolească poftele carnale. Femeia e o ființă tare necivilizată.

Watanabe, pe numele lui întreg Makoto Watanabe, stătea tolănit la umbra unui butoi, pe plaja de la Tōkaimura, și recitea pasajele lui preferate din jurnalul lui Takashi. Era pe puțin a suta oară. Îi venea cheful să-l deschidă ori de câte ori se plictisea de viața de pe insulă. Pentru el, jurnalul era, la un loc, biblie, roman porno, cinema și televizor. De fiecare dată când citea însemnările lăsate de Takashi, simțea cum se trezesc în străfundul lui impulsuri puternice – poftă de mâncare, dorință sexuală, sentimente, uneori chiar toate deodată. Descrierile detaliate care o priveau pe Kiyoko îi stârneau ura și dorința sexuală, pasajele despre mâncare îi torturau stomacul și îl făceau să se întristeze. Pornirile sexuale erau de înțeles, dar poftele culinare? A durat ceva, dar până la urmă și-a dat seama: era atât de stârnit pentru că el și Takashi aveau gusturi foarte apropiate.

Și lui Watanabe îi plăcea mai mult pâinea decât orezul. Numai că ceea ce savura el mai presus de orice, întins cu îndemânare pe felia de pâine cu dosul unei linguri, nu era nici untul, nici gemul, nici margarina sau maioneza, ci ketchup-ul. Mai precis, asta fusese hrana lui de bază în copilărie și, ca atare, punctul de pornire al gusturilor lui. De aceea, pasajul de la „11 septembrie”, despre gemul de căpșune, lui îi aducea în gură atingerea pâinii uscate și gustul dulce-acrișor al ketchupului, laolaltă cu amintirile triste ale copilăriei sale, în camera întunecoasă și rece, când se bătea cu fratele mai mic, în vârstă de trei anișori, pentru ultimele felii de pâine rămase în pungă, și storcea tubul de ketchup ca să mai scoată ceva din el. Tot depănând în minte tristețile și bucuriile acelor vremuri,

penisul i s-a întărit, dar n-a ajuns până la ejaculare. A încercat să și-i imagineze pe Kiyoko și Kasukabe lingându-se ca sălbăticiunile, dar amintirea ketchup-ului din copilărie a fost mai vie și a învins. În plus, Kasukabe, despre care pomenea jurnalul, era mort de o bună bucată de vreme și aproape că nu și-l mai aducea aminte. Fantasma cu cei doi nu prindea formă.

Nereușind să ejaculeze, Watanabe s-a ridicat, cu saliva strânsă în colțurile buzelor, și a aruncat o privire în jur. Se simțea gol pe dinăuntru. Plaja albă și lungă, marea albastră, butoaiele de aluminiu care sclipeau în bătaia soarelui. Peisajul era frumos ca un tablou suprarealist, dar pe insulă nu exista nimic pe gustul său. Roșii nu creșteau, iar din banane sau ananas nu se putea obține ketchup. Mai întâi de toate, nu se găsea nici urmă de pâine albă sau zahăr. Chiar dacă aveau o femeie. „Ce naiba e-n capul meu?" s-a pomenit vorbind de unul singur. „Vreau ketchup sau o femeie? Mai important decât atât, cum aș putea trăi mulțumit de viață într-o lume în care nu e nimic? Zău dacă mai pricep ceva!" Trezindu-se dintr-odată filosof și cuprins de zăpăceală, a început să răsfoiască nervos, cu degetele murdare, paginile jurnalului.

Citind jurnalul lui Takashi, Watanabe și-a dat seama că nu-și pierduse amintirea gusturilor. Tot de acolo s-a ales cu o mulțime de cunoștințe despre lucrurile pe care le mâncase în Japonia, fără să le acorde cine știe ce atenție. A aflat că, de fapt, ketchupul nu era un condiment tradițional japonez transmis din vechime, iar tăiețeii instant uscați, peste care el, în copilărie, punea ketchup și îi crănțănea așa, se consumau doar fierți. A ajuns să-și dea seama că cei din jur râdeau de prostia lui – el, care toată viața nu mâncase decât lucruri groaznice și nu putuse avea o relație serioasă cu nicio femeie. Îi era recunoscător lui Takashi pentru că-i deschisese ochii.

Dacă Takashi ar fi fost un *gourmet* adevărat, Watanabe, cu experiența lui gastronomică – dacă se putea numi așa

hrana simplă și săracă de care avusese parte nu ar fi înțeles o iotă din însemnările lui. Însă, din fericire pentru el, Takashi era un *gourmet* de mâna a doua și umplea paginile cu nemulțumirile și speranțele lui legate de mâncare, în mod special în ultimele câteva luni înainte să cadă de pe Capul Sainara și să moară, din însemnări dispăruseră blestemele adresate lui Kiyoko pentru desfrânarea ei fățișă și fanteziile sexuale, înmulțindu-se în schimb pasajele care descriau în amănunt ce și-ar fi dorit să mănânce. La început, totul era foarte concret: „Aș mânca o pizza de la Pizza-La, cu busuioc italienesc și multă brânză deasupra, care să se întindă, topită, până la marginea pufoasă". „Mi-e dor de găluștele cu crab de la Ishingō." „Aș mânca *tenpura*[28] de crevete, bine îmbibată în supa cu tăiței *udon*[29] de la Maruka." De la o vreme însă, cuvintele ca hamburger, șnițel de porc, *curry, rāmen*[30] au început să se repete la nesfârșit, ca un descântec, de parcă ar fi fost compunerea unui copil de școală primară. Apoi, cu câteva săptămâni înainte să moară, mai scria doar un fel de reflecții personale despre mâncare și civilizație, așa cum era și textul de la „11 septembrie". Cu alte cuvinte, grație jurnalului lui Takashi, Watanabe, care nici pe la școală nu prea călcase, dobândise în mod cât se poate de natural și cunoștințe secundare de cultură și civilizație. Adevărul era că japonezul, care nu avea atașament decât pentru pâinea cu ketchup, nu cunoștea nici măcar conceptul de civilizație, iar de când ajunsese pe insulă nici nu mai merita să-și bată capul. Un singur lucru scris de Takashi, acela că „civilizația este exprimată prin hrană, iar pe insula aceasta civilizația lipsește cu desăvârșire", i-a

28 Bucăți de fructe de mare sau legume date prin aluat subțire și prăjite în ulei.

29 Tăiței groși din făină, serviți în diferite feluri de supă, cu sos de soia și alte condimente.

30 Tăiței chinezești mai subțiri, din făină, serviți și ei în diferite feluri de supă.

rămas întipărit în minte și în suflet și în carne. Din cine știe ce motiv, pentru el ideea asta era inseparabilă de existența lui Kiyoko, singura femeie de pe insulă. Watanabe, cu mintea ușor mai luminată grație lecturii asidue a jurnalului vreme de patru ani, se gândea uneori că spiritul lui Takashi pătrunsese în el. Probabil că de asta o urmărea pe Kiyoko, de asta o ura și căuta mereu prilej s-o siluiască. Însă jurnalul nu-i putea oferi certitudinea.

A făcut totuși și o descoperire extrem de utilă: pentru că nu se înfruptase niciodată din bucate delicioase, nu avea preferințe speciale și, ca atare, se adaptase cel mai bine dintre toți viețiii pe insulă. Ceilalți erau ca Takashi: când se întâlneau, își împărtășeau, inutil, poftele și visele despre mâncare: ar fi înfulecat niște *rāmen* de la Hope-ken, au visat *gyudon*[31] de la Yoshinoya… El, pe de altă parte, se mulțumea cu orice găsea să-și astâmpere foamea. Apoi, câtă vreme putea trăi fără să facă nimic special, era mai fericit aici decât în Japonia. Fusese abandonat de părinți, japonezii îl exilaseră la Tōkaimura, iar chinezii îl lăsaseră și ei în urmă, când plecaseră cu bărcile. Pentru el, care toată viața fusese alungat, singurătatea era o stare normală. Iată încă un motiv pentru care se adaptase bine viețiii pe insula pustie. Dacă n-ar fi citit jurnalul lui Takashi, ar fi dus un trai mai plăcut decât oricine altcineva.

Watanabe șterpelise jurnalul cu vreo patru ani în urmă. Dintr-un fel de intuiție sau poate din noroc pur, s-a întâmplat într-o noapte, cu trei zile înainte ca Takashi să-și găsească moartea căzând de pe Capul Sainara. Kiyoko devenise brusc centrul atenției tuturor tinerilor și nu prea mai stătea pe acasă, iar Takashi zăcea în pat, singur și slăbit din cauza unei intoxicații alimentare, așa că-i fusese foarte ușor să se strecoare în colibă. În lumina razelor lunii care se strecurau printre frunzele de *nypa,* Watanabe a

31 Bol de orez cu garnitură de carne de vită în felii subțiri deasupra, fiartă cu ceapă, ghimbir, soia și alte condimente.

scotocit prin proviziile de lângă pat, îndesându-și prin buzunarele pantalonilor scurți cât mai multe fructe. Probabil că le pusese acolo Kiyoko, să fie la îndemâna soțului bolnav, însă păreau lăsate acolo de multă vreme, pentru că începuseră să se strice. Arătau ca niște ofrande așezate în fața unui mormânt. Lui Watanabe îi venise cheful să ia ceva de la cuplul cel mai avut de pe insulă și a inventariat lucrurile de pe polița agățată pe perete. A dat cu ochii de un caiet gros, care parcă se ruga să fie furat.

Toată lumea știa că jurnalul era bunul cel mai de preț al lui Takashi, la care ținea mai mult ca la propria-i viață. Conținea singura hârtie, și mai ales singurele însemnări de pe insulă. De fapt, Watanabe nu dădea doi bani pe el, îl voia doar ca să aibă cu ce să se șteargă la fund și ca să-i enerveze pe cei din Tokyo. Auzise că Oraga – pe numele lui, Sakamoto – visa să ajungă romancier, iar un altul, naufragiat odată cu ei, lucrase la o revistă. Cei doi îl vizitaseră de nenumărate ori pe Takashi, implorându-l să le dea și lor un pic de hârtie din caiet. „Moșu ăsta”, se gândea Watanabe, „scrie un jurnal pe ascuns ca să-l vândă când se întoarce acasă și să se îmbogățească. Ha! Să vezi tristețe când n-o mai fi hârtie pe insulă!” În clipa în care a pus mâna pe caietul gros, i s-a părut că Takashi, care ar fi trebuit să doarmă, s-a mișcat în așternut și l-a privit batjocoritor. Luat prin surprindere, Watanabe l-a studiat atent în lumina slabă, dar bolnavul avea ochii închiși și respira greu în somn. Convins că fusese doar închipuirea lui, Watanabe și-a luat prada în brațe și a fugit cât îl țineau picioarele.

A doua zi, s-a așezat sub palmierul-evantai unde obișnuia să doarmă și a deschis jurnalul. Nu mai citise nimic de vreun an și oricum de felul lui abia buchisea, așa că lectura l-a epuizat. A închis caietul, și l-a pus sub cap pe post de pernă și a tras un pui de somn. Când s-a trezit din cauza căldurii, pe la prânz, a reluat însemnările de la început, într-o stare de spirit mai bună. Scrisul era simplu

și citeț, dar era vorba numai despre dificultățile de navigație și priceperea căpitanului. Lui Watanabe i s-a părut stupid și s-a oprit din citit. A rupt o mare parte din caiet, punând bucățelele ca momeală pentru pești. Enervat că nu mergea, a folosit hârtia udă ca să se șteargă la fund. Senzația a fost cât se poate de plăcută.

După câteva zile, a deschis iar jurnalul, de plictiseală. Bucata rămasă conținea însemnări de pe insulă, după naufragiu, și i s-a părut mai interesant. Takashi tratase sosirea japonezilor din Yonaguni ca pe o întâmplare de seamă și pomenise până și de Watanabe. Scrisese și despre cât era de important să se ajute reciproc ca să poată supraviețui, în așteptarea ajutorului din afară.

28 septembrie (3 luni și 17 zile de la sosirea pe insulă). Senin, seara scurtă furtună tropicală.

Acțiunea de salvare încheiată. Aseară a trecut peste noi un taifun. Când priveam plaja răscolită de valurile mari, am observat în larg un vas de pescuit pe cale să se scufunde. Am văzut că oamenii săreau în apă, în învălmășeală, așa că am făcut în grabă niște torțe și, împreună cu Kiyoko, am stat toată noaptea să-i ghidăm pe naufragiați. Toți câți au ajuns înot până la mal erau epuizați, dar teferi. Sunt 23 de tineri și, spre marea noastră bucurie, toți sunt japonezi. Ne-au povestit că au fugit de pe insula Yonaguni. E mare păcat că niște tineri cu un pic de spirit aventuros, care au decis să fugă cu un vas pentru că nu le plăcea munca de pe insulă, au avut parte de așa o nenorocire.

Din ce povestește Sakamoto-kun[32], *un băiat aflat într-o formă mai bună decât a celorlalți, dacă nu punem la socoteală faptul că și-a rupt ochelarii, la început au fost vreo treizeci de inși. Asta înseamnă că șapte tinere vieți au pierit înghițite de ocean. Ne rugăm pentru sufletele lor.*

32 Sufix adăugat în general numelor masculine, mai puțin politicos decât *-san.*

Trupurile n-au fost aruncate pe țărm, probabil din cauza curenților.

Încă n-am reținut numele tuturor, însă un băiat de vreo douăzeci de ani (Hachio-kun) a înghițit multă apă și pare să fi făcut pneumonie. Am auzit că mai mulți dintre ei, Kawahara-kun – cel solid, Minoru Watanabe-kun, Kasukabe-kun și Sakai-kun au plecat deja în junglă, în căutare de hrană și lemne de foc. Par să fie oameni de nădejde. Kawahara-kun, în mod special, a dat dovadă de altruism, încercând să ajute cât mai mulți dintre tovarășii săi. Sunt profund impresionat.

Cât despre mine și soția mea, ne bucurăm din suflet că avem 23 de tineri tovarăși. Kiyoko, de când am ajuns pe insulă, se simte singură și deprimată și plânge mult. După bucuria – prea scurtă – de a fi în viață, a fost greu de acceptat ideea că ne aflăm pe o insulă pustie. Dar noi credem că am devenit mai puternici de la sosirea tinerilor pe insulă. Vom fi părinții lor. Îi vom sfătui, îi vom proteja, ne vom ajuta reciproc și vom aștepta să vină cineva să ne salveze. Să nu ne pierdem speranța! Asta e deviza mea.

„Ce dobitoc!” a izbucnit fără voia lui Watanabe, ajuns la sfârșitul pasajului. „Kawahara-kun” era Yoshiyuki Kawahara, căruia acum, pe insulă, îi spuneau „Atama”. Dacă Sakamoto, adică Oraga, era considerat gânditorul insulei, Atama intimida pentru că era bătăuș. Făcuse parte dintr-o bandă din prefectura Gunma și era cu un an mai mic decât Watanabe. Cu toate astea, de la naufragiu încoace mereu îl ignora, probabil pentru că se dăduse drept „șef de bandă”, iar Watanabe știa că nu e adevărat, și pentru că nu voia să se asocieze în niciun fel cu leneșul pe care toți îl disprețuiau. Watanabe, în schimb, îl șantaja mereu cu trecutul lui.

Ajunsese să muncească pe Yonaguni la propunerea lui Atama, care nu era deloc „șef de bandă de motocicliști”. Ca și Watanabe, nu știa să conducă și nici n-avea

motocicletă. Era mai degrabă „banda” unora care voiau să fie și ei „băieți răi”. Oamenii fără căpătâi sunt disprețuiți oriunde s-ar afla. Pe Watanabe și Atama îi puneau la corvezi tovarășii lor mai vârstnici, care ajunseseră membri ai grupului *yakuza* din regiune. Le ordonau să le facă rost de fete, să facă poze pe ascuns sau alte lucruri mărunte – într-un cuvânt, munca de jos. Într-o bună zi, li s-a ordonat să meargă cu o mașină cu portavoce. În lumea luptătorilor de *sumo* tocmai izbucnise un scandal în legătură cu niște meciuri aranjate, iar misiunea lor era să difuzeze mesaje de propagandă împotriva lui Akebono, suspectat și el. Watanabe și Atama au fost puși să se îmbrace cu uniforma bandei și au urcat în mașină. Și-au petrecut cele două ore cât a durat drumul la dus ascultând cu volumul la maximum cântecele din serialul de animație *Space Battleship Yamato,* bând suc și uitându-se la televizor, de parcă ar fi plecat într-o excursie de plăcere. Însă, odată ajunși în fața locuinței lui Akebono, au pus la portavoce o înregistrare cu insulte la adresa luptătorului – „Du-te înapoi în Hawaii!”, „Akebono, *go home*[33]!”, după care s-a produs un incident. Când au terminat, șoferul a oprit mașina lângă un părculeț din zonă și cei doi au fost trimiși la un non-stop din apropiere să cumpere de mâncare pentru toată lumea. Când au revenit la mașină, s-au trezit înconjurați de bărbați grași, ditamai huidumele, îmbrăcați în kimonouri din bumbac. Cei doi au aruncat cât colo cele șapte cutii de *bentō*[34] cu specialități și cele șapte sticle de 500 de ml cu ceai Sokenbi și au luat-o la goană către gară. Când a aflat șeful lor, și-a considerat onoarea pătată și umbla vorba că, înnebunit de furie, chiar amenințase că-i omoară. Atama, mai slab de înger, a propus să fugă amândoi din Honshū[35] și a găsit o ofertă de lucru pe insula Yonaguni, pentru recensământul cailor sălbatici. Sigur, și

33 „Akebono, du-te acasă!“ (în engl., în orig.).

34 Porții de mâncare la pachet, ambalate în cutii de plastic.

35 Insula principală a Japoniei.

Watanabe se temea de șeful lui și de *yakuza,* dar nu i se părea necesar să treacă marea ca să se pună la adăpost. Atama, care nu voia să rămână singur, l-a ademenit spunând că acolo puteau face și *surfing,* și cine știe, dacă agățau vreo localnică frumoasă, poate chiar se stabileau acolo. Până la urmă, Watanabe a acceptat să meargă și el.

Iar acum, Atama – care, privit din exterior, dădea impresie bună – făcea pe șeful, în timp ce el era exilat pe o plajă unde se zvonea că sunt aruncate deșeuri radioactive. În plus, din momentul în care și-au dat seama că pe insulă se găsește destulă hrană pentru toți, fără să trebuiască să facă nimic, singura preocupare a tuturor, inclusiv a lui Atama, a fost să-i intre în grațiile lui Kiyoko, unica femeie de pe insulă. Watanabe a fost din nou lăsat la o parte.

Era imposibil ca Takashi să nu-și fi dat seama de lucrurile pe care le făcea soția lui. Cu un rânjet răuvoitor, Watanabe a căutat în jurnal pasajele despre ea. În a doua jumătate, jurnalul era scris în stilul obișnuit al limbii vorbite și lui Watanabe îi era mai ușor să citească.

9 februarie (7 luni și 29 de zile de la sosirea pe insulă). Ploaie, apoi nori.

Insula e pradă vântului fierbinte, aducător de umezeală. S-ar putea să prevestească o furtună. De azi-dimineață nu mă simt deloc bine, poate din cauza presiunii scăzute. În permanență sudoarea îmi curge șiroaie și mi se pare că am solzi uzi în loc de piele. În plus, cred că mi-a pus capac amăreala fructelor pe care le-am mâncat ieri. Tot timpul îmi vine să ies afară. Ca să-mi fac nevoile și să mă spăl, m-am dus până la Odaiba, abia târându-mi trupul slăbit. Aș fi vrut să mă ajute Kiyoko, dar lipsește de o săptămână. După ce m-am îmbăiat în mare, m-am întors către casă culegând mango și alte fructe pentru micul dejun. Ajuns la colibă, am fost mirat să aud dinăuntru două voci, de bărbat și de femeie.

— Kiyoko, dezbracă-te!

— Nu se poate, acuși se-ntoarce ăla.

— Și ce dacă? Să-nvețe și moșul cum se face.

Erau vocile lui Kiyoko și Kasukabe. Am încercat să-mi controlez palpitațiile și m-am apropiat de fereastră. Sigur, îmi ajunseseră deja pe la urechi niște bârfe despre ei, dar le-am crezut doar pe jumătate. Am văzut un animal mic, alb, și unul mare, negru, înlănțuiți în patul nostru! Nu puteam să-mi cred ochilor! Și nu-i de mirare că mi s-au părut două animale, pentru că lătrau și se zvârcoleau, de parcă voiau să se muște unul pe celălalt. Spre uimirea mea, în săptămâna cât a lipsit, Kiyoko s-a mai împlinit și și-a recăpătat pofta de viață. Sânii mari i se legănau în stânga și-n dreapta, coapsele i se rotunjiseră și avea părul pubian mai negru și mai des ca înainte. Între picioarele ei primitoare, larg deschise, era prins cu totul Kasukabe, mititel, dar musculos, și amândoi erau înlănțuiți într-un du-te-vino care nu mai înceta. Asta era adevărata Kiyoko? Am rămas pe loc, fără să-mi pot dezlipi privirile de la ei, și am început să tremur de furie.

Kiyoko cea de odinioară era o nevastă credincioasă. Niciodată nu se împotrivea planurilor pe care le făceam și mă sprijinea. Și în croaziera în jurul lumii m-a urmat fără împotrivire. Întotdeauna mi-am spus că e o soție bună. Însă de când am naufragiat – ba nu, de fapt, de când au apărut și tinerii ăștia pe insulă, s-a schimbat complet.

Când și-au terminat treaba, Kasukabe, fără nicio mângâiere pentru Kiyoko, și-a pus chiloții și a plecat. Mi s-a părut atât de egoist, încât m-am înfuriat pe Kiyoko pentru că se apropiase de unul ca el. În silă, am intrat în colibă. Nevasta mea, goală-pușcă, stătea întinsă pe pat, fără vlagă. Când m-a văzut, a întors privirea în altă parte.

— 'Neața. Unde-ai fost?

— Pe plajă.

— Ai stat și te-ai uitat la noi. Știu că te-ai uitat. Vrei și tu?

Ei bine, chiar voiam. Schimbarea ei mi se părea ciudată

și o consideram, cu dispreț, un animal, dar adevărul e că mă atrăgea. Deși mă șocase să-i descopăr noua față, îmi doream să-i devin sclav. De fapt, îi eram deja sclav. De câte ori se întorcea acasă, după ce stătuse în brațele cuiva, nu mă puteam abține s-o întreb cu cine fusese și cum se petrecuseră lucrurile. Pe urmă, îmi doream s-o îmbrățișez și eu, să fiu în ea, să-i cunosc cu trupul latura animalică, de care nu știusem, și să mă bucur de ea. Aș. Nu mă lăsa s-o strâng la piept. Când încercam, mă respingea. Nu știu de ce. Așa a fost și acum. Am vrut s-o ating, dar mi-a împins mâna la o parte.

— Lasă-mă! Sunt obosită.

— Te culci cu toți bărbații de pe insulă. Poți să te culci și cu mine.

Cred că-mi tremura vocea. Dar Kiyoko mi-a răspuns, senină:

— Tu ești bătrân. N-ai cum să le faci față ăstora tineri.

M-a lăsat mască. Sigur că un bărbat de aproape cincizeci de ani nu se poate pune, fizic vorbind, cu niște tineri de douăzeci. Dar Kiyoko e soția mea. Cum poate fi atât de crudă? M-a întristat enorm.

— Să nu mai spui așa ceva! Ești nevasta mea!

— Și ce, tu nu te-ai distrat niciodată cu femei mai tinere?

Kiyoko mi-a aruncat replica, s-a întors pe o parte și a închis ochii. M-am așezat pe stratul de frunze de palmier de pe podea și am căzut pe gânduri. Cum de-am ajuns aici? Nu se transformase doar soția mea; se schimbaseră și băieții. Când ne-au întâlnit și au aflat că insula pe care reușiseră să se salveze era pustie, i-au spus „insula Tokyo", pe jumătate din disperare. Și apoi, cred eu, s-a produs schimbarea. Când pui nume unui lucru, se nasc sensuri, se trezește conștiința și se creează un univers. Am fost martorul acestui proces. Pe de o parte, stăteau timorați, cu sentimentul sinistraților; pe de alta, începeau să facă tot felul de răutăți, știind că n-are cine să-i oprească, orice ar face. Totul a culminat cu lupta pentru

Kiyoko. Nu mi-am închipuit că ea, o femeie trecută de patruzeci de ani, ar putea stârni poftele unor tineri. Nu pot spune că nu m-am îngrijorat puțin, dar m-am gândit cu naivitate că prezența mea, soțul ei, avea să înfrâneze lucrurile. Și nici nu mi-am imaginat că ea avea să se schimbe atât de mult, cu toți bărbații ăia roind în jur. Și eu, și Kiyoko ne-am considerat doi adulți cu capul pe umeri, când, de fapt, eram ca niște copilași neștiutori. Nașterea unei noi lumi este independentă și crudă.

Când a terminat de citit pasajul „9 februarie", Watanabe, în loc să-l compătimească pe Takashi, s-a enervat rău pentru faptul că doar el fusese exclus. Îi venea să dea fuga la Takashi și să-l roage să-l lase și pe el cu Kiyoko. Îi venea și să-i ceară socoteală lui Kiyoko: de ce s-a culcat cu toată suflarea din Tokyo, numai cu el nu? De ce l-a acceptat pe burtosul ăla pervers de Yamada, pe piticania de Kiyoshi, până și pe dobitocul de Atama, dar pe el nu? Agresivitatea lui Watanabe față de Kiyoko era reversul poftei lui trupești și, cu cât se înfuria mai mult, cu atât era mai excitat, imaginându-și cum o penetrează. Până la urmă, tot închipuindu-și cum o făcea să se târască în patru labe pe pământul gol, albă și grasă ca un porc, și cum se înfigea în ea pe la spate, a ejaculat. Apoi, cu răsuflarea tăiată, a început din nou să frunzărească jurnalul. Dacă scria despre Kiyoko, putea juisa la nesfârșit. „Asta da carte porno!" și-a zis, cuprins de bucurie. În plus, îl fascina să urmărească transformarea sentimentelor lui Takashi, de la episod la episod. Dar pentru că a doua jumătate a jurnalului conținea doar însemnări despre mâncare, pentru moment s-a oprit doar la pasajele cu sex, deși nu s-a putut abține să citească și ultima pagină, fiindcă prima frază i-a stârnit o imensă empatie:

4 octombrie (1 an, 3 luni și 23 de zile de la sosirea pe insulă). Senin

Astăzi pofta mea cea mai mare este să mănânc bucăți de pui Colonel Crispy de la KFC. Proaspăt prăjite și fierbinți, cu mult ketchup. M-aș îndopa până la refuz. Și cu Coca Cola. Dacă mi s-ar împlini dorința asta, aș putea muri împăcat. Până și eu sunt uimit că în aceste momente de slăbiciune fizică extremă gândul îmi zboară doar la mâncarea de la KFC sau McDonald's. Mi-am spus întotdeauna că ultima mea masă avea să fie ceva tradițional japonez, umechazuke1[36] *de la Nagatani-en, sau poate* tōfu[37]*, dar iată că realitatea e alta. Ciudați mai sunt și oamenii!*

În orice caz, azi e caniculă. Mi se pare că se întoarce vremea caldă, și nu știu cum am să pot rezista. Probabil că sunt peste 40 de grade. Tare mi-aș dori să vină o ploaie scurtă mai pe seară. Am aproape cincizeci de ani, și mă tem că nu mai e mult până am să mor ori de insolație, ori de intoxicație alimentară. Mă simt rănit de faptul că unii nu mai pot aștepta atât. De fapt, am trecut de mult de faza asta. Am fost un prost. Vreau să spun lumii „Sainara" cât mai curând.

Chiar așa, *Sainara.* „Ai dreptate, moșule, tare prost ai fost", a râs Watanabe în sinea lui, înghițindu-și saliva după ce citise despre puiul *crispy* și-i lăsase gura apă. „Mama n-a mai vrut să știe de tata, de mine și de fratele meu mai mic și a fugit cu tipul care livra *soba*[38]. Tata abia dacă dădea pe-acasă. Ce crezi c-am mâncat ca să supraviețuim, eu și fratele meu? Cum crezi c-am crescut? Să n-ai niciodată încredere în femei!" Watanabe și-a amintit de iernile friguroase în care se ghemuia sub pătura electrică împreună cu fratele mai mic, în camera lor murdară. Iar pătura nu încălzea când le tăiau curentul pentru că nu

36 Orez fiert simplu amestecat cu ceai verde și prune murate, uneori condimentat cu fâșii de alge uscate.
37 Cheag de soia presat, „brânză" de soia.
38 Tăieței din hrișcă.

fusese plătit. Prin comparație cu frigul îndurat atunci, vara permanentă de pe insula Tokyo i se părea raiul pe pământ. Avea ce mânca și nu-l bătea nimeni la cap.

Brusc, în mintea lui s-a aprins o scânteie, ca de la un foc de artificii. Pentru prima oară, vedea o asemănare între trădarea lui Kiyoko față de Takashi și trădarea propriei mame față de el. În plus, faptul că doar pe el îl detesta Kiyoko și-l ținea la distanță îl făcea să se apropie de situația lui Takashi. Te pomenești că-i lăsase jurnalul tocmai ca să-l citească! Și de asta îl scrisese simplu, în stilul vorbit. Însemna că, în noaptea când a mers să-l prade, Takashi s-a simțit ușurat văzându-l acolo. El era moștenitorul lui Takashi. L-a trecut un fior pe șira spinării.

— Hei, Watanabe!

Brusc, cineva l-a strigat din spate. A ascuns repede jurnalul sub o frunză de palmier pe care o folosea ca farfurie și s-a întors. Atama, cu bustul gol și cu blugi tăiați deasupra genunchilor pe post de pantaloni scurți, stătea în picioare și rânjea. De când nu-l mai văzuse, în urmă cu câteva săptămâni, îi mai crescuse părul. Avea fruntea îngustă și părul des, și părea că suferă de căldură.

— Ai chelit! i-a luat-o Atama înainte.

Watanabe a zâmbit, fără să-i răspundă. Atama, mai slab de înger, și-a ferit privirile, prefăcându-se că soarele îi bătea în ochi. Așa făcea întotdeauna. Un fricos capabil doar de primul atac. Watanabe i-a urmărit cu ochii profilul craniului. Atama a început să se foiască, stânjenit.

— Cred că încă n-ai aflat: bărbatul lui Kiyoko a murit ieri. A căzut de pe faleza din nord.

— De pe Capul Sainara?

Atama a ridicat din sprâncene, mirat.

— Ce nume potrivit! O să-l folosim.

— Fă cum vrei, fraiere!

Watanabe a râs din nou, imaginându-și cum avea să pomenească Atama de „Capul Sainara” de față cu ceilalți, ca și cum el ar fi scornit numele, și cum iarăși avea să se

simtă inferior față de Watanabe. I-a venit în minte o frază din jurnalul lui Takashi, „Când pui nume unui lucru, se nasc sensuri, se trezește conștiința și se creează un univers”, și s-a simțit emoționat de faptul că asta tocmai se întâmplase. Atama însă s-a strâmbat:

— Ai un râs care calcă pe nervi. Mă rog, treaba ta. În seara asta ținem o ceremonie acasă la Kiyoko. Să vii și tu.

— Vezi să nu! Da’ de ce-a murit tocmai acolo?

— Umblă vorba că l-ar fi împins Kasukabe, a spus Atama, cu o zvâcnire de teamă în colțul ochilor.

Chiar că era fricos!

— Mie mi se par toate numai scorneli. A, și cică Kiyoko face scandal că a dispărut jurnalul de bord al lui Takashi.

— Probabil că au rezolvat problema împreună, Kiyoko și Kasukabe. Cine știe ce-o fi scris acolo despre ei.

Insinuarea l-a lăsat pe Atama cu gura căscată. Watanabe a fost convins că, până să aibă loc ceremonia, ideea avea deja să circule pe la toată lumea. I se părea că se luptă cu Kiyoko, în locul lui Takashi.

2. *Yoroshiku* – rouă de seară, suferința morţii[39]

A fost o ceremonie funerară stranie. Nimeni n-a avut chef să aducă trupul zdrobit al lui Takashi de la poalele falezei. Pe patul pe care Sakai, fostul ucenic de tâmplar, îl făcuse cu speranța că-l va împărți și el cu Kiyoko, au așezat un buștean adus de valuri. I-au desenat cu cărbune

39 Joc de cuvinte. *Yoroshiku* este o formulă politicoasă care face apel la bunăvoința interlocutorului, însoțind o rugăminte, însă aici este scrisă cu o combinație omofonă de patru ideograme care, luate două câte două, înseamnă „rouă de seară“ și, respectiv, „suferința morții“ - cu referire, probabil, la moartea personajului Takashi.

niște ochi și un nas și i-au pus pe cap chipiul alb de marinar, care amintea de actorul comic Yasushi Yokoyama, iar de un ciot mai gros, ieșit în afară, au agățat ceasul Omega Seamaster. Kiyoko voia probabil să termine cât mai repede cu funeraliile lui Takashi. Pusese un buștean în locul rămășițelor lumești, dar ar fi mers orice, scoici sau frunze de copac. „E clar că nu vrei decât să ajungi mai repede în brațele altcuiva”, și-a zis Watanabe, care până la urmă, împins de curiozitate, a venit și el la funeralii. Deși era o ceremonie solemnă, își imagina tot felul de lucruri, ca de obicei, și avea un zâmbet răutăcios.

În coliba strâmtă din palmieri *nypa,* în care cu greu încăpeau cinci oameni, stăteau în picioare Kiyoko, Kasukabe, Noboru, Atama și, în mijlocul lor, Oraga și Manta-san, bărbosul. Era deja octombrie, dar încă nu scăpaseră de căldura umedă, iar în înghesuiala din colibă toți erau scăldați în sudoare. Manta-san s-a înclinat respectuos în fața bușteanului. Se spunea că-și pierduse mințile și că trăia de unul singur în pădurea din nord. Avea vreo treizeci de ani. După cum îi era și porecla, avea fața turtită ca o pisică de mare[40] și colțurile ochilor mici erau ridicate, de parcă cineva ar fi tras zdravăn de ele. Cu nasul lui coroiat, avea un chip tare ciudat, ca de extraterestru. În ultima vreme colțurile pleoapelor i se ridicaseră parcă și mai mult, iar privirea lui căpătase un aer și mai absent. În plus, fiindcă în ultima vreme se și ruga necontenit la tot soiul de zei, fusese exclus din viața comună, întocmai ca Watanabe. De data asta îl invitaseră pentru că nimeni altcineva nu știa să imite recitarea sutrelor, iar el își dădea toată silința, plin de entuziasm.

Manta-san a început să psalmodieze: *kashikomi kashikomi, hannyaaa haramita shingyooo, nanmandabu, nanmandabuuuu… Deș*i sigur era o aiureală, măcar suna a sutră și, pentru că mormăiala era liniștită și continuă, reușea să creeze o anumită atmosferă. Bărbații, care

40 Denumirea în japoneză este *manta.*

înconjurau micuța colibă din Chōfu, pentru că înăuntru nu mai era loc, și-au împreunat în grabă palmele a rugăciune, cu priviri goale și neputincioase. Moartea lui Takashi, omul blând și cel mai în vârstă dintre toți, fusese pentru ei un șoc. Inukichi și-a băgat capul pe ușa colibei ca să arunce o privire înăuntru. L-a zărit pe Watanabe și a avut o tresărire de spaimă. Când a ajuns pe insulă, era abia în clasa a unsprezecea; fiind cel mai tânăr dintre toți, avusese o poziție slabă, dar în același timp privilegiată, ca și Kiyoko. Takashi îi purtase de grijă, chemându-l mereu la el și alintându-l ca pe propriul fiu.

Inukichi s-a tras la o parte chiar înainte să-l audă pe Watanabe spunându-i: „Mișcă-te!”. Atama, cu chipul grav, stătea sprijinit de polița de pe peretele din fund. Când l-a zărit pe Watanabe, s-a făcut că-l ignoră, uitându-se în altă parte. „He, he, iar face pe prostu’!” s-a amuzat Watanabe de lașitatea lui.

Frecând între palme un șirag de mătănii pe care și-l făcuse din niște scoici mici, Manta-san s-a oprit din mormăit și a zis: „Acum o rugăm pe soția defunctului să spună câteva cuvinte”. Kiyoko s-a ridicat în picioare de la marginea patului, unde stătuse ghemuită. Purta o rochie pe care nimeni n-o mai văzuse, cu imprimeu cu motive etno. Watanabe, care habar nu avea – și nici nu ținea să afle – că materialul era cinz de Java, s-a simțit dintr-odată invidios pe femeia care încă avea atât de multe lucruri. Spre deosebire de bărbații veniți de pe insula Yonaguni, care scăpaseră înotând, îmbrăcați numai cu hainele de pe ei, Takashi și Kiyoko reușiseră să recupereze o mulțime de obiecte de pe iaht, chiar înainte să se scufunde. Ținuta lui Kiyoko emana atât de multă feminitate, încât bărbații, copleșiți, nici măcar n-o puteau privi. Unii chiar au izbucnit în plâns, amintindu-și din nou de bogăția și splendoarea unei civilizații pe care o uitaseră.

Kiyoko și-a întins către buștean brațele albe și cărnoase, lăsate la vedere de rochia fără mâneci, și a scos un strigăt

puternic. Watanabe și-a amintit de acea parte a ceremoniei de absolvire a școlii primare, pe care o numeau „strigarea”.

— Takashi-san, îți mulțumesc pentru tot! Mă gândesc la anii pe care i-am petrecut împreună. Au fost exact douăzeci. La vremea asta, oamenii serbează „nunta de argint”, sau poate „de aur”, nu mai știu cum îi spune. În orice caz, dacă am fi fost la Tokyo, am fi sărbătorit și noi a douăzecea aniversare. Am fi mers la un restaurant italian și am fi destupat o sticlă de vin bun, sunt sigură. Nu mi-aș fi imaginat că vom trăi mai bine de un an pe o insulă pustie din Pacificul de Sud, chiar dacă-i spune tot Tokyo. Îmi închipui că nici tu nu te-ai gândit că viața noastră de cuplu se va sfârși într-un asemenea loc. Nu, să știi că nu te urăsc fiindcă m-ai luat cu tine în călătoria în jurul lumii. Ca tovarășă de viață, era datoria mea să te însoțesc. Dar sunt foarte tristă. De ce te-ai dus înaintea mea și m-ai lăsat singură pe insula asta?

Kiyoko n-a mai spus nimic și a continuat să plângă în tăcere. Au început să plângă și bărbații – nu doar Kasukabe, ci chiar și ceilalți, care știau foarte bine de relația vinovată dintre cei doi. Probabil începeau să înțeleagă cât de mult se bazaseră pe Takashi. Dar acum era prea târziu. Watanabe, care îi citise jurnalul, uitase că-și bătuse joc de el făcându-l boșorog și avea senzația că era unicul lui discipol, moștenitorul său de drept. Lui i se cuveneau gândurile lui Takashi, la fel și lucrurile, și femeia. Dar Kiyoko alesese să se încurce cu ratatul ăla de Kasukabe.

Watanabe i-a aruncat lui Kiyoko o privire plină de ură și dispreț. „Scroafă albă, știu tot! L-ai trădat pe Takashi! Sub ochii lui, ziua-n amiaza mare, ți-ai făcut de cap cu Kasukabe de colo! Ce-i tot dai cu mâncarea italienească și cu vinul? Soțul tău a scris în jurnal că ar fi murit împăcat dacă ar fi avut o felie de pâine cu gem de căpșune! Cu trei zile înainte să moară, și-ar fi dorit niște Colonel Crispy!”

Încercând să o consoleze pe Kiyoko, Manta-san i-a trecut brațul subțire și păros pe după umeri, dar ea l-a îndepărtat cu cruzime. Watanabe, care observase scena, și-a dat seama, simțind că-l cuprinde furia, că, dintre toți, Kiyoko îi refuzase doar pe el și pe Manta-san. Fiindcă ei doi fuseseră excluși din comunitate. Iar Manta-san mai era și extrem de slab, ca un cadavru.

Gândurile pline de ură ale lui Watanabe au părut s-o ocolească pe proaspăta văduvă care plângea adusă de spate, și s-au îndreptat către Kasukabe, care stătea în picioare, la căpătâiul patului. Kasukabe i-a răspuns cu o privire senină. „Ce mizerie de om!” și-a spus Watanabe în sinea lui, dar a plecat capul, ca să nu li se întâlnească privirile. Pe vremea când munceau din greu pe insula Yonaguni, Kasukabe îl numise „individ dubios” și-i trăsese o mamă de bătaie în dosul barăcii muncitorilor. De aceea, se temea de el chiar mai mult decât îl ura.

Kasukabe se autointitulase „cel mai golan dintre golanii din Adachi[41]” și mereu îi lua peste picior pe Watanabe și pe Atama, care erau din Gunma[42]. Părul lui tuns periuță și vopsit blond crescuse de când erau pe insulă. Acum avea o claie de păr cu vârfuri mai deschise la culoare, care-i dădea un aer straniu, iar pe la tâmple – unde inițial fusese ras – îl avea complet negru și zbârlit. Arăta ca un diavol cu coarne. În plus, sprâncenele, care păreau rase anume ca să-i accentueze privirea tăioasă, erau de fapt rare de la natură. Împreună cu părul negru și ochii răutăcioși, îi dădeau un aer sinistru.

Și-a scărpinat colțul gurii cu degetul mare, apoi a spus, părând că face un mare efort:

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit. N-ați vrea ca de azi înainte să numim locul acesta Shin’ayase, în loc de Chōfu? Vă rog eu mult. De acolo sunt eu. Așa. Pe urmă, e trist că a murit unchiu’, dar noi trebuie să rămânem uniți și să ne

41 Cartier din Tokyo.

42 Prefectură situată la nord-vest de Tokyo.

străduim mai departe. Cred că nici lui nu i-a fost ușor aici, pe insulă. Până la urmă, și-a făcut singur felul, dar nu-i de mirare, la cât se scofâlcise. Natura și-a urmat cursul, cum se zice, deși acum sună cam nasol. Dar mai e și chestia aia care se cheamă „supraviețuire”, așa că n-o luați prea în tragic. Așa. Acum, în legătură cu Kiyoko: fiindcă e singura femeie de pe insulă, cineva trebuie să aibă grijă de ea și s-o mângâie. Am hotărât să mă ocup eu. Ca să știți. *Yoroshiku.*

Asta însemna că, practic, el devenea soțul lui Kiyoko în locul lui Takashi, și totodată conducătorul insulei. Ceilalți au încuviințat, dar cu o expresie de teamă pe chip. Cu toții bănuiau că Takashi devenise un obstacol în calea lui Kasukabe, care era obsedat s-o obțină pe Kiyoko, ba chiar își puteau imagina în culori vii cum fusese înlăturat. Acum Kiyoko îi aparținea lui Kasukabe și cine încerca să se atingă de ea avea, fără doar și poate, să pățească la fel. „Dar adevăratul urmaș al lui Takashi sunt eu!” și-a spus Watanabe înciudat, înțelegând foarte bine că atunci, pe loc, nu era nimic de făcut.

Kasukabe i-a făcut semn lui Noboru, sluga lui, căruia era suficient să-i arunci o privire ca să-ți dai seama că nu-l ducea capul. Poate că i se trăgea de la prea mult aurolac, sau de la o doagă lipsă încă de la bun început, sau și de la una, și de la alta; în orice caz, nu reușea să-și țină gura complet închisă. Cu aerul șuierând printre dinții lipsă din față, a strigat, încurcându-se:

— Am pregătit la Palatului Imperial alcool și crabi, așa că veniți de beți. Pardon, veniți să beți!

Toți s-au îndreptat către piața Palatului Imperial, într-o mare forfotă. Locul era la vreo zece minute distanță de colina din Chōfu, pe platoul de la capătul falezei care dădea în jos, către plaja Odaiba. Se lăsase seara și focurile de tabără luminau deja piața. În jurul lor, Kame-chan, Daktari și alții pregăteau ospățul ritual. Lui Watanabe i-a ghiorăit stomacul. Avea de gând să profite de ocazia

specială ca să mănânce și să bea cât pentru trei zile. S-a amestecat și el printre insularii deprimați și a pornit-o către Palatul Imperial. Acolo, s-a așezat într-un loc ferit de lumina focurilor. Oamenii își treceau unul altuia boluri din jumătăți de nucă-de-cocos pline cu alcool. În mod firesc, l-a ales pe cel mai plin.

Atama s-a ridicat în picioare și a arătat cu degetul către nord:

— Ăă, oameni buni, ați primit cu toții de băut? Am de făcut un anunț. Acolo este stânca de unde ieri Takashi-san ne-a părăsit în mod tragic. Aș vrea ca de azi înainte s-o numim Capul Sainara. Sunteți de acord?

A izbucnit un ropot de aplauze. Devenise un obicei ca aprobarea unui nou nume de loc să se facă prin aplauze. „A fost ideea mea!" și-a spus Watanabe cu un aer nemulțumit, sorbind pe ascuns din alcoolul de cocos. Încă nu închinaseră în memoria defunctului, dar nu-i păsa. Dacă nu bea când avea ocazia, nu știa ce avea să se aleagă de el, cel detestat de toți. Din spate s-au auzit niște voci puternice: *Wasshoi, washhoi*![43] Watanabe s-a întors să vadă. Kasukabe și Noboru se apropiau purtând pe umeri, ca pe un *mikoshi*[44], bușteanul care-l simboliza pe Takashi.

— O să-l incinerăm. Doi, trei, și!

Kasukabe a aruncat cu forță bușteanul în foc. Au sărit scântei și cei din jurul focului au țipat. Kasukabe a râs fără jenă. Hohotul a reverberat în văzduhul întunecat, făcându-i pe ceilalți să-și plece capetele: își dădeau seama că începea un regim tiranic. Aceea era seara în care pe insula Tokyo ajunsese la putere adevărata cultură a haimanalelor. Kiyoko, sosită în urma lui Kasukabe, avea o expresie gravă, dar pe chip i se citea și ușurarea, de parcă ar fi fost gata-gata să strige: „Am scăpat de Takashi!".

Watanabe, consternat, i-a aruncat o privire tăioasă, dar

43 Strigăte de încurajare, asemănătoare cu „Hei-rup, hei-rup!".
44 Palanchin purtat pe umeri la festivalurile japoneze, pentru a-l plimba pe zeul pogorât să-i viziteze pe oameni.

imediat Kasukabe i-a tras una în spate:

— Watanabe, marș înapoi la Tōkaimura!

Iar era alungat, și nici măcar nu-și terminase alcoolul de cocos! A protestat, cu un rânjet:

— Da' de ce?

— De-aia! Fiindcă ești un rahat! Iar rahații sunt buni doar la experimentele cu radiații. Și dacă te prind că-i faci ochi dulci lui Kiyoko, te omor cu mâna mea!

Nici Manta-san nu se mai zărea. Cei alungați nu mai puteau să vină nici la adunările mai speciale? Ce porcărie! Watanabe s-a îndepărtat, uitându-se cu regret la crabii de cocotier care se perpeleau pe foc, aproape grotești, cu carapacea înroșită de la flăcări, ca niște imense crevete japoneze. Drumul de întoarcere ducea pe la Chōfu, așa că i-a venit ideea să se abată pe la coliba lui Kiyoko, poate mai găsea ceva de furat. Umbla zvonul că în casa lui Takashi, cel care locuise cel mai mult pe insulă, existau nu doar cuțite, ci chiar și cratițe sau baterii. Pe vremea când bărbatul încă mai trăia, Watanabe a văzut cuțite și furculițe împrăștiate prin tot locul, dar se părea că imediat ce-i murise soțul, Kiyoko le ascunsese bine pe toate. Furios, Watanabe a bâjbâit cu mâinile prin întuneric. A nimerit peste chipiul de căpitan al lui Takashi, lăsat pe o poliță. Era alb, doar cu o panglică albastră de jur-împrejur și cu trei ceaprazuri aurii. O pradă interesantă. L-a pus pe cap. Mirosea a pomadă. Și-a amintit de mirosul tatălui său, când mai trecea pe acasă ca să le lase bani de buzunar lui și fratelui cel mic, și apoi dispărea iar. Cu chipiul pe cap, Watanabe a pornit triumfător către Tōkaimura, sfidând întunericul dens.

29 octombrie (4 luni și 18 zile de la sosirea pe insulă). Senin toată ziua.

În ultima vreme se perindă pe la noi o mulțime de tineri veniți să se distreze. Asta pentru că atât eu, cât și Kiyoko le acordăm multă atenție și stăm de vorbă cu ei. S-a scurs

o lună de când au naufragiat. La început erau fericiți că scăpaseră cu viață și se bucurau de orice fleac, dar acum i-a cuprins disperarea captivității pe o insulă pustie și sunt în pericol să-și piardă echilibrul interior. Eu și Kiyoko, din experiența noastră, îi înțelegem foarte bine. De aceea le-am și spus că vrem să-i ajutăm să depășească aceste momente grele. Abordarea noastră nu e departe de psihoterapie. Amândoi am găsit în asta o nouă rațiune de a trăi.

Eforturile noastre par să fie încununate de succes: Hachio-kun, Sakamoto-kun, Sakai-kun și Kasukabe-kun vin des pe la noi. Fiecare dintre ei își aduce și prietenii buni, așa încât casa noastră e mereu animată și a devenit neîncăpătoare. Chiar am vorbit cu Kiyoko să construim o anexă, ca s-o mai lărgim.

Dar să-i descriu pe scurt pe toți acești tineri fermecători.

Primul care a început să ne viziteze a fost Hachio-kun. Când a ajuns pe insulă înotând, a înghițit apă de mare și a dezvoltat o ușoară pneumonie, dar, spre marele lui noroc, fiind tânăr și puternic, s-a vindecat cam într-o săptămână. Hachio-kun este – cred că se poate spune așa – un copil al vremurilor de azi, un pic cool și amuzant. Era elev în clasa a unsprezecea, la un liceu particular din prefectura Gifu. Fiind cel mai tânăr de pe insulă, mi-am imaginat cât de trist se simte și i-am spus, ca să-l mai consolez:

— Îmi închipui că ți-e dor de părinții tăi. Dacă vrei, poți să ne consideri rude.

Spre uimirea mea, Hachio-kun a scuturat din cap:

— Dă-i încolo! Oricum nu-i suportam. Mă bucur c-am scăpat de ei. S-a nimerit bine. Mie de Zuppa mi-e dor, nu de părinți.

Am rămas fără cuvinte când mi-a spus că Zuppa era cățelul lui din rasa Shih Tzu. Apoi a adăugat:

— Pentru mine cel mai trist e că nu există niciun câine pe insulă.

Pe Hachio-kun pare să-l îngrijoreze ideea că, și dacă ar

reuși să se întoarcă nevătămat acasă, s-ar putea să nu-și mai găsească prietenul în viață, deoarece câinii nu trăiesc foarte mult. Iată că și ei sunt un semn al civilizației, acești câini îmbunătățiți prin înmulțire selectivă și făcuți să se conformeze tot mai bine nevoilor omului. „Trăiesc pe o insulă unde nu sunt nici câini, nici pisici", mi-am spus și m-am simțit cuprins de tristețe.

— Dar există o femeie, a spus Kiyoko, aparent în glumă.

Hachio-kun a tăcut, încurcat, dar eu am observat că soția mea se îmbrăcase parcă dinadins cu o bluză prin care i se ghiceau sânii și asta m-a iritat. Nu doar Hachio-kun, ci toți băieții care erau de față s-au înroșit. Poate că și Kiyoko se bucură, în felul ei, de stimularea adusă de venirea unor oameni noi pe insulă. E adevărat că bărbații, de unii singuri, nu pot da tot ce au mai bun. Vom reuși numai dacă ne unim forțele. Vom scăpa de aici. Ziua salvării nu e departe, în ultima vreme, am început să nutresc speranță.

Sakamoto-kun are douăzeci și cinci de ani. Acum muncește pe unde apucă, dar visul lui este să ajungă romancier. Mi-a spus că de asta a și ales să meargă pe insula Yonaguni, ca să trăiască tot felul de experiențe și, ca scriitor, să nu ajungă vreodată în pană de idei.

— Păi, dacă scrii despre insula pustie, ai să te trezești celebru peste noapte! i-am spus.

— Așa și am de gând, a răspuns el încet.

Pare foarte liniștit, dar are un spirit puternic. Însă, când am adus vorba despre Ōe sau Mishima, pe care-i citisem în studenție, spre marea mea mirare, mi-a răspuns că nu i-a citit. Pe vremea mea, studenții de la Litere devorau tot ce le pica în mână. Scriitorii lui preferați sunt Haruki Murakami și Kurt Vonnegut, dar, cum eu nu i-am citit pe aceștia, suntem chit. Sakamoto-kun e un băiat inteligent, echilibrat și cu mult bun-simț. Prea îndrăzneț nu e, dar sunt sigur că la un moment dat se va dovedi indispensabil supraviețuirii pe insulă. M-a deranjat puțin doar faptul că mi-a cerut să-i dau și lui niște hârtie. Jurnalul acesta de

bord conține însemnări despre încercările grele prin care am trecut eu și Kiyoko. Apoi, consider că este de datoria mea să scriu și istoria insulei.

— Cronicar devine numai cel care dispune de mijloace, i-am zis.

El, probabil atins în amorul-propriu, a replicat:

— Adică numai aleșii, numai cei care au avut mijloace de la bun început pot să scrie. Nu prea aveți inima darnică, din câte mi se pare mie.

M-am simțit și eu lezat, probabil fiindcă mi se cam urcase la cap alcoolul de cocos, și i-am trântit-o:

— Dacă ții neapărat să-ți scrii memoriile, poți să scrijelești pe pereți, ca în grota de la Altamira, sau să-ți faci singur hârtie din fibre de palmier.

Pe urmă Kiyoko mi-a reproșat că am exagerat, și acum îmi regret vorbele. Însă, în orice caz, discuțiile cu tinerii sunt interesante.

Sakai-kun are douăzeci și doi de ani și este ucenic de tâmplar. Pare să-și dea foarte bine seama cât de necesară este pe această insulă un om cu pregătirea lui. Este un lucru foarte bun. Plin de entuziasm, ajută pe toată lumea să-și ridice colibele. Mi-a povestit că s-a dus să muncească pe insula Yonaguni fiind pasionat de arheologie și sperând să vadă faimoasele vestigii subacvatice aflate acolo.

— N-am avut nici măcar o clipă de odihnă. Zi de zi adunam balegă de cal până mă dureau șalele. Hainele îmi puteau, caii erau sălbatici și înfricoșători... a fost chinul de pe lume. Pe lângă asta, insula colcăia de viespi. Ditamai viespile, de care-mi era foarte frică. Aveam și normă la balegi. Două sute pe zi, de persoană. Șeful – de fapt, un subcontractor al proiectului – ne punea să adunăm balegi până și de prin tufișuri, ca să ne facem planul. Eram ca într-un lagăr de muncă. Când ploua, nu ne mai trimitea după balegi, dar nici nu aveam voie să ieșim și ziua de lucru nu ni se plătea. Nu ne lăsa afară, ca să nu fugim. Dar s-a iscat un protest și am avut în sfârșit ocazia să evadăm.

Sakai-kun era destul de evaziv, dar e limpede că a existat un motiv serios de nemulțumire, de vreme ce treizeci de tineri au încercat să fugă cu o veche barcă pescărească. Am hotărât să-i întreb despre asta pe ocolite. Cu siguranță că toți au fost traumatizați de evadare și de naufragiu.

Sakai-kun mi-a mai împărtășit și alte proiecte interesante de-ale lui. Zicea că ar fi bine să construim o clădire mai mare, ca Palatul Imperial, unde să se poată aduna toată lumea. S-ar putea ca în sufletul lui să fie naționalist de dreapta. În orice caz, e adevărat că, pentru a cuceri inima poporului, e nevoie de o forță centripetă. I-am spus că o să mă mai gândesc și eu la propunerea lui. Au minți promițătoare, așa cred eu despre Sakamoto-kun și Sakai-kun.

Cât despre Kasukabe-kun, nu prea știu ce să spun. Așa, la prima vedere, zici că-i un derbedeu dintr-o bandă de motocicliști. N-am idee de ce tot vine pe la noi. Nici de vorbit nu prea vorbește, doar tace și mănâncă fructele și tuberculii cu care îl servește Kiyoko. Am început să mă gândesc că poate urmărește să-mi fure ceva din casă după ce Sakamoto-kun m-a avertizat o dată:

— Ar trebui să fiți cu ochii pe ăsta. E soi rău. La început, pe Yonaguni erau și fete, studente la Agronomie, dar toate au plecat din cauza lui, pentru că intra peste ele în camere. Ziceau că a și violat-o pe una. Umbla zvonul că a venit pe Yonaguni ca să scape de poliție, care-l căuta fiindcă și-a bătut copilul până l-a omorât.

— Cum așa, copilul? Dar e încă foarte tânăr, abia are vreo douăzeci de ani! am exclamat eu uimit.

Sakamoto a clătinat din cap.

— Ăștia toarnă copii imediat. Cică a dat de pământ cu fetița, pe care o chema Aruru[45] sau așa ceva.

Am mai auzit eu de cazuri în care părinți tineri și-au

45 Aruru este numele unei fetițe, personaj din jocul (și mai apoi filmul de animație) *Utawareru mono.*

maltratat copiii, dar nu m-aș fi așteptat să ne pomenim și pe insulă cu un asemenea individ. Mi-a trecut prin minte să-i spun lui Kiyoko să fie atentă, deși nu cred că unui tânăr o să-i sfârâie călcâiele după o femeie trecută de patruzeci de ani. Totuși, sunt șocat să aflu că un derbedeu a venit pe insula mea. Nu pot să nu văd asemănarea cu epidemia de variolă pe care Pizarro le-a adus-o indienilor[46]*. Pe de o parte, mă înflăcărez pentru proiectele comunității noastre, dar, pe de alta, mă și îngrijorez.*

„Aha!” și-a spus Watanabe impresionat, văzând că încă de pe atunci Takashi avea rezerve față de Kasukabe. „Și Oraga, turnător! Ce tare!” Cu șapca răposatului pe cap, la adăpost de razele soarelui, Watanabe citea, mulțumit să afle și secretele altora. Jurnalul ăsta îi era de-ajuns ca să-i aibă pe toți la mână cu câte ceva. Uitând de umilirile care i se aduseseră cu o seară înainte, acum se simțea atotputernic. A frunzărit mai departe, căutând și ceva despre el. Dacă ignora butoaiele de aluminiu aruncate ici și acolo, după-amiezile de la Tōkaimura nu i se păreau cu nimic mai prejos decât cele de pe frumoasa plajă de la Waikiki, deși Watanabe nu fusese niciodată la Waikiki și habar nu avea cum era acolo. Nisip alb. O după-amiază lenevă, legănată de ritmul valurilor. Trântit în culcușul din frunze de palmier, a dat în sfârșit peste un pasaj în care era pomenit și, de emoție, a sărit în picioare.

8 noiembrie (4 luni și 27 de zile de la sosirea pe insulă). Nori, apoi soare.

De aseară am probleme cu stomacul. Oare nu-mi prieste hrana de pe insulă pentru că am o constituție slabă? Orice aș mânca, a doua zi am stomacul stricat. Azi-dimineață, Kiyoko mi-a adus din junglă un șarpe. Mi-l tot răsucea prin față și-mi zicea, în bătaie de joc, să-l mănânc așa. Am țipat

46 Conchistadorul spaniol Francisco Pizarro (cca. 1476-1541) i-a înfrânt pe incași răspândind virusul variolei.

la ea să înceteze și atunci am început să ne certăm.

— Tu habar n-ai cât mă dau de ceasul morții ca să fac rost de proteine! Dacă nu știai, în comunitățile de vânători-culegători femeia culegea fructe și scoici, iar bărbatul se ducea la vânătoare! Dar pe tine te preocupă numai jurnalul și eu trebuie să la fac pe toate! Iar acum ți-e frică de șarpele pe care m-am chinuit să-l prind special pentru tine! Să știi că mie nu-mi plac șerpii, mi-e scârbă de ei. Dar, oricât nu mi-ar plăcea, oricâtă scârbă mi-ar fi și oricât ar puți, trebuie să mâncăm carne, cu piele sau fără, dacă vrem ca salvatorii noștri să ne mai găsească în viață. Dacă atâta lucru nu pricepi, n-ai dreptul să trăiești pe o insulă pustie!

Nu-i vorba de drepturi aici. Nu poate fi vorba de drepturi. Pentru că așa a fost să fie. Știind foarte bine că e imatur ce fac, i-am trântit-o și eu, fiindcă și ea mă enervase:

— Ai făcut-o dinadins. Doar știi că nu suport șerpii! Te-ai schimbat de când suntem pe insulă. Înainte, n-aveai atâta tupeu.

— Așa e! Fiindcă tu nu faci nimic, eu trebuie să le fac pe toate. Ca să nu murim amândoi. Ca să putem supraviețui, trebuie să ne schimbăm. Tu de ce nu te schimbi? Lașule!

Îi ziceam una, îmi trântea zece. „Ăsta să fie adevăratul ei caracter?” m-am întrebat cu uimire. Pe vremuri, era foarte rezervată și niciodată nu se plângea de nimic. Așa sunt oamenii, au și ei două fețe, ca șarpele roșu cu pete negre pe care-l tot răsucea Kiyoko prin aer și care, spintecat, ar fi scos *la iveală carne albă. Îi sunt recunoscător soției mele pentru că și-a dezvoltat niște aptitudini de supraviețuire de-a dreptul minunate, dar mă cuprinde și teama văzând-o cum se transformă încet-încet într-o sălbatică.*

Am refuzat șarpele și m-am îndreptat către plaja unde am fost aruncați și noi, și tinerii. Pentru că pe alocuri apa se adâncea brusc, era periculos să mă avânt prea departe, dar acolo se găseau uneori niște melci pe care aș fi putut

să-i frig și să-i mănânc. Altfel de proteine animale pe care să le pot consuma și eu nu există pe insulă. Tocmai căutam de zor melci, când m-am pomenit cu Watanabe-kun venind din partea cealaltă. Râdea de unul singur, așa că n-am prea știut ce să cred. Auzisem că nu e bine văzut, fiindcă refuzase să participe și la cartografierea insulei, și la construcția clădirilor comune, dar părea în toane bune.

— Se pare că-ți prieșt traiul pe insula pustie, m-am trezit eu zicându-i, iar el mi-a răspuns râzând, scoțându-și la iveală dinții galbeni:

— Așa o fi!

— Tu de ce nu-i ajuți niciodată pe ceilalți?

De data asta doar a mormăit ceva, fără să-mi dea un răspuns satisfăcător. Mi-am dat seama că are dificultăți de exprimare și atunci i-am propus:

— Să vii pe la noi! Soția mea o să-ți pregătească un șarpe. Dacă nu consumăm și proteine, n-o să rezistăm până vin să ne salveze, i-am repetat eu întocmai cuvintele lui Kiyoko.

— Șarpe, ziceți? Șerpi mănânc destul de des, mi-a răspuns Watanabe-kun, nonșalant.

— Cum îi mănânci?

— Așa, cruzi.

— Păi, dacă sunt cruzi, cum te descurci cu veninul sau cu ce boli or mai avea?

— A, asta nu știu.

Pe urmă ne-am despărțit, dar pot să afirm următoarele: dacă n-o să vină nimeni să ne salveze (un gând care-mi dă fiori de spaimă), ultimul supraviețuitor va fi ori Watanabe-kun, ori Kiyoko. Iată că am întâlnit și un bărbat extraordinar.

Watanabe nu-și mai încăpea în piele de bucurie și s-a pomenit bătând din palme. „Unchiule! Că bine le mai zici!” În suflet i se strecura un sentiment nou, de care nu mai avusese parte vreodată: respectul de sine. „I-auzi: «Îți

priește traiul pe insula pustie» și «Am întâlnit un bărbat extraordinar!» Dar să știi, unchiule, că și pe mine mă apucă uneori disperarea. De acum încolo, când o mai fi, am să recitesc bucata asta.” Watanabe se simțea un om de departe mai valoros decât toate rudele lui: mama care îi trădase și îi părăsise, tatăl care ajunsese om al străzii și nici nu se mai îngrijea de copii sau fratele cel mic, care intrase în *yakuza* și murise împușcat din greșeală, într-o saună. Și-a aranjat mai bine pe cap chipiul alb de căpitan. Fiindcă îl tot atingea cu mâinile murdare, era deja soios. Dintr-odată, i-a revenit în minte o anumită frază: *Cronicar devine numai cel care dispune de mijloace.* „Asta țin eu acum în mâini!”

3. Spiritul rahatului

Probabil că, din înaltul cerului, butoaiele mari din aluminiu de pe plajă se vedeau ca niște cutii de bere aruncate care încotro. Oare cine, când și cum le adusese aici? Venise cineva o singură dată cu ele sau erau aduse periodic? Fără exagerare, se putea spune că închideau în ele misterul insulei Tokyo. Cu toate astea, lui Watanabe puțin îi păsa. După părerea lui Kasukabe, de vreme ce era prizonier cvasipermanent la Tōkaimura, nu-și putea permite luxul să nu le folosească, oricum ar fi fost, radioactive sau toxice.

Într-o dimineață, Watanabe și-a făcut o pârghie, a ridicat butoaiele și le-a adunat la umbra copacilor. Când le mișca, dinăuntru se auzea un ușor clipocit. Unele erau foarte grele, iar altele mai ușoare, dar diferența dintre ele nu l-a preocupat prea tare. La cele mai grele se opintea și icnea, la cele ușoare se bucura și zâmbea, atâta tot. Până a reușit să mute două butoaie, soarele a ajuns sus pe cer, iar tabla a început să frigă ca o tigaie încinsă. Watanabe s-a oprit, s-a dus să facă o baie în mare și pe urmă a tras un pui de

somn. A doua zi dimineața s-a apucat de treabă când încă nu se luminase bine și a mai mutat trei. În ziua următoare, fiindcă era obosit, doar unul. Astfel, în mai bine de o săptămână, cu un zel și o perseverență de care el însuși se mira, a reușit să mute opt butoaie și să le așeze în careu, așa încât să obțină între ele un spațiu de vreo doi *tatami*[47]. Peste ele a ridicat un acoperiș din lemne aduse de apă și frunze de cocotier, făcându-și o colibă cât se poate de bună. Butoaiele cu lichid se răceau peste noapte și, câtă vreme nu erau expuse direct razelor soarelui, menținеau în interiorul colibei o temperatură plăcută până la miezul zilei. În plus, în zori se udau de rouă, iar Watanabe lingea direct de pe ele apa un pic sălcie. „Care pericol? E o chestie foarte practică”, își zicea, bucuros și surprins în același timp.

După câteva săptămâni, Noboru a apărut din senin la Tōkaimura. Watanabe l-a fugărit cu un băț în mână, strigând în urma lui: „Să nu te mai prind pe-aici!”, iar Noboru a fugit în junglă și nu s-a mai arătat a doua oară. După alte câteva zile, tocmai când trăgea un pui de somn în colibă, s-a auzit o voce de afară:

— Super! Watanabe-san, ce treabă mișto ai făcut!

Era Inukichi, în picioare, neputându-și stăpâni încântarea. A mângâiat cu palma suprafața unui butoi, tresărind când a simțit arsura metalului. Își prinsese cu o liană părul care îi crescuse și era gol până la brâu.

— De ce-ai venit aici?

Inukichi era vrăjit de strălucirea argintie a butoaielor. Când a observat privirea fixă a lui Watanabe, a făcut un pas înapoi. Probabil că nu rezistase curiozității și venise să vadă ce era cu coliba, chiar dacă-i era frică de Watanabe. Cel mai tânăr băiat de pe insulă avea un aer atât de copilăros, încât putea trece drept nechibzuit.

— Ce tare! Mie-mi place mult metalul. Și abia dacă se

47 Aproximativ 1,80 metri pe 1,80 metri, o rogojină *tatami* tradițională având aproximativ 0,90 metri pe 1,80 metri.

găsește pe insulă, după cum știi. Când mai dau peste vreun obiect din metal, mereu îmi spun: „Ce fain, și ce frumos e!”

Watanabe îl studia pe Inukichi. Era subnutrit și omoplații îi ieșeau în afară ca niște aripi, dându-i un aer de insectă.

— Kasukabe te-a trimis?

Inukichi a încuviințat cu sinceritate.

— În fiecare zi, cineva trebuie să vină și să vadă dacă n-a sosit vreun vapor la Tōkaimura, fiindcă ar fi de neiertat să-l ratăm. La fel mergem să verificăm și la Capul Sainara.

— Și ce faceți dacă apare vreun vas?

— Trebuie să-l anunțăm în mare grabă pe Kasukabe-san.

„Ți-a dat ceva de lucru! Până alergi tu două ore prin junglă, eu o să fiu plecat de mult”, și-a spus Watanabe în sinea lui, ridicând din umeri. Kasukabe se gândea probabil la vasele care ar fi putut veni să arunce deșeuri și se temea să nu plece doar Watanabe. Dar asta însemna că era posibil și invers: dacă apărea un vas la Odaiba, avea să-i ia pe toți ceilalți, lăsându-i de izbeliște doar pe el și pe Manta-san. Asta se întâmplă când unii sunt dați deoparte. Watanabe și-a pierdut brusc buna-dispoziție și l-a privit pe Inukichi. I-a citit în ochi disperarea.

— Dincolo cum mai merge treaba?

Băiatul s-a întunecat la față și n-a răspuns imediat. Tot trăgea cu ochiul în penumbra colibei, împins de curiozitate sau poate pentru că suporta cu greu soarele arzător. Watanabe l-a poftit înăuntru. Bucuros, Inukichi s-a așezat pe stratul de alge uscate așternute pe jos și și-a strâns genunchii cu brațele, ca un elev de școală primară. Avea un miros copilăresc, de cățeluș care stă la soare.

— Kasukabe-san vrea să construiască un oraș, așa că muncim cu toții cot la cot. Înainte, după cum știi, ne făceam colibe care încotro, în grupuri de prieteni. Și eu am locuit cu Oraga-san și cu alți câțiva, la propunerea lor. Dar nu mai avem voie. Cică acum toți trebuie să stăm la bloc.

La un an după naufragiu, începuseră să locuiască

separat, în grupuri mici, după cum se înțelegeau, iar acum era vorba de „bloc”! Watanabe a izbucnit în râs, arătându-și dinții murdari. Prin comparație, la Tōkaimura viața era mult mai plăcută. Se bucura de libertate, pești și scoici se găseau din belșug, iar jungla, aflată la doi pași, era plină de fructe. Fiindcă erau și insecte care se hrăneau cu fructele, acolo se adunau și șopârle, șerpi sau păsări, așa încât nici de carne nu ducea lipsă. Înconjurată de un imens lanț alimentar, Tōkaimura era paradisul insulei Tokyo. Inukichi a continuat, cu voce slabă:

— Acum toți suntem puși să muncim la construcția „apartamentelor”. O să trăim la comun, în niște barăci mari din palmier *nypa.* Sakai-san a preluat inițiativa și vrea să facă un *mali* și alte clădiri. Kasukabe-san e foarte pornit să reproducă Kita Senju. Lui întotdeauna i-a plăcut la oraș. Mereu o spune.

— Să facă ce-o vrea! Ce tâmpit! Eu nici măcar n-am călcat vreodată prin Kita Senju.

Inukichi a zâmbit.

— Ai dreptate! Kasukabe-san se tot dă mare cu proiectele lui, însă doar ne supraveghează. E ca un *yakuza* care apelează la pile ca să avanseze în ierarhie, după cum zice Oraga-san. Toată lumea îl urăște, dar e foarte violent și n-avem încotro. Până să ne dezmeticim, ne-a dat fiecăruia o treabă de făcut: avem acum responsabili cu comunicarea, cu fructele, cu scoicile, cu focul din piața Palatului Imperial, care trebuie ținut mereu aprins. Iar de azi, m-a pus să supraveghez plaja de la Tōkaimura. Sincer să fiu, îmi convine mai mult aici decât la Odaiba, unde mă tot întâlneam cu el și nu-mi plăcea deloc.

„Mi l-o fi trimis pe Inukichi fiindcă l-am alungat pe Noboru. Aurolacul naibii!” și-a zis Watanabe și a râs ușor, aducându-și aminte de fața știrbă și îngrozită a lui Noboru.

— Kiyoko ce mai face?

— Aa, a făcut Inukichi, zâmbind strâmb. Kiyoko-san e mereu cu Kasukabe, și parcă e mai stridentă. Tot timpul

râde zgomotos, nu mai e așa de liniștită ca înainte. Altădată mă simpatiza, dar acum, de gura lui Kasukabe, nu-mi mai vorbește. Nici măcar nu se mai uită la mine.

„Ăștia doi sunt mereu unul în brațele celuilalt!” și-a spus Watanabe. În ultima vreme se luase cu treaba, construindu-și coliba, dar acum a simțit dureros cum i se trezesc iar poftele. I-au căzut ochii pe gambele subțiri ale lui Inukichi. Erau lucioase și fără păr, ca picioarele unei femei. Watanabe l-a apucat de umăr și l-a trântit la pământ. Inukichi s-a opus din răsputeri, dar într-un final s-a dat bătut și s-a întins singur pe burtă. Oare mai fusese și jucăria altora? Poate a lui Oraga? În cazul ăsta, Watanabe trebuia să răspândească vorba că lui Oraga îi plăceau băieții. Inukichi, devenit brusc cooperant, și-a ridicat șoldurile, iar Watanabe i-a scos rapid șortul zdrențuit. Nu avea nimic pe dedesubt. A fost cam dezamăgit să-i vadă fesele, mici și rotunde ca de copil, dar n-a mai stat pe gânduri. Era prima oară când o făcea cu un bărbat. Imaginea trupurilor goale, suprapuse, reflectată de aluminiul butoaielor, îl excita. „Tot așa, cândva, o s-o prind și pe scroafa aia de Kiyoko”, și-a spus. Probabil că la fel se petrecuseră lucrurile și între Kasukabe și ea, când îi surprinsese Takashi și povestise în jurnal. Cu erecții și ejaculări succesive, Watanabe a penetrat violent trupul sfrijit al lui Inukichi. Când și-a recăpătat controlul, a observat că tânărul zăcea nemișcat, de parcă leșinase, cu fundul plin de sânge. Watanabe l-a auzit gemând stins, dar, cuprins brusc de o senzație de foame, a ieșit din colibă fără să-i mai acorde atenție. Când s-a întors cu niște nuci-de-cocos și banane, Inukichi nu mai era. „M-am scos azi!” și-a zis Watanabe mulțumit și, curățându-și o banană, a privit marea în amurg. S-a gândit puțin la Inukichi, care la acea oră probabil că rătăcea prin junglă, dar l-a uitat repede.

De atunci, supravegherea plajei de la Tōkaimura a fost

sistată. Watanabe își ducea viața singur. Din când în când, își amintea jignirile pe care i le adusese Kasukabe, la funeraliile lui Takashi. „Deci eu sunt un rahat, ai? Auzi, un rahat să mă facă pe mine rahat!” Îi purta pică lui Kasukabe. Pe urmă se cufunda în lectura jurnalului, pe care-l considera în același timp biblie, revistă porno de lux și film documentar despre locuitorii insulei. Tot citind și recitind însemnările lui Takashi ori de câte ori nu avea nimic de făcut, în mod firesc a ajuns să-i moștenească cele mai întunecate trăsături și dorința neagră de răzbunare față de trădătorii Kiyoko și Kasukabe. Intuise că moartea lui Takashi fusese provocată de spiritul său slab. De aceea, trăsătura lui înnăscută de a se descurca făcând față celor mai vitrege condiții se accentuase și mai mult. Instinctul său de supraviețuire, a cărui strategie era să adune tot ce se putea aduna, păstrând însă un rol pasiv, funcționa acum la cei mai înalți parametri. În plus, în mintea lui se petreceau schimbări uimitoare: tot rumegând și învățând pe de rost cuvintele lui Takashi, conștiința i se ascuțea și i se lumina, ajungând uneori chiar să poată abstractiza.

Era complet rupt de ceilalți și nimeni nu îl punea la curent cu ce se mai întâmpla pe insulă. Nu avea voie să se apropie de Odaiba, și cu atât mai puțin de Chōfu, rebotezat Shin’ayase. Însă oricum, locurile acelea nu-l mai fascinau. Singurătatea nu îl afecta cu nimic și nu îl preocupa ce făceau ceilalți. Îl amuza doar să-și imagineze, în stilul jurnalului lui Takashi, ce tertipuri foloseau insularii ca să mai atenueze tirania lui Kasukabe. Expresia de toate zilele de pe chipul lui era un zâmbet vag. Singura problemă era lipsa unei perspective obiective asupra propriei persoane. Era, cu siguranță, un neajuns al solitudinii, dar lui Watanabe, obișnuit să fie mereu de capul lui, îi era totuna. Ba chiar, privit din afară, se putea spune despre el că era mai pricopsit decât ceilalți locuitori ai insulei: el își putea privi propria imagine reflectată în nenumăratele butoaie împrăștiate pe o plajă mai frumoasă decât cea din Waikiki

și chiar decât Laguna Albastră de la Rangiroa. Pentru ceilalți, care nu aveau nici măcar un ciob de oglindă, așa ceva trecea drept o fericire supremă. Dacă Kiyoko ar fi știut, fiind perpetuu însetată de elogiile bărbaților, ar fi cerut să aibă și ea un butoi din acela în coliba ei, chiar dacă asta însemna că trebuia rostogolit timp de trei ore.

Watanabe și-a oglindit trupul în peretele din aluminiu al unui butoi, strălucitor în bătaia soarelui, lăsând să-i scape un zâmbet de satisfacție. Și-a pus pe cap chipiul cu ceaprazurile aurite duse de mult și ajuns atât de soios, încât nu s-ar fi zis că era alb, apoi s-a dezbrăcat complet și și-a prins de spate o carapace mare de broască-țestoasă. Țestoasa ghinionistă căzuse în mâinile lui Watanabe în timp ce se târa încetișor prin nisipul de pe plajă. După ce i-a devorat carnea, bărbatul i-a pus carapacea la uscat, iar acum o folosea ca să nu-l ardă soarele pe spate când culegea scoici în apa puțin adâncă. Era foarte amuzat de propria-i siluetă, cu carapacea legată în spate cu liane. Îi plăcea să se așeze în fața unui butoi strălucitor și să-l imite pe Pustnicul Țestoasă[48]: *Ka, me, ha, me, ha*! Își aducea aminte cum se juca în copilărie cu fratele său mai mic. Takashi probabil că ar fi scris așa:

Astăzi m-am întâlnit la Tōkaimura cu Watanabe-kun. Watanabe-kun purta în spate o carapace de broască-țestoasă și se amuza imitând un personaj din benzile desenate. „Cred că te distrezi de minune!” i-am spus, iar el mi-a răspuns ușor încurcat, scărpinându-se în cap: „Păi, dacă n-am nimic de făcut...”. Câtă libertate! N-am putut să nu fiu surprins. Oare nu chiar acest spirit jucăuș este forța de care avem cu toții nevoie? Forța de a trăi liber și îndestulat. Dintre noi toți, Watanabe-kun merită să supraviețuiască pe această insulă!

Watanabe rostea cu ușurință textul care i se născuse în minte și, fericit că se putea exprima atât de complex, a

48 *Kame Sennin (kame:* „broască-țestoasă“, *sennin:* „pustnic, ascet“), personaj din benzile desenate *Dragon Ball.*

izbucnit în râs. Lărgirea universului său, grație cuvintelor care îi cutreierau libere prin cap, adusese cu sine și schimbări de expresie: uneori, rânjetul obișnuit lăsa locul unor explozii de râs. Însă, firește, nu avea cum să-și dea seama ce aer sinistru căpăta în acele momente.

— Haa, ce tare arăți!

O voce bărbătească s-a auzit odată cu un foșnet de pași, dinspre junglă. Watanabe s-a întors. În fața lui a răsărit Atama, slab, cu o claie de păr și cu barba încurcată. Dacă n-ar fi avut pe el niște blugi tăiați până la genunchi, s-ar fi zis că era un om al peșterilor. De când îl violase pe Inukichi, în urmă cu câteva luni, Watanabe nu mai întâlnise pe nimeni. Atama i-a aruncat o privire și s-a trântit pe nisip, râzând.

— Am zis că ești Omu'-Pește și mi-a stat inima-n loc, pe bune!

De multă vreme nu mai auzise vorbindu-se japoneza! Fiindcă de obicei doar citea în tăcere sau conversa în gând, era surprins de prospețimea senzației. Limbajul. Plăcerea de a simți cuvintele rostite frumos de cineva croindu-și drum prin ureche, către creier. *Am, zis, că, ești, omul, pește, și, mi-a, stat, inima, în, loc.* Oare cum ar suna o voce de femeie spunând același lucru? Cuprins pe neașteptate de dorința de a auzi vocea lui Kiyoko, a avut o erecție. Atama a observat și și-a plesnit vesel palmele:

— Ți s-a sculat?

Watanabe, fără să facă prea mult caz, s-a acoperit cu mâinile și i-a replicat:

— Da ce, ție nu ți se scoală?

— Am grijă să nu se întâmple! Toți avem grijă, ca să nu ne omoare Kasukabe.

Dintr-odată, Atama s-a întunecat la față. Watanabe și-a imaginat-o pe grasa de Kiyoko învârtindu-se printre bărbați și făcându-le ochi dulci, și s-a simțit cuprins de poftă și de ură. Dintr-un motiv sau altul, când era vorba de Kiyoko, sentimentele astea două veneau la pachet.

— Ce mai face dobitocul de Kasukabe?

— Ne bagă pe toți în sperieți, pe bune. Se ține de Kiyoko, mereu în văzul lumii, și, dacă-i zice cineva ceva, imediat îi sar capacele. A luat-o razna rău.

— Așa o fi, a zis Watanabe cu invidie, dar Atama nu și-a dat seama, iar Watanabe a continuat: în rest, nu s-a schimbat nimic?

— A, ba da! Acum două luni a murit Sakai, tâmplarul. A prins niște crabi, i-a mâncat și s-a otrăvit. S-a chinuit trei zile și trei nopți, săracul.

Atama o spunea pe un ton mai degrabă vesel. Lui Watanabe i s-a părut ciudată discrepanța dintre cuvinte și expresia feței. Și-a dat seama că nu mai avusese de multă vreme contact cu lumea oamenilor și cu complicațiile ei, iar asta – lucru rar – l-a demoralizat. Era prima manifestare a propriului simț al obiectivității, dar i-a trecut repede.

— Inukichi cum o duce? Mai trăiește?

Și-a amintit cum îl violase și, involuntar, ochii i-au sticlit. Atama și-a întors privirile, de parcă ar fi văzut ceva îngrozitor.

— E bine-sănătos. Se vântură de colo-colo, ca de obicei, cu aerele lui de filfizon.

„Un fel de bărbat-*geisha*[49]", și-a zis Watanabe, dându-și jos din spate carapacea și așezându-se pe ea. Era complet gol, avea doar șapca pe cap. Înfățișarea lui stranie trebuie să-l fi intimidat pe Atama, care i-a întins un fruct de mango, cules probabil de pe drum. Watanabe, în schimb, s-a răstit la el:

— De unde l-ai cules? N-ai voie să te servești așa, când îți tună, dobitocule!

În mintea lui, tot ce se găsea la Tōkaimura, scoicile și peștii din mare, fructele din copaci, copacii cu totul, iarba,

49 Bărbați cu calități artistice, care aveau rolul de a crea o atmosferă plăcută, inițial pe lângă seniorul feudal, iar mai târziu pentru clienții caselor de ceai.

nisipul și butoaiele îi aparțineau numai lui. Speriat, Atama a arătat către cer, cu un gest vag. Lui Watanabe îi era sete și a mușcat din fruct fără să mai stea pe gânduri, în ciuda supărării. Niște zeamă lipicioasă i s-a scurs pe pieptul gol, amestecându-se cu sudoarea. Imediat i s-au așezat pe piele câteva muște și au început să-și frece piciorușele, dar Watanabe le-a ignorat și a mâncat tot fructul. Când a terminat, s-a apucat să culeagă cu degetele muștele și furnicile care i se lipiseră de piept și le-a băgat în gură. Atama, care-l iscodea cu coada ochiului, a oftat:

— De când nu ne-am mai văzut, ai ajuns ca Omul Peșterilor. Ești OK? Te rog să ai grijă de tine, doar ești de-al meu, din Gunma! Cred că-i groaznic să trăiești singur.

Watanabe, care tocmai fusese numit Omul Peșterilor, l-a fixat cu privirea, disprețuitor. Atama a răbufnit:

— Nu-l mai suport pe Kasukabe! E de-a dreptul un monstru, a spus Atama privind trist marea. Ce frumos e aici! La Odaiba atmosfera e posomorâtă. Te invidiez. Dacă am construi aici niște case pe plajă, am da lovitura. Frate, cum ar fi să stăm aici, să bem bere și să mâncăm *takoyaki*[50]?

„Ce?” și-a zis Watanabe, scuipând niște coajă de mango. „Auzi, *takoyaki*! Și te tot plângeai că ți-e frică de radiații! M-ați pus să trăiesc aici ca să faceți experimente pe mine! De câte ori ne întâlnim, mă studiați să vedeți dacă arăt schimbat. Ei, uite că rahatul, cum m-ați numit voi, s-a transformat în supraom!” Watanabe, cu dispreț nedisimulat, l-a fixat pe Atama cu privirile, dar acesta, cu fața lui de idiot, admira zarea și n-a observat.

— De fapt, de ce-ai venit?

— Așază-te, să nu cazi în cur, i-a zis Atama, cu ochii strălucitori și dându-și mari aere. Au venit pe insulă vreo zece chinezi. Probabil că o să apară pe-aici, în scurtă vreme.

---

50 Găluște prăjite, mici și rotunde, din aluat de făină amestecat cu bucățele de caracatiță.

Watanabe nu l-a crezut.

— Minți!

— Nu mint, zău!

— Și atunci, unde-i vasul lor?

— Se pare că au fost abandonați. Toți ne-am bucurat degeaba. De șoc, Miyuki-chan și-a pierdut mințile, a intrat în mare și dus a fost.

Watanabe nu pricepea nimic. Nu mai era în stare să înțeleagă cum trebuie relațiile umane, care îi depășeau sfera de înțelegere. Universul lui se limita la jurnalul lui Takashi, pe care îl citea cu maximă atenție. Din senin, s-a simțit cuprins de furie și și-a înfipt mâinile în gâtul lui Atama:

— Tu de fapt ai venit să mă aburești cu povești, ca să mă spionezi! Ai de gând să-i dai raportul lui Kasukabe despre ce fac, nu-i așa? Ei bine, n-ai voie să spui nimănui! N-ai voie să sufli o vorbă despre paradisul în care trăiesc eu aici!

Atama îl apucase de încheieturi și se zbătea din toate puterile. Când Watanabe i-a dat în sfârșit drumul, a spus horcăind, cu lacrimi în ochi:

— Ce paradis visezi? Ești dus cu capu'? Asta nu e viață de om! Noi avem prieteni, ne salutăm, ne ajutăm unii pe alții, învățăm diverse lucruri, ca la oraș. Și nu umblăm în pielea goală!

— Cu alte cuvinte, zici că metoda lui Kasukabe e aia bună?

Watanabe a încercat din nou să-l apuce de gât, dar Atama s-a răsucit și a luat-o la sănătoasa către junglă. Watanabe a țipat în urma lui:

— Să nu te mai prind pe-aici, boule!

— Bou ești tu! s-a auzit dinspre junglă.

Watanabe s-a așezat la loc pe carapace. Nu era exclus să apară iar careva, să-l spioneze. Nu suporta să-și bage lumea nasul în viața lui. Înainte să se întâmple asta, era indicat să meargă până dincolo, la adăpostul nopții, să

vadă și el orașul pe care îl construia Kasukabe. Odaiba nu-l interesa prea tare, dar voia să le-o ia înainte. În acea zi, pentru prima oară, Watanabe a scris în jurnalul lui Takashi. Ca instrument, avea doar un cărbune dintr-o crenguță arsă în foc, iar data oricum n-o știa, așa că însemnările sale nu au depășit două rânduri, dar s-a simțit foarte mândru că în sfârșit devenise pe deplin succesorul lui Takashi.

Ziua… luna… Senin. Mare liniștită.

Azi a venit în tabăra mea Kawahara. Kawahara e un bou.

Într-o dimineață, pe Watanabe l-au trezit niște zgomote ciudate. Mai mulți oameni păreau să vorbească împrejurul colibei. Din când în când, mai avea vise din astea. De cele mai multe ori se făcea că era elev la școala primară și, ascuns prin vreun colț al curții sau în bazinul de înot, asculta ce vorbeau alții. Nu i se părea că visele îi reflectau caracterul pasiv; credea că i se trag de la faptul că avea mereu, ca fundal sonor, zgomotul valurilor. În dimineața aceea, exact ca în vise, a auzit mai mulți bărbați vorbind zgomotos. Însă vocile nu s-au oprit nici după ce a deschis ochii. Zăpăcit, s-a târât afară din colibă și s-a ridicat în picioare, uitând că era complet gol. S-a pomenit nas în nas cu peste zece bărbați cu trăsături asiatice, adunați pe plajă. Toți erau îmbrăcați sumar, cu pantaloni scurți și maiouri, iar în mâini n-aveau nimic. Câțiva stăteau călare pe butoaie și priveau absenți marea, alții erau trântiți pe nisip. Unul părea că vrea să prindă un crab, pentru că scurma în nisip cu un băț.

La vederea lui Watanabe, cu toții au sărit în picioare, surprinși, iar cel care se afla mai aproape i-a spus ceva. Nu mai auzise niciodată limba aceea, și cu toate astea Watanabe a priceput:

— Încântat de cunoștință!

Acesta a fost momentul istoric în care Watanabe a avut primul contact cu chinezii și le-a înțeles limba fără nici cea

mai mică dificultate.

— Arăți super! i-a zis unul dintre ei râzând și arătându-l cu degetul.

Nu era un râs răutăcios, așa că Watanabe a zâmbit și el.

— E mai comod așa. Pe urmă, dacă-mi stric hainele, altele nu mai am.

Ceilalți nu-i înțelegeau japoneza, dar au râs cu toții, ca să salveze situația.

— Tu cum de pricepi ce vorbim noi? l-a întrebat mirat un bărbat cu burta mare, care părea cel mai vârstnic dintre toți.

— Nu știu. Pricep și gata.

La răspunsul său, bărbatul a făcut ochii mari de uimire.

— E foarte util! Pe mine mă cheamă Tang. Pe tine cum te cheamă?

Watanabe și-a scris pe nisip cele două ideograme ale numelui. *Watanabe.* Chinezii s-au apropiat să vadă. Unul, cu o privire tăioasă, a strigat:

— *Dù Biān!*

„Are dreptate, eu nu sunt Watanabe, sunt Dù Biān. Mă lepăd de japonezi.” L-a cuprins mândria. „Voi sunteți tovarășii mei”, și-a spus, cu tărie.

Bărbatul cu privirea tăioasă a spus că se numește Yang și a arătat spre butoaie:

— Ce-i aici?

Watanabe i-a răspuns:

— Zău dacă știu!

Nu le-a spus că era posibil să fie substanțe toxice. Yang a încuviințat și l-a rugat, cu o expresie care nu era nici lingușitoare, nici ironică:

— Putem să locuim și noi lângă plaja asta?

Imediat ce Watanabe și-a dat acordul, Yang și câțiva dintre ai lui s-au apucat să construiască o colibă la intrarea în junglă – nu chiar pe plajă, probabil din reținere, pentru că acolo era deja cea din butoaie a japonezului. Alții s-au apucat să caute hrană. Au cules plante și fructe, au prins

pești cu mâna goală. Unul a făcut o vatră și a aprins focul, altul a plecat să aducă lemne. Masa a fost gata cât ai clipi, iar Watanabe a fost invitat și el. Yang i-a oferit un pește fript în țepușă. Un soi de pește-papagal. Oare cum reușiseră să-l prindă? Era prima oară când primea o invitație și de multă vreme nu mai pusese gura pe carne albă de pește. Cât se poate de mulțumit, în acea seară a adormit, în mod excepțional, fără să mai citească din jurnalul lui Takashi.

De a doua zi dimineața, Watanabe, devenit Dù Biān, și-a luat carapacea în spate, s-a alăturat grupului lui Yang și au pornit pe insulă, în căutare de hrană. Toți chinezii umblau nestingheriți în pielea goală și îi invidiau carapacea. Niciunul nu râdea de el. Niște adevărați supraviețuitori. Alături de Yang și de ceilalți, Watanabe gusta din plin bucuria de a fi un locuitor al acelei insule. Dacă ar fi avut cu ce, ar fi scris continuarea jurnalului lui Takashi. Chinezii, în schimb, făcuseră repede rost de cele necesare scrisului. Uscaseră niște scoarță de copac pe care desenaseră cu cărbune ideograme mari și-și făcuseră lozinci: „Să renaștem prin forțe proprii!”, „Să luptăm cu vitregiile!”.

Pe Kasukabe l-au întâlnit întâmplător, după vreun an, pe un platou în centrul insulei, unde creșteau bame și cartofi dulci. Îl însoțea Kiyoko, care ducea un coș. Deci era adevărat zvonul că umbla mereu păzită, ca nu cumva să fie agresată de ceilalți bărbați. Cineva care nu-i cunoștea i-ar fi putut lua drept mamă și copil: Kiyoko, îmbrăcată cu rochia ei neagră de toate zilele, mergea liniștită, ținându-l de mână pe Kasukabe, mai mic de statură decât ea. Cum i-a văzut, Watanabe a simțit că i se urcă sângele la cap.

— Ia uite-l pe Watanabe! Ce faci? Am auzit că te-ai dat cu banda din Hong Kong.

În rânjet i se citea disprețul și pofta de harță.

— Unde vă treziți de umblați așa, în curu’ gol? Suntem

un stat de drept, dacă nu știai!

Watanabe n-a rămas dator:

— Ba am auzit, e Dinastia Kasukabe.

Poate fiindcă se simțea depășit numeric, Kasukabe s-a strâmbat și a părut că vrea s-o ascundă pe Kiyoko în spatele lui. Watanabe și chinezii erau mulți și goi-pușcă. Kiyoko a aruncat o privire mai jos de brâul lui Watanabe și a zâmbit. „Jigodie! Îți bați joc de mine!” Cuprins de dorința puternică de a-i omorî pe amândoi, Watanabe și-a trântit jos carapacea, dar Yang l-a oprit, râzând.

— Te rog să traduci ce spun eu. Suntem cu toții bucuroși că domnul Kasukabe e bine-sănătos. De asemenea, îl invidiem că are o soție foarte frumoasă, care mai e și unica femeie de pe insulă. Să ne scuze că ne-am arătat așa în fața lui, dar, după cum se observă, n-avem de nici unele. Dacă se va întâmpla să ne pice în mână vreun lucru prețios, am dori să i-l oferim, și îl rugăm în consecință să ne permită accesul la Odaiba, cu acea ocazie.

Watanabe a tradus, omițând doar partea despre Kiyoko. Kasukabe avea un aer neîncrezător, dar părea să fi înțeles că era în dezavantajul lui să se ia la harță. A luat-o către Odaiba. Conducându-l cu privirea, Yang a spus:

— Mă rog să aibă o viață lungă!

Watanabe, acum obișnuit cu discrepanțele dintre vorbe și expresia feței, a izbucnit într-un râs pițigăiat.

CAPITOLUL III

1. Cronica Insulei-Mamă

Ori de câte ori i se spuneau vorbe mari, de genul „femeia este cea care perpetuează viața”, se simțea ridicolă, și asta fiindcă pierduse de mult speranța de a avea copii. Bucuria de a purta o viață în pântec i-a fost de scurtă durată din cauza celor trei avorturi spontane, între vârsta de douăzeci și cea de treizeci de ani. Apoi pur și simplu nu a mai rămas însărcinată. Cum de se întâmplase tocmai acum, la patruzeci și șase de ani?

Într-o bună zi, a ajuns să se întrebe dacă asta nu era cumva voința insulei Tokyo, mai degrabă decât un miracol al vieții. Nimeni nu se gândea că insula are voință. Dar uite că nu se putea răzbi dincolo de curenții marini care o înconjurau. Fără ajutor din afară, niciun om nu avea să plece de aici. Dacă insula avea puterea de a-i ține prizonieri, oare nu tot ea potrivise lucrurile așa încât singura femeie de acolo să poată naște? În faptul că insula conferea sens existenței sale ca femeie, Kiyoko vedea latura ei binevoitoare, iar pe cea răuvoitoare, în faptul că nu lăsa pe nimeni să-i scape din gheare.

Dacă n-ar fi fost însărcinată, cu siguranță că și pe ea ar fi izgonit-o, ca trădătoare. Bărbații nu-i iertaseră încercarea de evadare. Ca dovadă, casa îi fusese distrusă, lucrurile, prădate, iar ea era tratată cu cea mai mare răceală. Și-a amintit că nimeni nu-i dăduse un strop de apă sau o înghițitură de mâncare când se întorsese pe insulă, mai mult moartă decât vie, și au trecut-o fiorii. Atunci fusese cu adevărat la un pas de moarte.

Dacă ar fi încercat să evadeze de pe insulă de una singură și nu ar fi izbutit, atitudinea bărbaților ar fi fost

alta. Ceea ce nu-i puteau ierta era faptul că îl abandonase pe Yutaka și fugise cu chinezii. Ura lor izvora din gelozie. Kiyoko a simțit pe pielea ei cruzimea lor neiertătoare, la care fusese martoră de atâtea ori în trecut. Asta era adevărata natură a bărbaților: gata să ucidă când le venea cheful, asasinând cu sânge rece când cineva stătea în coasta comunității. Ea nu fusese niciodată direct amenințată până la evadarea eșuată.

Își mai pierduse una dintre rațiunile de a trăi: ca unică femeie pe acea insulă, sucise capetele a treizeci și patru de bărbați, într-o epocă glorioasă și însângerată; între timp, bărbații îngropaseră acel trecut și trăiau într-un simulacru de pace, iar acum opinia generală susținea că „până la urmă, e mai bine fără femei”. Când s-a întors pe insulă, a fost uimită să constate că se înmulțiseră brusc perechile de bărbați. Pe lângă cei doi homosexuali din Chiba, care se cuplaseră cu cinci ani în urmă, mai apăruseră două noi perechi – Inukichi și Shin-chan, apoi Daktari și Kame-chan. Bărbații sunt niște trântori: odată ce le e ușor, nu mai vor să facă niciun efort. Lui Kiyoko i se părea că insulei nu îi plăcea treaba asta, și că-i șoptea să găsească o cale să-i scoată din ale lor. Să-i scoatem din ale lor, dacă-i pe-așa.

Când a încercat să fugă, ura insula din toate puterile și spera să nu se mai întoarcă înapoi niciodată, însă acum o simțea foarte apropiată, singurul ei aliat. Kiyoko nu mărturisea deschis, însă o iubea. S-a întors să o privească de pe plaja de la Odaiba. Dincolo de jungla deasă strălucea soarele dimineții. În clipa în care ochii i-au fost asaltați de lumină, a simțit din nou, și mai puternică, voința insulei. Noi două suntem una, spunea mesajul.

Era limpede că ea și insula se asemănau. Insula era prinsă între curenți puternici, așa cum și Kiyoko, ultima femeie, se zbătea să supraviețuiască. Forma insulei, ca un buric în mijlocul oceanului, și formele lipsite de eleganță ale lui Kiyoko erau totuna. Abundența roadelor insulei era dărnicia lui Kiyoko. Primirea naufragiaților, japonezi ori

chinezi, pe tărâmul ei simboliza desfrâul femeii. Iar arborii de mango și de cocos, goliți de fructele lor și ofiliți, erau bătrânețea ei.

Insula o făcuse să rămână gravidă, ca un simbol suprem al rodului și ca strategie pentru a isca și mai mult haos. Dacă așa stăteau lucrurile, și-a spus Kiyoko plesnindu-și palmele, voia cu orice preț să aducă pruncul pe lume. Avea să câștige față de Yutaka, cei din Hong Kong aveau s-o venereze și ei ca pe o Mamă Absolută și avea să obțină din nou puterea.

Și în acea dimineață cerul era fără urmă de nor. Începea o nouă zi fierbinte, sub soarele mărilor din Sud. Din cauza promontoriului înalt pe care se afla Palatul Imperial, umbra cobora repede pe plaja de la Odaiba, însă la acea oră pietricelele negre încă străluceau. Găurite și înșirate pe o ață, ce colier frumos ar ieși!

Kiyoko s-a înveselit și a râs pe înfundate. „Insula mi-e prietenă. Ba nu, noi două suntem una. Dacă devin una cu ea, voi putea trăi!” Gândul neașteptat i-a umplut sufletul de fericire. „Chiar așa am să fac, dacă tot m-am întors! Nu-mi rămâne decât să trăiesc la pieptul ei. Dacă trăiesc iubind-o, sigur o să am parte și de alte bucurii.” Lui Kiyoko nu-i trecea prin minte că potrivea lucrurile cum dădeau mai bine. I se părea că în sfârșit deslușise însemnătatea prezenței ei pe insulă și se simțea mai degrabă cuprinsă de solemnitate.

Însă acum, devenită una cu Insula-Mamă, era nevoită să-și petreacă acolo tot restul zilelor. Oare avea să reușească? A cuprins-o frica. S-a întors cu spatele la junglă și a privit marea. Venise refluxul și putea zări cum se zbăteau peștișorii rămași captivi pe nisip. Aparțineau unei specii tropicale, erau plini de oase și răi la gust, dar erau hrană și calciu. Kiyoko a pornit prin nisipul ud și încă rece cu gând să culeagă peștii și melcii aduși la mal. S-a aplecat să curețe niște alge care i se încurcaseră de picioare și și-a simțit pântecul greu.

Părea că a patra sarcină trecuse cu bine de perioada critică. Îi mai rămânea doar să aștepte ca fătul să crească, apoi avea să-l nască. Cu mâna stângă, care nu era udă, și-a mângâiat ușor burta încă nu foarte mare.

Singura problemă era că nu știa al cui era copilul. Petrecuse două săptămâni cu chinezii, pe mare. În acel interval, Yang o siluise cu perseverență, de două ori pe zi. Iar cu Yutaka, fostul ei soț, se culcase cu câteva zile înainte de evadare. Era greu de stabilit cine era tatăl. Chinezul câștiga la număr. Sigur, nimeni nu aflase că Yang abuzase de ea. Chiar dacă subalternii lui știau, se temeau prea tare de el ca să spună cuiva. În plus, stătea bine ascuns pe undeva și nu se arăta la față. Kiyoko bănuia că era copilul lui, însă era suficient să țină informația pentru ea. Femeia e un animal foarte practic.

A uitat repede teama care o încercase și s-a relaxat. S-a apucat să prindă peștișorii care se zbăteau pe pietrișul negru. Se găseau întotdeauna din abundență și auzise că cei din Hong Kong îi uscau, pentru că altminteri carnea lor era ațoasă și de nemâncat. La formă, semănau cu doradele, dar aveau corpul de un roz șters, doar cu buzele colorate într-un roz mai viu. Probabil că erau o specie rară, care nici nu figura în atlase. Nu mai știa exact cine inventase numele, dar cei din Tokyo le spuneau „peștișori erotici”. Fiindcă începuseră să-i sară din coș, a luat o piatră și i-a lovit în cap.

Acum toate mergeau bine. Pentru japonezi, vestea sarcinii ei fusese un șoc, iar atitudinea lor se schimbase radical. Se purtau frumos cu ea, îi vorbeau, îi dădeau înapoi din hainele și lucrurile furate, împărțeau cu ea hrana, n-o lăsau să care greutăți, îi ofereau alcool de cocos. Nu se compara cu casa pe care o avusese în Chōfu, dar Oraga și ai lui îi construiseră o colibă micuță lângă Shibuya, iar patul pe care i-l meșterise Sakai apăruse ca prin minune. De la o zi la alta, viața îi era tot mai ușoară. Nu se putea plânge. „Am fost repusă în drepturi”, și-a spus

chicotind.

Așa stând lucrurile, era cazul să afirme hotărât că rămăsese însărcinată din voia insulei, și ca atare avea să aducă pe lume copilul insulei, nu al vreunuia dintre ei. I se părea o socoteală corectă. Avea capul atât de limpede, încât aproape că se sufoca.

Nu-i plăcea deloc faptul că puterea fostului ei soț sporea pe zi ce trece, pesemne și pentru că toți îl credeau tatăl copilului. Din momentul în care acesta se va naște, Yutaka se va făli ca un rege. Iar ea avea să fie strivită de tirania lui. După ce își recăpătase memoria, bărbatul ceruse să li se anuleze căsătoria, ca să nu fie acuzat de bigamie când avea să se întoarcă în Japonia. Optimismul lui naiv o scotea din pepeni. Dacă nu era capabil să simtă grandioasa voință a insulei, nu avea dreptul să fie conducător! Kiyoko a aruncat în mare piatra cu care lovise în cap peștișorii erotici.

Nu-i plăcea schimbarea bruscă a atitudinii lui Yutaka. Se zbătuse atât de mult pentru el, îi ascultase văicărelile, îi alungase singurătatea, făcuse cu el terapie ca să-și recapete memoria, îl ținuse în brațe și îl consolase, iar acum, de când îi revenise memoria, parcă era altcineva. Se simțea trădată, dar și foarte iritată că nu putea spune nimic, din moment ce cauza trădării era chiar tentativa ei de evadare. Ce avea să se facă dacă-i lua copilul? Sentimentul de fericire care o învăluise a părăsit-o brusc, iar femeia s-a întunecat la față.

— Kiyoko-san, bună dimineața! a răsunat din spatele ei o voce plină de voioșie.

Erau Oraga și Hikime. După ce a salutat-o, Hikime, poreclit și „Urashima Taro al insulei Tokyo”, a pornit pe plaja descoperită de reflux, ducând cu el o undiță făcută de el. În ultima vreme obișnuia să poarte doar un șorț din fâșii de frunze de palmier legat în jurul șoldurilor și, bărbos cum era, aducea tot mai mult cu personajul din poveste, își făcuse firul undiței din fibre subțiri de liană, iar pe post de

cârlig pusese o piatră foarte ascuțită. Părea o unealtă din vremuri preistorice, dar, din când în când, peștii mai fraieri se lăsau prinși. În locul acela se găseau și pești tropicali cu carnea moale și coloritul tern.

Oraga avea mare grijă de ochelari și căpătase obiceiul de a-și acoperi cu mâna stângă lentila spartă, ca s-o protejeze. Se temea că până și vântul o putea distruge. Iar pentru că ochiul lui drept era un pic sașiu, avea mereu un aer straniu, deși el nu-și dădea seama. Ca întotdeauna, se credea mediatorul insulei și intelectualul intelectualilor. „Când a naufragiat, era doar un prăpădit de student la Litere”, și-a spus Kiyoko nemiloasă, aruncându-i o privire. Oricum, pe insulă nu existau oglinzi și oamenii nu realizau cât de mult se schimbaseră. Era locul unde nimeni nu își vedea neajunsurile și unde toți, cu nerușinare, se uitau la ceilalți și râdeau de ei sau îi compătimeau.

— Ce-ți mai face bebelușul? E bine?

Când a spus „bebeluș”, Oraga a roșit, poate din stânjeneală.

— E bine, mulțumită tuturor, a spus Kiyoko pe un ton modest, iar Oraga a profitat ca să-i răspundă cu formula lui preferată:

— Știi cum se zice: „Să aruncăm «ego»-ul din «egoism» și să trăim mai altruist!”.

Se pare că Oraga avea un unchi care spunea acea frază, negreșit, la toate nunțile la care participa. Kiyoko a încuviințat, cu un aer serios. Simțea că expresia îi restituia demnitatea, și asta îi făcea plăcere.

— Așa e. Acum trăiesc și pentru altcineva. E un miracol că am rămas gravidă.

„Un miracol al insulei”, a vrut să spună, dar s-a abținut. Chiar atunci, Oraga și-a dus mâna stângă la ochelari, mâna dreaptă și-a făcut-o căuș la gură și i-a șoptit:

— Ai aflat? Chinezii au fost văzuți din nou. Cică-și construiesc un cătun între Capul Sainara și Tōkaimura. Shimada l-a văzut ieri pe Yang în josul falezei. Tipii ăia

încă trăiesc.

Kiyoko a simțit că-i bubuie inima. Locuiau cu toții pe o insulă mică și era de așteptat să mai dea unii de alții, însă de când se întorseseră după evadarea eșuată, nu mai auzise nimic de Yang și, cumva, se mai liniștise. Dacă el afla, cine știe cum, că era însărcinată, avea să spună că e copilul lui. A cuprins-o neliniștea.

— Watanabe nu era cu ei?

Oraga a făcut un pas înapoi, speriat de privirea ei.

— El e acum umbra lui Mori-san.

Era numele adevărat al lui Yutaka. Redevenit Gunji Mori, luase cârma și impusese reguli stricte pentru traiul pe insulă. Watanabe, abandonat de chinezi, probabil că se simțea în siguranță dacă se ținea mereu prin preajma lui. Dar, cum vorbea chineza, nu era exclus să treacă peste neînțelegerile trecute și să meargă să-i dea raportul lui Yang despre ce se petrecea în tabăra japonezilor. Watanabe trebuia ținut cu orice preț departe de Yang.

— Erau pe platoul unde se sparg valurile? Cum or fi reușit să coboare până acolo?

De fapt, chinezii erau în stare de orice. Kiyoko nu uitase cu câtă uimire privise barca lor. Își făcuseră de zece ori mai multe unelte decât japonezii, curajul și dorința lor de a explora insula pustie erau însutite, iar puterea lor de supraviețuire era și ea de neîntrecut. Oare în ce stadiu mai erau relațiile cu ei? Oraga pomenise foarte degajat și fără să se ferească de faptul că „fuseseră văzuți”. Kiyoko l-a întrebat:

— Yutaka n-are de gând să le dejoace planurile și să-i supună?

Oraga, luat prin surprindere, și-a retras mâna de pe ochelari, descoperind crăpătura care străbătea lentila dintr-o parte în alta, ca un fulger. Era doar o chestiune de timp până ce sticla avea să se spargă cu totul. Pe urmă avea să umble cu o singura lentilă, de data asta protejând-o cu mâna dreaptă. Pe Kiyoko era s-o pufnească râsul

închipuindu-și-l, dar Oraga era cât se poate de serios.

— Kiyoko-san, exagerezi! Cum să-i supună? Nimeni nu are intenții de dominație! Atama pescuiește toată ziua. De curând, mincinosul ăsta s-a lăudat că a prins un dugong[51].

Când chinezii și Kiyoko s-au întors după evadarea eșuată, japonezii, cuprinși de furie, i-au legat pe Yang și pe Mun de niște stâlpi înfipți în nisipul plajei. La vremea aceea, toți japonezii clocoteau de indignare, dar, cu timpul, s-au potolit. La Tokyo așa era firea lucrurilor. Manifestau violență numai când adversarul era mai slab. Asta însemna că pe acea insulă slăbiciunea trebuia ascunsă. Kiyoko, mai precaută, și-a exprimat din nou hotărârea:

— Trebuie supuși! Dacă nimeni nu-i în stare, am s-o fac eu! Am să mă transform într-o armată de cucerire. Asta pentru că și ei m-au răpit! Să plătească! Yutaka nu trebuia să-i lase nepedepsiți!

Oraga a strâns din buze, de parcă s-ar fi abținut să comenteze. Watanabe povestea oricui îl asculta că femeia urcase nesilită de nimeni în barca chinezilor. Kiyoko voia să îngroape zvonurile, cu tot adevărul lor. Simțea un impuls tot mai puternic să-l ucidă și pe Watanabe, nu doar pe Yang.

Să-l convingă mai întâi pe Yutaka, iar el să-i pună la treabă pe derbedeii de Atama și Jason? Dar chinezii îl aveau pe Mun cel înfricoșător. Se aștepta la represalii, însă asta nici nu mai conta. Chiar dacă se isca un război, era convinsă că ea, unica femeie și mamă a insulei, nu va fi omorâtă. Apoi, pe cel care rămânea în viață dintre cei doi avea să-l declare tatăl copilului.

Kiyoko și-a mângâiat ostentativ pântecele și s-a întors. Se apropia ora la care locuitorii insulei se adunau să pregătească micul dejun. L-a zărit pe Yutaka coborând liniștit către plajă. Era obiceiul lui să facă o baie în mare, dimineața. I-a văzut și el pe cei doi, s-a îndreptat de spate

51 Mamifer marin care poate atinge o lungime de 2-3 metri și o greutate de câteva sute de kilograme.

și le-a făcut un semn cu mâna, în chip de salut. Își dădea aere și făcea mereu gesturi studiate.

Până la urmă, cineva avea să-l ucidă și pe Yutaka. Kiyoko l-a privit, voit nepăsătoare. Pe vremuri, avea chipul mohorât și umerii lăsați, însă de când își recăpătase memoria avea un aer mai gânditor și mai hotărât. Acum umbla semeț, cu spinarea dreaptă, și Kiyoko începea să înțeleagă de ce bărbații îl respectau și-i spuneau „Mori-san”. Yutaka întrunea cu adevărat calitățile unui lider. Exact motivul pentru care nu voia să-l recunoască drept tatăl copilului. Voia să fie venerată doar ea, cea care avea să ducă la bun sfârșit miracolul nașterii. Dar atunci – și-a dat brusc seama – avea nevoie de un mit pe care să se sprijine. Trebuia să creeze și să transmită mai departe legenda femeii care devenise una cu insula și pe al cărei copil îl născuse.

— E nevoie doar de o mamă! a șoptit ea.

Oraga a auzit-o și i-a aruncat o privire bănuitoare, dar și-a ținut gura. Kiyoko l-a apucat de brațul sfrijit:

— Oraga-san, n-ai vrea să scrii povestea nașterii copilului? Știu că-ți dorești să fii scriitor.

Pe vremea când coliba lor din Chōfu era salonul monden al insulei, Oraga și Inukichi veneau în fiecare zi și stăteau de vorbă cu Takashi. Atunci își mărturisise el dorința de a deveni romancier. Spusese că îi place mult Haruki Murakami și intrase într-un fel de dispută cu soțul ei, parcă așa își amintea. Însă Oraga cel de acum, cu lentila lui spartă, părea mai degrabă un bătrân căpos, dacă nu chiar nebun sadea. Tot aranjându-și pe nas ochelarii prinși cu vrejuri, a rămas pe gânduri, de parcă ar fi uitat complet de asta. Într-un târziu, a răspuns:

— O poveste? Adevărul este că Mori-san chiar m-a rugat să scriu istoria insulei. Dar nu prea știu cum să abordez subiectul.

Kiyoko a tresărit. Deci și Yutaka avusese aceeași idee! Dar ea nu voia să i se scrie o simplă cronică, ceva cu nume

insipid, de genul *Memoriile insulei,* pentru că era silită să-și ducă acolo tot restul zilelor.

— Și ce-ai de gând să scrii în istoria asta?

— Împrejurările care au dus la naufragiul nostru, apoi tot ce s-a petrecut după ce am ajuns aici. Mi s-a spus să notez cât mai în detaliu viața de pe insulă. Odată întorși în Japonia, o să facem bani cu memoriile astea, ca să avem cu toții din ce trăi. Apropo, chiar voiam să te rog ceva, Kiyoko-san.

Oraga îi vorbea, ținându-și din nou lentila spartă cu mâna stângă, dar Kiyoko nu-l mai asculta. Îl privea pe Yutaka plonjând gol în mare, de pe o stâncă mai înaltă, în depărtare. Un trup negru, ars de soare, care înota printre corali. Parcă așa zicea, că se însurase încă din studenție și că avea o fetiță. Atunci, normal că nu se putea mulțumi cu cineva de patruzeci și șase de ani. Kiyoko era singura accesibilă, și totuși uite că femeia lui absolută se întorsese și i se instalase în inimă. Inima unui prost care visa că se va întoarce în țara lui. Kiyoko împărtășea sentimentele insulei. În acel moment, s-a contopit cu ea și a hotărât că nu-l va lăsa sub nicio formă pe Yutaka să plece.

— Kiyoko-san! Kiyoko-san!

Oraga vorbea cu ea. Kiyoko s-a întors în sfârșit către el.

— Unde e jurnalul pe care-l ținea Takashi-san? Te rog să mă scuzi, dar l-am căutat în lipsa ta. Însă nu era în colibă.

Jurnalul de bord! Abia acum își dădea seama că nu se putea scrie fără hârtie și creion. La moartea lui Takashi, când făcuse ordine prin lucrurile lui, nu observase lipsa caietului. De fapt, pentru că ei oricum nu-i plăcea să facă însemnări, nu-i dăduse niciodată prea multă atenție. Pe deasupra, Kasukabe, care se bucurase enorm de moartea lui Takashi, nu suporta să o vadă umblând prin lucrurile fostului soț și nu o lăsa nicio clipă singură. Amintindu-și cu nostalgie de Kasukabe, și-a mângâiat involuntar pântecul. Oraga a dat semne de iritare:

— E singura hârtie de pe insulă! Cum ai putut pierde

ceva atât de prețios?

— Eu n-am pierdut nimic! Cineva l-a luat. Cât am lipsit, m-ați jefuit de tot ce aveam!

— N-a fost jaf! Am crezut cu toții că nu te mai întorci.

— Serios? Nu mi-am dat seama. Cine-o fi luat hârtia? Nu cumva știi tu?

Kiyoko păstra o expresie serioasă. Oraga a clătinat din cap, copleșit.

— De unde să știu? Era caietul tău! N-a dispărut cumva mai înainte?

Soțul îi murise de patru ani. Abia acum își dădea seama că uitase total de existența jurnalului. Lucrurile lui deveniseră ale ei, și asta însemna că proprietatea ei, unica hârtie de pe insulă, dispăruse cu desăvârșire.

— Atunci, să lăsăm baltă armata de cucerire și să constituim un grup de anchetă asupra dispariției hârtiei?

Oraga a rămas perplex.

Yutaka venea către ea, părând că vrea să-i vorbească, dar l-a ocolit și s-a întors acasă. Era o colibă de trei metri pe trei metri, făcută din palmieri *nypa,* și părea că următorul taifun avea să o facă bucăți, dar măcar acolo se putea ascunde de privirile oamenilor și asta îi era de-ajuns. A pus peștii erotici pe o piatră plată, pe care o lăsase în foc. Imediat, s-au auzit sfârâind. La căldură, își pierdeau culoarea și ajungeau aproape ca pielea de om, ceea ce le dădea un aspect și mai straniu. Nu erau deloc gustoși și, ca să-i poată mânca, trebuia să pună peste ei mult suc de lămâie sălbatică. Așteptându-i să se frigă, a curățat o banană culeasă cu o zi înainte.

Cineva și-a băgat capul pe ușă. Era Inukichi, însoțit de Shin-chan, perechea lui. Se căsătoriseră de curând. Stăteau amândoi în picioare, ținându-se de mână. Purtau la gât același fel de colier din semințe, iar Shin-chan – mireasa, cum ar veni – purta pe degetul mâinii stângi un inel din scoică pe care i-l făcuse chiar Inukichi.

— Kiyoko-san, cum te mai simți?

— Bine!

— Pot să pun și eu mâna pe bebeluș? a întrebat-o Inukichi, puțin fâstâcit.

Kiyoko a clătinat din cap.

— Nu. E încă prea mic.

Expresia dezamăgită a băiatului a făcut-o să savureze mărunta autoritate de care încă putea face uz, când și când. Shin-chan l-a privit pe Inukichi cu un aer consolator. Era și el sfrijit, ca iubitul lui, și timid din fire. Rar scotea o vorbă și aproape niciodată nu-și spunea părerea. Înainte, lucrase ici și colo prin zona metropolitană. De când erau împreună, atitudinea celor doi devenise tot mai copilăroasă. Singura explicație era că li se atrofiaseră creierele după naufragiu. Dar poate că și asta era voia insulei. Kiyoko i-a privit răutăcioasă.

— Kiyoko-san… Când o să se nască cel mic, să-i pui numele Zuppa! i-a spus Inukichi.

— Ce mai e și aia?

— Așa-l cheamă pe cățelul meu. Tata a vrut să-i spună Zappa, de la Frank Zappa, dar până la urmă a rămas Zuppa, că suna mai drăgălaș.

Shin-chan a râs, arătându-și dinții lipsă din față. Pe insulă, unde nu existau unelte, oamenii își rupeau mereu unghiile și dinții. Cei care erau în putere, peste un timp nu aveau să mai fie. Inukichi și Shin-chan aveau puțin peste douăzeci de ani, dar când se va naște, copilul lui Kiyoko va deveni cel mai tânăr locuitor al insulei, iar cei doi vor îmbătrâni într-o clipă. Kiyoko a înțeles ce lucru mare e să aduci pe lume o viață și s-a simțit îmbătată de sentimentul victoriei amestecat cu bucurie.

— Pe urmă, am mai avea o rugăminte… și-a luat Inukichi inima-n dinți.

Shin-chan, îmbufnat, a privit în lături. Kiyoko a întors peștii erotici și s-a uitat la Inukichi. Pielea subțire a peștilor a rămas lipită de piatra încinsă, dând la iveală

carnea rozalie. Era o imagine destul de obscenă și Kiyoko și-a întors privirile.

— Kiyoko-san… După ce naști copilul ăsta… n-ai vrea să-l naști și pe al nostru? Am să mă ocup eu, iar Shin-chan a promis că acceptă situația.

Kiyoko s-a uitat la ei, cu gura căscată. Shin-chan își ținea capul plecat, ca să nu i se vadă gelozia, dar Inukichi era cât se poate de serios.

— Toată lumea vorbește despre asta. O să ne faci câte un copil, pe rând.

„S-o credeți voi!" A cuprins-o iritarea. Doar nu era o mașină de făcut copii, noua jucărie a bărbaților! Dacă nu declara cât mai repede că pruncul aparținea insulei și că ea era mamă din voința acesteia, toți aveau să roiască în jurul ei, la nesfârșit. Sub nicio formă nu avea să-și petreacă restul vieții însărcinată!

— Sunteți puerili! Stăm de vorbă când mai creșteți!

Îi era imposibil să nu fie sarcastică, dar niște tineri care duceau o viață primitivă nu aveau cum să înțeleagă. Dintre toți, până la urmă singurul mai capabil era Yutaka. Văzând-o prost-dispusă, Inukichi și Shin-chan s-au uitat scurt unul la celălalt și și-au luat tălpășița.

Kiyoko a aruncat o privire către polița de pe perete. Ceasul Omega Seamaster, moștenit de la Takashi, trona la loc de cinste. Era primul obiect pe care i-l restituise Yutaka. Cuvinte de mult uitate i-au revenit pe buze:

— Dragule, oare ce-ar trebui să fac?

Dintr-odată, au năpădit-o amintiri de la funeraliile lui Takashi. Bușteanul care-i simboliza trupul, cu chipiul alb de căpitan îndesat pe un capăt și ceasul agățat de un ciot. Ah, dar chipiul unde era? Kiyoko s-a uitat în jur. Takashi ținuse mult la el, iar ea își dădea seama că nu-l mai văzuse de ceva vreme. Oare de câți ani? Observase, în timp, că îi mai dispăruseră din lucruri – deși nu remarcase pe moment, dar, până la urmă, fiind cea mai avută, trebuia să dea dovadă și de puțină generozitate. În plus, pe atunci

avea și altele pe cap. A ieșit din colibă, fără să-i pese de peștii erotici care se făceau scrum.

Yutaka tocmai se apropia. Kiyoko și-a dat seama că venise special fiindcă nu apucase să stea cu ea de vorbă la Odaiba, dar i-a luat-o înainte și l-a întrebat, cu respirația întretăiată:

— Yutaka! Ce s-a întâmplat cu chipiul lui Takashi?

Yutaka s-a strâmbat un pic.

— Kiyoko-san, acum sunt iar Gunji Mori.

— Bine, Mori-san, i-a răspuns ea, vorbindu-i ca unui străin. Nu știi nimic de chipiu? Unul alb, cum purta Yasushi Yokoyama. Cu trei ceaprazuri aurii.

Yutaka și-a înclinat gâtul lung și elegant.

— Am senzația că l-am văzut nu demult pe Watanabe cu o șapcă pe cap, dar era murdară și nu părea albă.

Watanabe! Inima îi bătea cu putere, dar s-a stăpânit. Takashi nu avea de ce să-i fi lăsat lui chipiul. Cel mai probabil, a venit să-l fure. Kiyoko și-a amintit și de rochia de cinz pe care i-o luase și a simțit cum clocotește. Era cazul să facă un drum până la Tōkaimura, ca să-și recupereze lucrurile. Dar mai era și Yang pe acolo, așa că nu trebuia să-și arate ostilitatea. Situația era complicată. Fața i s-a schimonosit, dar Yutaka n-a băgat de seamă.

— Kiyoko-san, vreau să discutăm ceva. Mă gândeam că ar fi bine să ne construim un sălaș spiritual, și am venit să-ți cer părerea, de vreme ce are legătură și cu Takashi-san. Pe insulă nu avem un templu sau un cimitir, adică un loc sacru, unde toți să se poată ruga, cu sufletele unite, și să se purifice spiritual.

— Există Palatul Imperial, i-a răspuns Kiyoko, cu mintea în altă parte.

— Acolo nu se poate. Nu merge să fie un spațiu deschis. Mă gândeam să construim un monument așa cum se cuvine. Altfel, oamenii n-au să-și găsească liniștea. Toți au nevoie de un loc unde să aducă flori și să se roage. Capul Sainara ar fi potrivit. Acolo deja au murit doi oameni, și

miroase a loc sfânt. Ce părere ai?

Kiyoko n-a răspuns. Se gândea la asemănările dintre ea și insulă, care îi veniseră în minte pe plaja de la Odaiba. Ce reprezenta pentru ea Capul Sainara? Răspunsul era simplu: moarte și nenorocire. Ceva de care nu voia să aibă parte. Și atunci, Tōkaimura ce era? Ceva inutil și de rău-augur. Dar nu pentru ea, ci pentru Watanabe. Fiindcă ea devenise Mama insulei. Kiyoko a rămas uimită să audă vocea inimii răspunzându-i pe loc. Nu era una cu insula. Trebuia să-l includă și pe Watanabe. Șocată, a uitat de prezența lui Yutaka și a căzut în genunchi. Dintr-odată, i s-a părut că pântecele îi atârna mai greu.

2. Mania insulei

Visase din nou cartierul Sakahoko. Se făcea că stătea într-un leagăn și număra antenele care păreau că străpung acoperișul Blocului-Stea[52]. Lângă bloc se înălța o altă clădire, un turn de apă din beton. Manta-san – Toshio Kizakura, pe numele lui adevărat – a deschis ochii în bezna umedă și a încercat să-și aducă aminte cât mai multe detalii, până nu i se ștergeau din memorie. Era leagănul cel mai îndepărtat de pe spațiul de joacă. În fața lui se aflau un ansamblu de cățărat cu un fel de inele magice și o groapă ovală cu nisip. Pe partea dreaptă, imediat cum intrai, era un tobogan. Locul de joacă era împrejmuit cu un gard metalic albastru, ruginit pe ici-colo. Avea chiar și un portal minunat, din beton. Pe plăcuța de lângă intrare scria, cu litere pe jumătate șterse, „Complexul rezidențial Sakahoko – Spațiu de joacă pentru copii”. Sau poate că scria „Sakahoko – Țara copiilor”. Dacă nu cumva era o

52 *Star House,* denumirea generică a blocului principal din unele complexe rezidențiale, format din 3 aripi de dimensiuni egale unite la mijloc, având astfel baza în formă de Y, mai mult sau mai puțin asemănătoare cu o stea.

formulă mai stilată, gen „Sakahoko – *Playground”.* De ce oare nu reușea să-și amintească asemenea detalii importante? Înciudat, Toshio și-a smuls părul din cap. Și mâinile, și pletele îi erau ude. Din când în când, îl cuprindea câte un impuls furtunos, pe care nu și-l putea controla. În acele momente, își smulgea părul și barba și, fără să-și dea seama, se trezea că-i sângerează pielea capului sau obrajii. Era un fel de răzvrătire față de propria neputință. De când plecase sora lui mai mare, i se întâmpla tot mai des să aibă accese de furie.

Se născuse și crescuse la Sakahoko. Acolo locuise până la douăzeci și șase de ani, când părinții îl siliseră să plece la muncă pe insula Yonaguni. Complexul rezidențial se numea așa pentru că era situat la periferia orașului Sendai, către nord-vest, pe unde curgea râul Sakahoko. Erau 420 de apartamente proprietate personală sau închiriate, chiar și câteva blocuri de garsoniere. Pe hartă, cartierul arăta exact ca insula Tokyo, cu o formă de rinichi zdrobit. Blocul 20, unde locuia Toshio, se afla la extrema stângă. Un drum lat traversa cartierul aproape prin mijloc. Aveau și autogară, se construise chiar și un centru comercial. În sala pentru reuniunile publice se țineau târguri și spectacole, uneori rulau și filme. Însă, orice s-ar fi spus, floarea cartierului era Blocul-Stea, aflat chiar în centru. Nu știa cine-l numise așa, dar era o construcție puțin obișnuită, compusă din trei blocuri care închideau la interior o grădină de formă triunghiulară. Un ansamblu rezidențial în toată puterea cuvântului, de care Toshio era foarte mândru. El locuia într-un bloc obișnuit, cu șase etaje. În fiecare zi se ducea pe terenul de joacă și, așezat pe un leagăn, cântărea din ochi Blocul-Stea și cealaltă construcție pe care o admira, turnul de apă, înalt de treizeci de metri.

Pentru Toshio, complexul Sakahoko era de-a dreptul o țară, dacă nu chiar un paradis. Aveau de toate: școală primară, gimnaziu, secție de poliție, magazin de legume și

fructe, măcelărie, o sucursală de bancă, poștă, brutărie, curățătorie, o librărie cu papetărie (de unde, mai târziu, se puteau închiria și casete video), un magazin universal (devenit mai târziu magazin de 100 de yeni), restaurante cu *soba, rāmen* și *sushi,* un loc de joacă. Cu vreo zece ani în urmă, apăruse chiar și o imitație de McDonald's. În cartier nu trăiau doar bogătașii din Blocul-Stea, ci și oameni de rând, în apartamentele cu chirie. În blocurile de garsoniere stăteau mai mult bătrâni rămași singuri, bibliotecare necăsătorite și ieșite la pensie sau studenți. Toți trăiau mulțumiți, pentru că nu aveau nevoie să aleagă. Câtă vreme locuiau în Sakahoko, nu aveau nicio șovăială legată de viața de zi cu zi. Chiar și familiile cu probleme, cum era a lui, jucau un anumit rol în ansamblul complexului. Rolul de „familie specială". „Au trecut prin multe Kizakura ăștia", spunea lumea cu milă și reținere, deschizându-le drumul spre legendă. Oare ce nume avea un asemenea paradis? Toshio, care gândea, însă nu avea vocabular, inventase cuvântul „sakahokoresc". Într-un fel, insula Tokyo era și ea „sakahokorească", pentru că nici acolo nu aveau de ales. Făcând această descoperire, s-a înveselit și a decis să se târâie afară din grota lui.

O descoperise întâmplător, când observase o gaură într-o stâncă mare de calcar. Curios, se cățărase pe peretele stâncii și se strecurase în gaura orizontală, ca să exploreze. Nu izbutise să-i măsoare lungimea și adâncimea; bifurcațiile din fund păreau să continue la nesfârșit. Îl cam încurcau stalactitele mari care coborau din tavan și podeaua alunecoasă, dar grota avea și porțiuni plate și o cameră cu bolta înaltă. Un adăpost perfect pe timp de ploaie. Trebuia doar să suporte întunericul și umezeala. În rest, avea apă din izvoare subterane și putea prinde chiar și lilieci mai puțin pricepuți la zbor sau un soi de salamandre, așa că nici hrana nu îi lipsea. El era oricum un tip singuratic și grota i se potrivea de minune. Când stătea nemișcat în adâncul ei, i se părea că se afla în

pântecele insulei și se simțea foarte bine. Și asta era un fel de „sakahokoreală”. Iubise sincer viața în complex și de aceea îi plăcea să stea închis într-o cameră. Un bărbat delicat ca el n-ar fi putut trăi într-un oraș mare, cu ispite, unde n-ar fi știut ce să aleagă. Cu alte cuvinte, era potrivit pentru viața pe insulă.

Chiar și așa, la vremea naufragiului fusese cât pe ce să-și piardă mințile când se trezise aruncat într-un mediu atât de diferit. Îl bântuia o stafie care susținea că e sora lui mai mare, răposată, și-l tot ținea de vorbă. Spre uimirea lui, stafia nu avea glas de femeie ci o voce groasă de bărbat, ca a lui.

— Toshio, în sfârșit ai sosit!

— Unde suntem aici, surioară?

— „Surioară”? Ce-ți veni? Niciodată nu mi-ai mai zis așa. Mereu eram Kazu-chan. Cine ești, de fapt?

— Iartă-mă, Kazu-chan! Sunt eu, Toshio. Îți promit că numai așa o să te strig de acum încolo. Unde suntem, Kazu-chan?

— În rai! Un loc ca Sakahoko, unde stăteam noi.

— Nu cred! Unde-i Blocul-Stea?

— Pe promontoriul dinspre nord.

— Aiurea! N-am văzut așa ceva acolo. Ești o mincinoasă!

Văzându-l că dăduse în mintea copiilor și vorbea cu fantomele, tovarășii lui de naufragiu au început să-l ocolească. Niciunul nu mai voia să-l primească în coliba lui. Se temeau de el fiindcă tot timpul sporovăia doar el știa cu cine. Când își construiau adăposturi în apropiere, lui nu-i plăcea și se muta în altă parte. A tot făcut așa până când a ajuns să locuiască singur, în pădurea din nord, la fel ca Watanabe, exilat la Tōkaimura. Pădurea era aproape de Capul Sainara, un loc pe care insularii îl evitau. La un moment dat, stafia surorii a dispărut și Toshio s-a trezit brusc singur cuc.

Gura grotei era foarte strâmtă și trebuia să se târască în patru labe ca să poată trece prin ea. Apoi, odată ce ieșea,

avea de coborât pe stânca abruptă și trebuia să fie foarte atent să nu-și frângă gâtul. I-ar fi fost mai ușor dacă și-ar fi construit o scară, dar nu avea nici energia, nici priceperea necesară. S-a strecurat afară, cu mare grijă, și s-a apucat de o creangă de ficus care se întinsese aproape de stâncă. Chiar atunci, de dedesubt s-a auzit o voce de bărbat:

— Ah, ce m-am speriat!

Toshio a privit în jos și, spre stupoarea lui, a zărit prin frunziș haine femeiești. Crezând că i se arăta iar sora lui, Kazuko, a strigat cu respirația întretăiată:

— Kazu-chan! Câtă vreme a trecut! Ce s-a întâmplat cu tine?

— Boule! Io-s Watanabe! Cine-i Kazu-chan? Ori te pomenești că iar ai luat-o razna?

Dintr-un motiv necunoscut, Watanabe purta rochie. Uitându-se mai bine, Toshio și-a dat seama că era a lui Kiyoko. Își amintea că femeia o purtase la funeraliile soțului ei, când îl invitaseră și pe el ca să mimeze că recita sutre. O rochie largă, cu imprimeu fin, portocaliu cu albastru-închis. Toshio s-a agățat neîndemânatic de crengile ficusului și a ajuns în cele din urmă pe pământ. Watanabe râdea, arătându-și dinții galbeni.

— Manta, am crezut că ești o maimuță!

Râsul vulgar îi era neschimbat. Toshio și-a coborât ușor privirea. Părea că Watanabe era acolo în trecere. Se uita cu interes la scobitura din stâncă.

— De ce ești ud?

Când petrecea mai mult timp în peșteră se uda până la piele, ca o salamandră. Watanabe a continuat, fără să-i aștepte răspunsul:

— Nu știam că locuiești aici. Cum e înăuntru?

— E doar o gaură, i-a răspuns Toshio cât mai nepăsător, dar cu inima bătând să-i spargă pieptul. Ai vreo treabă cu mine?

— N-am nicio treabă cu tine, doar treceam pe aici. Auzi, să-ți zic și ție: Kiyoko a fugit cu chinezii.

În timp ce vorbea, Watanabe își mirosea rochia.

— Unde-a fugit?

— Pe mare. Chinezii și-au făcut bărci.

Toshio a rămas mut de uimire. Însă nu pentru că cei din Hong Kong reușiseră să construiască bărci. Până atunci, pe insulă existaseră bărbați, o femeie și niște străini, iar toate astea creau un univers unic. Acum, echilibrul era distrus. Femeia și străinii plecaseră, iar asta însemna că universul se distorsionase. În Sakahoko exista un echilibru în toate, în proporția bărbați-femei, sau adulți-copii, sau bogați-săraci. Echilibrul era însăși condiția necesară a existenței complexului.

— Deci au plecat chinezii…

Toshio era tare dezamăgit. Nu-i ura pe chinezi, pe care îi întâlnea câteodată alergând prin junglă, goi, ca o turmă de diavoli. Când îl zăreau, îl salutau negreșit, se apropiau de el, îi studiau fața, uneori chiar râdeau. Lui Yang, conducătorul lor, i se mai făcea milă de el și din când în când îi arunca fructe de mango sau banane. Pe Toshio îl bucurau întâlnirile cu chinezii și nu-l deranja faptul că-l tratau aproape ca pe un animal ciudat.

— Ăia nu erau oameni, a spus Watanabe printre dinți, deși trăise și el împreună cu ei.

Toshio s-a gândit cu compasiune la G.M., părăsit de Kiyoko.

— Soțul ei ce mai face?

— E șocat de ce s-a întâmplat, îți dai seama. Să-l lase femeia așa, dintr-odată… He, he! a râs Watanabe, cu un aer satisfăcut.

Chiar atunci, Toshio a auzit în cap vocea surorii lui, după câțiva ani de tăcere.

— Toshio, trebuie să te duci repede să-l vezi pe G.M.!

— Pentru ce, Kazu-chan?

— Păi, el e ca bunica, nu-ți dai seama?

— A, ca bunica, a încuviințat Toshio, fără să fie prea lămurit.

Sora lui mai mare, Kazuko, se prăpădise când el avea trei ani. Ea era cu trei ani mai mare. Nu s-a aflat niciodată exact cum se întâmplase. Fusese găsită fără suflare, în grădina interioară a Blocului-Stea. Toate ferestrele care dădeau într-acolo erau mici și înalte. Chiar dacă era doar o fetiță de șase ani, cu greu ar fi putut-o ridica cineva în brațe ca s-o arunce pe geam. Din motive de siguranță, nu exista nici acces pe acoperiș. În concluzie, Kazuko părea că murise în grădina interioară zvârlită, de un uriaș. Bineînțeles, la vremea respectivă tot cartierul numai despre asta a vorbit și multă vreme s-au perindat pe acolo poliția și jurnaliștii. Doar Toshio, care pe atunci avea trei ani, nu-și amintea nimic. Se înțelegea bine cu sora lui și i se povestise că mereu se plimbau prin complex, ținându-se de mână, dar nu-i mai ținea minte deloc chipul. Abia mai târziu, uitându-se la fotografia ei de pe altarul budist, în care nu ar fi putut spune dacă râdea sau se strâmba, și-a întipărit în minte trăsăturile ei.

În urma morții misterioase a surorii lui, relațiile din familie au început să se deterioreze. Părinții o plângeau și păreau că se topesc de durere pe zi ce trece, îmbătrâniți înainte de vreme. Casa era mereu învăluită în fum de tămâie, iar lui Toshio i se dădea să mănânce din orezul pus ca ofrandă pe altarul budist. Mai târziu, a început să se întrebe dacă nu cumva înfățișarea lui ciudată, cu ochi mici, depărtați și cu colțurile ridicate, și nasul plat, doar cu vârful ascuțit, se datora mirosului de tămâie și al orezului-ofrandă de care avusese parte atunci. Cel mai mult se schimbase bunica. Bătrâna a uitat complet că avusese o nepoată pe nume Kazuko. Când vedea altarul, întreba a cui e poza, pentru că doar bunicul se prăpădise și, ca atare, doar el se cuvenea să fie comemorat. Zi de zi, cu tenacitate, dădea la o parte plăcuța funerară a lui Kazuko și îi îndurera pe părinți. Când a vrut să arunce ghiozdanul fetiței, pe care mama îl păstra ca pe un lucru de preț, s-a iscat o ceartă teribilă. În plus, spre deosebire de părinți,

care se sfrijeau de la an la an, ea era tot mai în putere, de parcă ar fi întinerit. La câțiva ani de la incident, a luat-o gura pe dinainte și a zis că ea îi pusese numele lui Kazuko, iar mama s-a supărat foc pe ea. Bătrâna a încercat să îndrepte gafa, pretinzând că i-a revenit memoria, dar părinții nu au crezut-o. De atunci, relația lor s-a stricat total. În cele din urmă, au trimis-o la azil, unde a și murit, nu după multă vreme. Iată că și în familia Kizakura o tragedie atrăgea după sine o alta.

— Kazu-chan, cum adică „e ca bunica”?

— Are conștiința crimei, nu?

Sora lui mai mare spunea întotdeauna lucrurilor pe nume. Toshio a încuviințat. Probabil că aveau ele vreun secret, Kazuko și bunica. Oare s-o întrebe? Dar se temea să afle secretele familiei. Brusc, și-a dat seama că Watanabe îl privea încruntat, ca pe o ciudățenie.

— Manta! Așa joci tu teatru, de unul singur?

„Nici vorbă! Discut cu stafia surorii mele”, ar fi vrut el să-i răspundă, dar a tăcut. Știa prea bine că era inutil să le explice altora. În cele din urmă, Watanabe n-a mai pierdut vremea și, fluturându-și rochia, pe care încă nu reușea s-o poarte cu naturalețe, a dispărut înghițit de junglă. Toshio a cules niște fructe dintr-un arbore de papaia care creștea în apropiere și s-a așezat la masă, mușcând din coaja încă verde și tare.

A ajuns la locuința lui G.M. și a lui Kiyoko în aceeași seară, după ce a străbătut de-a latul jungla și încă o colină. Vestea fugii lui Kiyoko alături de chinezi probabil făcuse deja ocolul insulei, pentru că toți cei pe care îi întâlnea erau posomorâți. L-a auzit pe Oraga vorbind cu cineva, pe un ton ridicat:

— A fost un șoc imens, ca și cum aș fi aflat că o țară vecină subdezvoltată a reușit să fabrice rachete nucleare!

— Bună seara, i-a spus Toshio, dar Oraga l-a salutat doar scurt din cap, fără să intre în vorbă cu el.

Atunci, sora lui mai mare i-a șoptit:

— Asta pentru că Watanabe duce vorba despre tine. Cică iar ți-ai pierdut mințile. N-are sens să te pui cu proștii.

— Mersi, Kazu-chan!

În clipa în care i-a mulțumit stafiei, și-a amintit încă ceva din copilărie: sora lui mai mare îl proteja întotdeauna. Nu-și amintea o situație concretă, ci pur și simplu silueta ei în picioare în fața lui, copilul mic, protejându-l. Sora lui murise cu douăzeci și opt de ani în urmă, dar uite că și acum avea grijă de el. Ceilalți îl evitau, și cu toate astea avea senzația că e cel mai fericit și mai puternic om de pe insulă. „Și asta-i ceva sakahokoresc”, și-a spus, profund mișcat.

G.M. stătea așezat pe un pietroi mare, în fața colibei, și privea cum apunea soarele peste Capul Odaiba.

— Bună seara, G.M.!

G.M. s-a întors și l-a salutat și el, cu o expresie nesigură. Toshio își amintea limpede, de parcă ar fi fost ieri, de atitudinea lui când se îmbarcaseră pe furiș în portul Kubura, ca să fugă de pe insula Yonaguni. Încrezător, bărbătește, își încuraja tovarășii care șovăiau, cuprinși de teamă: „Haideți, e o aventură, pornim în aventură!”. În mijlocul taifunului, alerga încoace și-ncolo pe punte, cu pieptul gol în bătaia ploii, și striga: „Vânt, ploaie, năpustiți-vă și luați-mă pe sus!”. Iar acum, când într-adevăr fuseseră luați pe sus de furtună, G.M. îmbătrânise înainte de vreme, exact ca părinții lui Toshio după moartea surorii mai mari.

— A, Manta-san! Nu ne-am văzut de mult!

— Ă, ă, Ki… Kiyoko-san…

Poate fiindcă urcase dealul în viteză, Toshio rămăsese fără suflu și se bâlbâia. Încă din copilărie avea tendința să se bâlbâie. Și din cauza asta prefera să stea închis în casă. Sora lui nu s-a putut abține să intervină:

— Stai un pic. Am să vorbesc eu, tu poți să taci.

— D, dar, Kazu-chan…

Sora i-a scăpat de sub control și a început să vorbească:

— Sunt sora mai mare a lui Toshio. Poți să mă strigi Kazu-chan. Am să ți-o spun pe șleau: știu că te prefaci că ți-ai pierdut memoria, și sfatul meu e s-o lași baltă.

Stupefiat, G.M. l-a privit pe Toshio.

— Ce-i cu tine, Manta-san? Pare că nu tu vorbești.

— Eu nu sunt Toshio, sunt sora lui mai mare, Kazuko. De asta ți-am și zis să mă strigi Kazu-chan. Îți mai spun o dată: poți să încetezi să te prefaci că ți-ai pierdut memoria. N-are sens să te mai chinui. Nici bunica noastră n-a rezistat mai mult de trei ani. Eu înțeleg de ce te-ai prefăcut amnezic. Te-ai simțit vinovat că i-ai adus pe toți aici. Tu i-ai făcut să urce pe vasul ăla abandonat, la Kubura, și ați plecat în larg.

G.M. părea serios zdruncinat. I-a pierit culoarea din obraji și a izbucnit în plâns. Toshio l-a mângâiat ezitant pe umerii osoși. I s-a părut un gest potrivit situației. Dintr-odată, vocea surorii a devenit mai blândă, deși era tot voce groasă, de bărbat.

— Te înțeleg, să știi. Ești un om cu un puternic simț al responsabilității. Ți-ai păstrat doar inițialele numelui, te-ai străduit să-ți uiți familia, și asta e ceva admirabil. Dar Kiyoko nu mai e. Noua ta familie te-a abandonat, la rândul ei. Acceptă realitatea și fii tare! Insula Tokyo are nevoie de tine!

— Cum adică, are nevoie de mine? a întrebat G.M., ridicând ochii plini de lacrimi.

Toshio a fost impresionat de chipul lui bărbătesc, deși era cam mânjit. În schimb, el arăta demn de milă, ca o salamandră uscată în bătaia ultimelor raze ale soarelui. S-a făcut mic, în timp ce sora lui perora cu tot mai mult avânt.

— Insulei îi lipsesc multe! Lumea s-a schimbat! Singura femeie a plecat, la fel și străinii. Și-au făcut o barcă, pe ascuns, și au evadat doar ei. Toți sunt supărați și zdruncinați. Fiindcă pacea a dispărut. Gândește-te ce periculos e! Dacă o ținem tot așa, oamenii de pe insulă au să se împrăștie care încotro, și au să fie răpuși de boli.

Când Kiyoko era aici, bărbații erau uniți pentru că ea reprezenta diferitul. Când erau chinezii, ne puteam ciocni civilizațiile. Dar astea nu mai sunt, și nouă nu ne-a mai rămas nimic. De aceea e nevoie de un lider, aici și acum. Un conducător puternic și proaspăt. Tu ești acela, G.M.! Numai tu poți fi lider! Nu mai e nevoie să-ți folosești doar inițialele. N-am dreptate, domnule Gunji Mori?

— Gunji Mori, a repetat bărbatul, oftând adânc. Așa mă cheamă.

— Serios? a intervenit Toshio, prostește.

G.M. l-a privit nedumerit.

— Manta-san, ce se petrece aici? Nu tu vorbeai cu mine?

Toshio a pășit înapoi, șovăitor, simțind în același timp că sora lui face un pas înainte. Întotdeauna, când cineva îl necăjea, ea se punea între cei doi, ca să-l protejeze. Oare de câte ori nu se întâmplase așa la groapa cu nisip ori la leagăne? Toshio a simțit plăcerea întoarcerii în copilărie. Nu i se mai întâmplase de mult și se simțea liniștit până în adâncul sufletului.

— Măi, de la început îți tot zic: eu sunt Kazuko, sora mai mare a lui Toshio! De câte ori trebuie să-ți spun ca să pricepi?

— Ce să pricep, când vii așa și-mi trântești toate astea dintr-odată?

G.M. și-a ascuns fața în palme. Soarele apusese și insula era treptat cuprinsă de întuneric. Din loc în loc se vedeau luminițe, de la focurile aprinse în fiecare cătun, pentru pregătirea cinei.

Toshio și-a dat brusc seama că avea să-i fie greu să se cațăre până la intrarea în grotă, ca să nu mai vorbim de drumul până acolo prin junglă. Chiar atunci, de parcă i-ar fi citit gândurile, sora lui i-a spus lui G.M.:

— Am multe să-ți povestesc. Nu ne inviți în colibă?

G.M. a încuviințat, oarecum silit, și l-a poftit pe Toshio înăuntru. Nu mai intrase acolo de la funeraliile lui Takashi. Probabil că fuga lui Kiyoko îl scosese din minți pe G.M.,

pentru că totul era vraiște. Lucrurile erau împrăștiate peste tot, ca și cum i-ar fi călcat hoții. Toshio a spus, pe un ton reținut:

— Astăzi l-am văzut pe Watanabe îmbrăcat cu o rochie de-a lui Kiyoko.

G.M. s-a întunecat la față.

— A vrut-o și i-am dat-o. Mie nu-mi trebuia. Auzi, acum care dintre voi a vorbit?

— Eu.

— A, Manta-san? Tot nu reușesc să mă obișnuiesc.

— Păi nici eu nu m-am obișnuit. Și eu mă trezesc că dintr-odată apare soră-mea și începe să vorbească în locul meu.

— Se poate să spui așa? a izbucnit ea mânioasă, iar Toshio a intrat în panică.

— Scuze, Kazu-chan!

— Ești tare ocupat, a zâmbit G.M. împăciuitor.

Era primul om de pe insulă care îl accepta la pachet cu sora lui. Fericit, Toshio și-a jurat să facă tot ce-i stă în puteri ca să-l ajute să-și revină.

— Bun, acum am să-ți explic despre ce-o să fie. Scenariul îl scriu eu, tu n-ai de ce să-ți bați capul, trebuie doar să-l urmezi.

Kazu-chan părea foarte încrezătoare și G.M. a încuviințat supus. Toshio era mândru de sora lui.

— Mai întâi, trebuie să mergi să spui tuturor că ți-a revenit memoria în urma șocului provocat de plecarea lui Kiyoko și că nu mai ești G.M., ci Gunji Mori. Ai grijă să fii convingător. Sunt sigură că nu vrei să-ți amintești de trecut, dar trebuie să redevii cel de dinainte. Stai cu spatele drept și vorbește răspicat. Asta e de-ajuns ca să te accepte ca lider. În secret, toți sunt de părere că Oraga și Atama nu-s buni de nimic, fiindcă nu sunt de încredere. Poate crezi că te mint, dar încearcă și-ai să vezi. Ai să scapi și de stresul prefăcătoriei, fiindcă nu mai e nevoie să simulezi amnezia, iar pe deasupra ajungi și șef. Împuști doi

iepuri dintr-o lovitură. Pe urmă le zici că vrei să reconstruiești insula. Poți să începi prin a-i face să înțeleagă că tot ce era străin a plecat. Ceea ce se obține cel mai greu, și doar prin luptă, este unitatea. Lupta pentru unitate e profundă și periculoasă fiindcă nu se pot sesiza lesne amenințările imediate sau dușmanii direcți. De asta tot spun că acum e momentul să te ridici și să acționezi. Hai, la treabă!

Ca la un ordin, G.M. s-a ridicat în mijlocul colibei, cu spatele drept și cu privirea tăioasă. Coliba a părut brusc neîncăpătoare. „Ce ținută!" și-a zis Toshio, uitându-se la el cu admirație. Era ca un turn de apă din beton. Ca turnul care domina cartierul Sakahoko. Mușchiul crescut pe poale îi conferea un aer demn, avea trupul frumos, învăluit în iederă verde, iar scara pentru inspecțiile tehnice îl înconjura până în vârf, ca o pălărie șic. Toți copii erau vrăjiți de turnul de apă și-și doreau să urce până sus. Super-turnul de unde se putea observa întregul complex. De acolo ar fi trebuit să se vadă chiar și grădina interioară a Blocului-Stea. Covârșit de precizia uluitoare a amintirilor, a bătut din palme.

— E sakahokoresc!

— Sa… ce?

G.M., de-acum Gunji Mori, l-a privit mirat, iar Toshio s-a fâstâcit.

— Nu contează.

Se pare că sora lui obosise. Toshio a sesizat că dispăruse. Rămas singur cu Gunji Mori, s-a simțit stânjenit și, fără motiv, s-a ridicat și el.

— Pleci?

Întrebat așa, n-a avut încotro și a încuviințat.

— Îți mulțumesc! Mă simt mai bine acum, i-a spus Gunji Mori, strângându-i mâna mică. Toate cele bune și surorii tale. Dacă am vreo problemă, vin să ne sfătuim.

În sfârșit, apăruse cineva care recunoștea existența lui Kazuko! Toshio nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Dar,

doi pași mai încolo, îl aștepta jungla întunecată. A pornit în noapte, spre marea lui neplăcere. Exact când avea mai multă nevoie, luna se ascundea printre nori. Mai presus de orice, detesta să-și croiască drum printre copaci, prin beznă, luptându-se totodată cu sentimentul apăsător că era înconjurat din toate părțile de apă. Spre deosebire de el, chinezii sau Watanabe erau în elementul lor, ca niște animale nocturne, și umblau de colo-colo chiar și în beznă. A traversat dealul ghidându-se după luminițele care răzbăteau dinspre cătunele împrăștiate. Ca să ajungă la pădurea lui din nord, trebuia să străbată și jungla.

Preocupat să meargă cât mai repede, probabil că a greșit direcția, pentru că s-a trezit brusc într-un luminiș. L-a cuprins groaza. Auzea zgomotul valurilor care se spărgeau jos, la picioarele falezei. Ajunsese la Capul Sainara! Dacă nu era atent, putea să cadă în gol, pentru că stânca avea multe crăpături. Din cauza alimentației sărace, vedea foarte prost pe timp de noapte. A vrut să se întoarcă în junglă târâș și pe pipăite, dar un *pandanus* cu țepi îi bloca drumul. A încercat pe urmă să ia calea-ntoarsă – „Cum oi fi ajuns aici?”, dar n-a mai găsit poteca. Exact când simțea că nu mai poate face față panicii, luna s-a ivit dintre nori. La poalele falezei se vedea întinderea mării, unde, din loc în loc, stânci uriașe își ridicau spinările din apă. Se zărea și plaja blestemată. Amintindu-și că trupurile neînsuflețite ale lui Takashi și Kasukabe dispăruseră imediat, a fost cuprins de spaimă. „Surioară, surioară!” a strigat de nenumărate ori în sinea lui, dar Kazuko n-a apărut. Dându-și seama că nu era formula bună, s-a corectat – „Kazu-chan? Kazu-chan?” dar nici de data asta sora lui nu s-a arătat. Tremura de frică și de însingurare și își ura sora: „I-ai dat curaj și dorință de viață lui Gunji Mori, un străin, dar pe fratele tău bun nu-l ajuți!”.

Rupt de oboseală după drumul de cinci ore prin junglă, Toshio s-a prăbușit cu fața în jos, pe stâncă. Nu-i rămânea decât să aștepte, nemișcat, răsăritul soarelui. Simțea în

piept cum se spărgeau valurile învolburate sub faleză și chiar i se părea că pământul se mișcă sub el. A strâns din pleoape și a început să se smiorcăie, ca un țânc.

— Of, of of!

Era vocea surorii lui. Ușurat, a deschis ochii. În fața lui stătea în picioare o fetiță, cu brațele încrucișate și cu bărbia în vânt, a reproș. Avea o fustă prinsă cu bretele și o bluză albă. Bluza era mânjită de sânge. Toshio și-a amintit-o pe mama lor, urlând de durere, agățată de trupul cu toate oasele zdrobite al surioarei. Era prima oară când sora lui i se arăta și a studiat-o atent, în lumina lunii. Era ușor dezamăgit. Își imaginase o făptură mai mare decât el, capabilă să-l pună jos. Fetița a arătat cu degetul spre jungla întunecată.

— Încolo e, prostănacule!

— Stai puțin, Kazu-chan. Nu spuneai că Blocul-Stea e pe undeva pe-aici?

— Este.

Fetița a pornit-o la drum, părând foarte mândră de sine, iar el a făcut tot posibilul să țină pasul cu ea. Surioara i-a arătat o crăpătură mare în stânca pe care călcau. În locul acela, blocul stâncos se deplasase, creând o falie lată de câțiva metri și lungă de câteva zeci. Toshio a înaintat cu teamă și băgare de seamă, ca să privească înăuntru, și a rămas uimit: în lumina lunii, jos, departe, se vedea o peșteră albă cu stalactite.

— Acolo zici tu că e Blocul-Stea, Kazu-chan?

— Chiar acolo! Vezi grădina interioară, nu?

Dacă era așa, atunci fix în mijloc ar fi trebuit să se afle trupul prăbușit al unei fetițe. Toshio și-a mijit ochii, dar n-a reușit să distingă nimic.

— Nu văd, a spus și și-a ridicat privirea, dar Kazu-chan dispăruse din nou.

Pesemne că se supărase. Avea toane. „E foarte încrezătoare, dar încă e copilă”, și-a spus Toshio cu drag.

Nu-și dădea seama dacă sora lui îi apăruse aievea sau în vis. Toshio stătea în picioare, la baza stâncii unde era grota în care-și făcuse cartierul general. Cerul începea să se lumineze. Sprinten, s-a cățărat ajutându-se de crengile ficusului și s-a strecurat în grotă. Acolo era Blocul-Stea. Sentimentul de mulțumire i-a redat încrederea în sine și i-a reaprins flacăra ambiției, așa cum și Gunji Mori își regăsise siguranța.

S-a căznit mult să aprindă focul, apoi și-a făcut o torță dintr-o creangă. Cu torța în mână, a înaintat până în fundul peșterii, unde nu mai călcase niciodată. Dacă acolo se afla mult-visatul Bloc-Stea, nu avea să-și găsească liniștea până nu îi vedea interiorul. A trecut de camera cu boltă înaltă, cu stalactitele lungi atârnând, și a înaintat, pas cu pas, prin coridorul îngust. Când a obosit, s-a așezat pe o stalagmită și și-a tras sufletul. Era sigur că mai văzuse peisajul ăsta undeva și, ca de obicei, a căutat amintiri din complexul Sakahoko. Ajuns la un lac subteran, și-a dat seama: era fântâna din fața centrului comercial! Când apa a țâșnit în bazinul cu diametrul de patru metri, fanfara gimnaziului din complex s-a pornit să cânte. „Bun, e clar Sakahoko”, și-a zis liniștit și a râs.

A ajuns într-un loc al coridorului unde curgea un râu subteran. Apa înghețată îi ajungea până la șolduri și a ridicat torța mai sus. A rămas uimit zărind desenele făcute pe umezeală, pe calcarul tavanului. „Ia uite în ce palat locuiam eu!” și-a spus bucuros și mândru. În cele din urmă, râul s-a transformat în cascadă, coborând într-un hău. Era capătul drumului. Neștiind ce să facă mai departe, Toshio s-a uitat în jur. Undeva, destul de sus, i s-a părut că vede intrarea într-o galerie laterală. Fără să stea prea mult pe gânduri, a aruncat torța în apă și, pe bâjbâite, s-a cățărat pe peretele alunecos. A atins cu mâna marginea cavității și și-a încordat toți mușchii ca să se strecoare înăuntru. Aerul era mai rarefiat, dar nu mai putea face cale-întoarsă. S-a târât mai departe prin tunelul îngust. I

se părea că e un vierme care mișună prin măruntaiele insulei. Cu cât înainta, cu atât culoarul devenea mai strâmt. Ajuns într-un loc unde abia se mai putea mișca, și-a spus că acolo aveau să-i putrezească oasele, dar nu mai avea importanță, pentru că răzbise înăuntrul Blocului-Stea. A continuat să se târască, fără să-i pese că-și julea spatele și burta. Oare cât timp înaintase așa? În față se vedea un punct luminos. Era, cu siguranță, o spărtură care dădea spre exterior. Pe măsură ce lumina era tot mai puternică, se lărgea și tunelul. Deodată, s-a trezit într-o încăpere largă. Din tavanul aflat la aproape treizeci de metri înălțime se răspândeau razele soarelui de dimineață, iar stalagmitele, ca niște copilași așezați, străluceau albe și roz. Era fără doar și poate locul pe care i-l arătase sora lui de sus. Din depărtare răzbătea freamăt de valuri. Capul Sainara era aproape. Pe laturile sălii se deschideau mai multe galerii. A ales-o pe cea de unde se auzea cel mai bine marea. Era destul de înaltă, aproape că putea merge în picioare. Stalactitele dispăruseră, iar pereții și tavanul erau plini de schelete de corali. Dispăruse și umezeala lipicioasă, iar aerul era proaspăt. A simțit adiere de vânt și lumină. A luat-o la fugă, împleticindu-se. Dintr-odată, a văzut cerul albastru și s-a oprit încremenit. Grota se termina brusc pe peretele falezei. Cerul, întinderea oceanului și plaja. Ajunsese în cele din urmă la Capul Sainara. S-a uitat în jos, din buza galeriei, și a țipat fără voia lui: într-o scobitură a stâncii, la un pas de platoul unde se spărgeau valurile, erau o grămadă de oseminte albite. Takashi? Kasukabe? Sau poate amândoi? Ba nu, mai mulți. Valurile căraseră rămășițele omenești în acea scobitură, care nu se vedea de sus. *Nanmandabu*[53]*,* s-a pomenit spunând. Instinctiv, îi venise să rostească o rugăciune. Cu ocazia funeraliilor lui Takashi, i se ceruse să vină pe post de preot budist și repetase la nesfârșit un simulacru de sutră, atât cât se pricepuse. Acum se simțea

53 În loc de „Namu Amida Butsu“.

dator să facă la fel. *Nanmandabu, nanmandabu.* Poate că era și sora lui cu el. Toshio avea în sfârșit senzația că privește de sus grădina Blocului-Stea. Brusc, și-a dat seama de unicul lucru care lipsea din Sakahoko: un preot budist! Când avea loc o înmormântare, oamenii foloseau sala pentru reuniuni publice a complexului, dar preotul era chemat din afară. Dacă insula ar fi avut un preot și un templu, ar fi devenit un univers mai complet și mai durabil chiar decât Sakahoko!

Toshio se chinuia să pună cap la cap trunchiurile de copac. Avea alături un maldăr de liane pe care le adunase și apoi le curățase de insecte și șerpi. Se străduia să-și facă o scară, ca să ajungă la grotă mai ușor.

— Bună ziua, Manta-san!

S-a întors să vadă cine-l striga. Era Gunji Mori. Oare cât timp trecuse de la întâlnirea lor? Fiindcă nu mergea prin cătune, nu era niciodată la curent cu noutățile, iar acum privea cu gura căscată transformarea lui Mori: ceafa puternică, umerii lați, ochii pătrunzători.

— Mori-san, te-ai schimbat!

— Mai degrabă dumneata te-ai schimbat!

În mod neașteptat, îi vorbea mai politicos.

— Eu?

Toshio și-a studiat înfățișarea: era cea dintotdeauna – pletele lungi, barba încâlcită, un tricou zdrențuit și pantaloni scurți.

— Ai așa, cum să zic, un aer sfânt.

— A, asta era! M-am hotărât să mă fac preot, cu voia dumneavoastră.

— E un lucru bine-venit! Este și convingerea mea că insula are nevoie de religie. Nici că se putea un moment mai potrivit!

Vorbea ca un politician.

— Mă bucur s-aud asta! În general, oamenii religioși sunt persecutați, ceea ce aproape că mă făcuse să renunț

la idee.

— Nici vorbă! Trebuie să-ți duci misiunea mai departe! Ce mai face sora dumitale?

Gunji Mori s-a uitat împrejur. Toshio a tăcut. Sora lui făcea deja parte din el. Nu mai era Toshio Kizakura cel de altădată. Gunji Mori a părut că înțelege și a încuviințat ușor. O clipă mai târziu, și-a îndreptat privirea către gaura din stâncă.

— Acolo locuiești?

— Nu, acolo e templul! a răspuns Toshio, solemn. Templul *Star House.*

Încurcat, Gunji Mori s-a uitat în altă parte.

— Am înțeles. Și atunci, ce construiești aici?

— Aleea de acces către templu.

— Trebuie să-ți fie tare greu de unul singur. Am să-ți trimit mână de lucru.

O spusese cu mare ușurință. „Cu siguranță că deja ține inimile oamenilor în palmă”, și-a spus Toshio, punându-și speranța în el.

— Mulțumesc mult!

— De fapt, am venit să-ți aduc vești: Kiyoko și chinezii s-au întors. N-au putut trece de curenții puternici din jurul insulei, care i-au adus înapoi la țărm. Sunt cu toții foarte slăbiți. Dintre chinezi au rămas jumătate. Iar Kiyoko se pare că e însărcinată.

Dacă s-ar naște și un copil, universul ar fi complet! Cu el preot și cu un templu ridicat, ar fi chiar mai presus de Sakahoko! și-a spus Toshio și un zâmbet larg i-a înflorit pe față.

— Ce veste bună! Să ai mare grijă de Kiyoko și să nu-i faci reproșuri!

— Bineînțeles. Asta e și datoria unui lider.

— Mă bucur că avem un lider!

Gunji Mori a încuviințat, privindu-l ciudat. Poate că avea să spună că fusese profeția lui Kazuko. Toshio trebuia să fie precaut. Dacă lui Gunji Mori îi dădea prin gând să se

proclame oracol, avea să-l combată din toate puterile. A privit către templu. El era profetul, și nimeni altul.

3. Prințesa Hormon

Îi crescuse burta. Când o pipăia, era ca un balon întărit. La început nu-i venise să creadă, dar era cu adevărat însărcinată. I se schimbaseră și gusturile. Mai nou, poftea băuturi energizante, și mai ales Pocari Sweat, cu gust de pepene. Își amintea că odată, când a mers în cantonament cu echipa de tenis a universității, a cumpărat pudră de Pocari, abia ieșită pe piață, a pus-o în apă și și-a preparat un termos plin. Ah, clinchetul cuburilor de gheață! Niciodată nu mai băuse ceva la fel de gustos! Și Coca Cola era bună. Nici Dr. Pepper sau Fanta de portocale nu erau de lepădat. Dulceața lor, un șoc pentru dinți. Și nelipsitul râgâit de după. Și picăturile de apă care i se scurgeau pe mână, când sticla era foarte rece. Kiyoko își privea palmele. De cinci ani nu mai avusese o asemenea experiență. Era normal, din moment ce trăia pe o insulă pustie. A pronunțat cu voce tare: *In-su-lă pus-ti-e. Za-ha-ri-ca-le.* Dintr-odată, ca printr-un zăgaz rupt, au început să-i vină în minte numai lucruri dulci și reci. Înghețată de vanilie. Mandarine congelate. Pepene galben de la frigider. Ceai verde cu lapte, boabe de fasole roșie dulce, găluște mici din pastă de orez și gheață pisată. O atrăgeau mâncărurile un pic retro, gusturile pe care le savurase în adolescență. Brusc, a simțit că-și pierde mințile, zdrobită de realitatea faptului că se afla pe o *in-su-lă pus-ti-e.* Și-a amintit de un film pe care îl văzuse împreună cu Takashi. Era povestea unui tată de familie care încerca să construiască o mașinărie de făcut gheață, undeva într-o junglă de prin America de Sud. Tatăl era portretizat ca un om ieșit din comun. Dar a fabrica gheață la Tropice era, orice s-ar spune, o provocare nobilă. Pentru Kiyoko, a cărei putere de imaginație era redusă și nu înțelegea ceva dacă nu se afla chiar ea în acea situație, tatăl din film avea perfectă dreptate, și aproape că-i venea s-o strige în gura mare. Da, pentru că asta era adevărata față a civilizației! Pe insula ei nu se găsea niciun bărbat cu un spirit atât de puternic.

Voia gheață, voia să bea Pocari rece și să se îndoape cu pepene de la frigider! Nu-și mai găsea locul și a țâșnit afară din colibă. Dar în fața ochilor nu avea decât cerul albastru și întinderea deasă a junglei. Răsuflarea junglei, înăbușitoare, mirosea a verde. Nu exista niciun loc pe insulă unde s-ar fi putut adăposti de umezeala fierbinte. „Vreau să scap mai repede de-aici”, și-a spus în sinea ei. Unde-i dispăruse exaltarea? Până nu demult, era convinsă că sarcina ei era voința insulei, că va naște copilul insulei și că ea va fi Mama Absolută. Sentimentul acela de fericire deplină să fi fost doar efectul hormonilor? Iar pofta de lucruri dulci și reci, la fel? Pe ei trebuia să-i urască. Ba nu, mai degrabă insula. Gândirea îi era tot mai confuză și se simțea tot mai deprimată. Odată cu depresia, îi creștea și atașamentul față de mâncare, iar faptul că nu-și putea satisface poftele o scotea din minți. Îi era imposibil să se controleze și trăia într-o stare de continuă iritare.

Cel mai tare o înfuria faptul că rămăsese însărcinată. Fusese o proastă să creadă că asta ar fi putut da un sens vieții ei. Merita să-și riște viața pentru atâta lucru? Era ceva nebunesc să nască pe o insulă pustie! Spunându-și că era mai puțin periculos să piardă sarcina, s-a gândit să-și izbească burta cu un bolovan, dar și-a amintit de verișoara ei, care avortase spontan și fusese cât pe ce să moară din cauza hemoragiei. A renunțat la idee și a aruncat bolovanul cât colo. Până nu demult, spunea oricui o asculta, simțind o mare bucurie și împlinire, că rămăsese însărcinată din voința insulei, însă acum era cuprinsă de presimțiri sumbre, de parcă la capătul drumului n-o aștepta decât moartea. Să fi fost hormonii? Nu. Era doar o judecată rațională.

Kiyoko i-a trecut în revistă pe toți cei care muriseră pe insulă, numărând pe degete: Takashi (căzătură mortală), Kasukabe (căzătură mortală), Sakai (otrăvit), Miyuki-chan (înecat?), chinezii (înecați). Dintre toți, cel mai mult se chinuise Sakai. A murit după o lungă agonie, otrăvit cu un

crab de cocotier pe care îl mâncase. Nu îl fiersese suficient și toți ceilalți se feriseră când îi invitase – „E OK, de ce nu luați și voi? Cu greu se prinde un crab așa de mare!”, dar lui nu i-a păsat și l-a mâncat. El mânca și *asari*[54] care nu se deschideau, spărgându-le cochilia, înfuleca și pești care semănau izbitor cu *fugu*[55] sau omizi țepoase și tot felul de ciudățenii de care alții s-ar fi ferit. Takashi devenise tot mai slăbit și, în cele din urmă, se prăbușise în mod misterios de pe faleză tot din cauza unei intoxicații. Însă, spre deosebire de Sakai, în cazul lui Takashi se putea vorbi de o moarte blândă, prin înfometare. Ce era de preferat: trei zile de agonie ori trei luni cu diaree și dureri de stomac, asta hotăra fiecare, în funcție de gusturile personale.

„Eu urmez, fără doar și poate”, și-a spus Kiyoko. Singura femeie de pe insulă avea să moară în durerile facerii. „Poate că am să intru și eu în legendă”, i-a trecut prin cap, dar a redevenit imediat serioasă: „Nu-i de glumă! Kiyoko (hemoragie letală) ”. Fără voia ei, a scos un țipăt. Îi venea să vomite de frică. Teama de moarte s-a preschimbat în ură pentru cei care trăiau în perfectă siguranță, adică bărbații, apoi s-a amestecat cu furia față de sine. Kiyoko simțea în permanență nevoia să învinovățească pe cineva și de aceea în ultima vreme toată lumea o ocolea. Dar asta nu-i împiedica pântecele să crească tot mai mare. Nici nu-și putea imagina cum avea să iasă un copil de acolo. Vai, înfricoșătoare mai era scurgerea timpului!

Într-o zi, când privea norii albi și, ca o fetiță, era cu gândul la vată de zahăr, a venit Manta-san. Purta un fel de pelerină făcută din frunze uscate de bananier.

— Ia te uită, Konaki-*jiji*[56]! a strigat Kiyoko, reîntoarsă în

54 Scoici de Manila, *Venerupis philippinarum.*

55 Peștele-balon, din familia *Tetraodontidae,* extrem de toxic dacă nu este preparat corespunzător.

56 Lit. „Moșul care plânge cu voce de copil“, ființă din folclorul

copilărie și în lumea basmelor.

Manta-san a râs amabil, dar cam nesigur pe sine, și s-a apropiat încet. Frunzele de bananier cu care își înfășurase trupul foșneau enervant. Nici chipul lui nu era mai plăcut la privire. Pletele lungi, ochii mici, ca de om laș, și nasul plat, doar cu vârful ascuțit, nu se potriveau deloc cu fața lui turtită. Atâta urâțenie nu-i făcea bine unei femei gravide, și-a spus Kiyoko întorcând privirile.

— Bună ziua, Kiyoko-san! Cum te mai simți?

— În niciun caz bine, cu ditamai burta! Și nimănui nu-i pasă!

Văicărelile i-au țâșnit de la sine de pe buze. Fetița dispăruse, lăsând locul vrăjitoarei. Asta era tot opera hormonilor.

— Toshio, vino-ți în fire! Spune-i repede ce ai de zis.

— A, Kazu-chan! A trecut ceva timp!

— Ce vorbești? Am stat mereu cu ochii pe tine.

— Mă bucur! Mă descurc destul de bine. Știai că m-am făcut preot budist?

— Evident!

Începuse spectacolul. Manta-san ridica ochii spre cer, clătina din cap, ducea mâna la bărbie ca să producă impresie și, bineînțeles, continua conversația.

— Asta-i ce tot povestește lumea despre cei doi Manta? Nasol rău! a șoptit Kiyoko.

El probabil că a auzit-o, fiindcă s-a înroșit tot.

— Manta-san, cu ce treburi ai venit? Io-s cu burta la gură, după cum mă vezi. La început, toți ziceau că-i nemaipomenit și îmi aduceau mâncare sau apă, dar acum nu mai vine nimeni pe la mine. Ce face Yutaka? Îl știi, e tipul care m-a lăsat gravidă.

Strict vorbind, era mai probabil să fie copilul lui Yang, dar Kiyoko s-a făcut că plouă. Manta-san, luat prin

---

japonez, de obicei cu înfățișare de bătrân, dar uneori și de copil. Plângând, atrage trecătorii, iar când aceștia îl iau în brațe, se transformă în pietroi și îi strivește sub greutatea lui.

surprindere, a făcut un pas înapoi, încurcat. A privit din nou cerul, cu un aer preocupat, și a început iar să vorbească.

— Toshio, zi-i mai repede de casa de nașteri!

— Dar, Kazu-chan, mi-e frică! Kiyoko-san nu-i tocmai în toane bune.

Kiyoko a intervenit:

— Ia stai puțin, Manta-san. Cine e Kazu-chan?

Manta-san s-a întors spre Kiyoko, timid. Frunzele de bananier au foșnit.

— Toshio, zi-i că-s sora ta mai mare!

Kiyoko și-a întors privirea.

— Da, da, sora ta mai mare, răposata. Am auzit de ea. Stafia care ți-a intrat în cap și care vorbește în locul tău. E foarte practic, recunosc. Sincer, te invidiez, fiindcă tu nu știi ce-i singurătatea. Bun, și acum pot să aflu de ce-ai venit? Kazu-chan sau Manta-san – care vreți, ziceți mai repede. Stau prost cu răbdarea. Nu de alta, dar mai am puțin și nasc.

Manta-san a înghițit în sec. Conversația a purtat-o mai departe Kazu-chan.

— Kiyoko-san, eu sunt Kazuko, sora lui Toshio. Mă bucur să ne cunoaștem. Când Toshio e în încurcătură, obișnuiesc să apar și să-i dau o mână de ajutor. El e cam încordat când te vede, așa că te rog să-l scuzi. Și acum, revenind la tine, cred că trebuie să-ți vină sorocul în curând, nu-i așa? Toshio și Gunji Mori vorbeau despre asta zilele trecute. Ne-am bucura mult dacă ai veni să naști la Templul *Star House,* așa că te invit să treci o dată pe la noi și să vezi locul.

— Ce mai e și templul ăsta?

De uimire, Kiyoko a apucat pelerina lui Toshio, care nu era prea trainică. Una dintre frunzele de bananier s-a desprins. Toshio a dat să-i scape din prinsoare, dar s-a oprit brusc, de parcă l-ar fi îmbrâncit cineva nevăzut. Probabil îi ordonase Kazuko să stea pe loc. Manta-san a

rostit, făcând eforturi să-și păstreze demnitatea:

— E.. Eu am construit te... templul. Într-o zi, am descoperit o peșteră adâncă, un fel de pântece al insulei. Am făcut înăuntru un templu și aș vrea să mergi acolo să naști. Totul e pregătit.

„De ce-ar trebui să nasc într-o peșteră adâncă?” și-a spus Kiyoko. Toată povestea i se părea absurdă, dar, amintindu-și de teama de moarte care o cuprinsese nu cu mult înainte, a simțit totuși o oarecare ușurare. Dacă avea nevoie să o țină cineva de mână când năștea, atunci acea persoană nu putea fi decât Yutaka, oricât s-ar fi răcit relația lor. El chiar avusese o fetiță acasă și era singurul de pe insulă care avea experiență cât de cât. Împinsă și de curiozitate, Kiyoko s-a hotărât să meargă să vadă templul.

A pornit împreună cu Manta-san. Au mers vreo două ore până la pădurea din nord, de lângă Capul Sainara. Când s-a plâns de oboseală, Manta-san i-a întins o tigvă cu apă. Era dulce și bună. Kiyoko a lăudat-o, iar Manta-san i-a răspuns:

— E luată din izvorul de la Templu!

Cu așa un izvor, peștera nu-i chiar de lepădat, s-a gândit Kiyoko. Pe drum, au văzut bame sălbatice și cartofi dulci. O să se oprească să ia câteva la întoarcere, deși tare se săturase de viața de culegător. Abia aștepta să scape de pe insulă și să se poată aproviziona cum trebuie de la un supermarket!

— Acolo e *Star House,* i-a spus Manta-san arătând cu degetul spre o stâncă din calcar alb.

Pe la jumătatea înălțimii se vedea o gaură lunguiață, ca un buric pe o burtă grasă, iar sub ea atârna o scară rudimentară.

— În starea mea, n-am să mă pot cățăra până acolo! Și presupun că înăuntru e foarte îngust.

Kiyoko era dezamăgită. Când auzise de „templu”, își închipuise o construcție mare și răcoroasă. Manta-san a clătinat din cap.

— Odată ce treci de intrare, ai să vezi că e destul loc, și e și răcoare. E un pic de umezeală, dar n-o să te simți singură: sunt lilieci, șerpi, salamandre…

— Totuși de ce trebuie să nasc aici?

Kiyoko și-a pus mâinile pe burtă și l-a privit țintă. Manta-san a înghițit cu zgomot.

— Adevărul este că… am descoperit asta abia recent, dar aici, în templu, sălășluiesc două *shintai,* trupuri divine. Spre marea noastră bucurie, unul e bărbătesc, iar celălalt, femeiesc. Divinitatea bărbătească este o stalactită imensă în formă de falus, o minunăție cu diametrul de peste un metru. Divinitatea femeiască este o stalagmită, tot imensă, însă de data asta în formă de vulvă. Atât eu, cât și Gunji Mori credem că ar fi bine să nești ori lângă una, ori lângă cealaltă. Mie mai potrivită mi se pare zeitatea feminină, însă Gunji Mori este foarte prudent, fiind de părere că locul ales pentru naștere va fi un factor hotărâtor în conturarea conceptului insulei Tokyo. De aceea spune că ar trebui să nești sub falus. Auzindu-i motivația, mi-am spus și eu că are dreptate și că manifestă o adevărată gândire de lider. Mi-am dat seama că eu, ca preot, încă mai am neajunsuri. Dumneata, Kiyoko-san, spuneai că ai rămas însărcinată prin voința insulei, și că acest copil care se va naște va fi copilul ei. Asta înseamnă că ai devenit una cu insula. În mod logic, ar fi potrivit să nești sub organul ei masculin. Adică sub falusul uriaș.

Manta-san părea rușinat de conținutul discursului și vorbea întrerupt. Kiyoko, stupefiată, se uita la deschizătura umbrită din peretele stâncii. Oare avea loc să treacă prin ea, cu burta ei mare? Iar pe urmă trebuia să ajungă și până la pietroaiele în formă de organe genitale? Rămăsese fără cuvinte. Însă, fiindcă Yutaka o ceruse expres, era foarte posibil să fie dusă acolo cu forța, când sosea momentul. Brusc, a luat-o cu frig. Avea să moară de hemoragie, dar mai întâi întemnițarea avea să-i macine nervii. Poate că pe Yutaka nu îl deranja dacă mureau și

mama, și copilul, câtă vreme legenda era creată. Sau poate suspecta că în pântecele ei e sămânță chinezească? Cuprinsă de îndoieli, a rămas pe gânduri, încruntată. Deodată, a auzit o voce senină venind de undeva de sus:

— Hai, urcați!

Uimită, i-a văzut pe „soții” Inukichi și Shin-chan ițindu-și capetele unul lângă celălalt, prin gura grotei, și fluturând din mâini. Manta-san a fugit spre baza scării.

— A, ați venit să vă rugați?

Inukichi a coborât primul, sărind jos înainte de ultimele trepte. „Scară” era o denumire pretențioasă pentru improvizația din două trunchiuri așezate în picioare și legate între ele cu liane.

— A fost foarte interesant!

— Ați venit să vă rugați? Eu n-am fost informat, a repetat Manta-san întrebarea, cu un aer bănuitor.

Inukichi a clătinat din cap.

— Nu, am venit să explorăm. Manta-san, ai aici o fortăreață pe cinste! Am rămas impresionat! Mare descoperire ai făcut!

Inukichi era în culmea entuziasmului. Shin-chan dădea și el din cap, aprobator. Erau uzi din cap până-n picioare, de parcă s-ar fi jucat în apă.

— Super-mișto, pe bune! a întărit Shin-chan, arătându-și dinții galbeni. Părea atins de o boală serioasă, fiindcă avea ochiul stâng foarte injectat și umflat, de parcă ar fi stat să plesnească. Kiyoko s-a dat mai încolo, să nu ia vreun microb.

— Zău dacă nu e cea mai tare experiență de când am ajuns pe insulă, Kiyoko-san! În sanctuarul ăsta e o mega-fortăreață! E a doua oară când venim și ne-a luat aproape o zi să-l cucerim. Manta-san, ai construit ceva foarte interesant. Cred că toți au să fie captivați.

Manta-san s-a strâmbat nemulțumit.

— E templu, nu sanctuar. Și apoi, nu l-am construit eu, e creația naturii. Pe unde ați intrat?

— Prin crăpătura de la Capul Sainara. Am coborât pe o scară din liane. Am luat-o practic de la coadă la cap. Traseul invers e destul de dificil. Asta fiindcă din Coridorul Luminii se fac multe ramificații și te rătăcești. Chiar am crezut că ne lăsăm pielea pe-acolo. Nu?

Îndemnat de Inukichi, Shin-chan și-a înghițit saliva și a zis și el:

— Așa e. Când intri pe-aici, cel mai dificil e la Râul Styx, fiindcă găsești greu galeria superioară. Dar, dacă ai nimerit-o, pe urmă e floare la ureche. Însă dacă vii din partea cealaltă, e labirint, nu alta. Acolo chiar că sunt „Cele O Sută De Degete Ale Diavolului”.

— Ohoo, nu-i rău deloc numele!

Cei doi s-au bătut reciproc pe umăr, râzând.

— Râul Styx?

Manta-san nu mai pricepea nimic. Băieții, plini de entuziasm, s-au grăbit să-i explice, tot luându-și vorba unul altuia:

— E cum treci de Poarta Iadului și mergi înainte. Dincolo de Gâtul Șarpelui, dai de râu, iar mai încolo e fundătura cu cascada. Acolo, dac-ar fi un joc, am avea trei opțiuni. Ori ai un culoar sus de tot, pe perete, ori dincolo de cascadă, ori e ceva pe fundul râului. Noi ne-am dus dincolo de cascadă. Acolo mai e un dom. I-am zis Camera Obscură, în ea s-ar putea ascunde foarte bine o ladă cu comori. Dar trecerea adevărată e cea prin gaura din înaltul peretelui, nu? Obiectul care te ajută să intri pe acolo trebuie și el ascuns undeva în apropiere. Așa că l-am băgat în râu, sub un pietroi.

Când Shin-chan, despre care toată lumea credea că nu scoate o vorbă, s-a oprit, Inukichi a adăugat foarte mândru:

— Da! O scară din liane.

— Ideal ar fi să poți face rost și de o torță.

— Ce-ar fi s-o ascundem în lada cu comori din Camera Obscură?

— Da, dar când treci prin cascadă se udă. Nu e bine.

— Corect…

Cei doi erau absorbiți de jocul lor.

— Deci voi ați mers până la deschizătura de lângă Capul Sainara? i-a întrebat Manta-san, cu voce tremurată.

Inukichi a dat din umeri, nu foarte impresionat.

— A, vorbești de Aria Scheletelor, ultima încercare de pe traseu. Am fost în prima zi. Dacă intri prin Coridorul Luminii, nu e așa de greu.

Manta-san a clătinat din cap. Era iritat că băieții se apucaseră să dea denumiri după capul lor și aerul de nemulțumire nu i se ștergea de pe chip.

— Acolo nimeni n-are voie să meargă!

— Zău? De ce?

Inukichi l-a privit mirat. Manta-san tremura de furie și n-a zis nimic. Era o profanare! Kiyoko a întrebat, zâmbind ironic:

— Auziți, n-ați văzut pe-acolo un falus și o vulvă?

Inukichi și Shin-chan s-au uitat unul la altul.

— N-am descoperit așa ceva. Despre ce vorbești?

— *Calus?Bulbă?* Astea ce-s, cuvinte englezești? a întrebat Shin-chan, nedumerit.

Totul devenise prea absurd și Kiyoko n-a mai suportat. S-a hotărât să se întoarcă acasă. Ce templu? Ce „concept”? Grota era locul de joacă al băieților de pe insulă. Manta-san și Yutaka nu erau în toate mințile, dacă o sileau să nască acolo.

— Kiyoko-saaan, așteaptă!

Inukichi și Shin-chan veneau din urmă, pe poteca din junglă. Kiyoko s-a întors către ei, iar Inukichi a întrebat-o entuziasmat:

— Auzi, Kiyoko-san? Unde e jurnalul lui Takashi-san?

— De unde să știu? Voi mi-ați umblat prin lucruri, când am plecat pe mare cu chinezii!

Kiyoko luase o atitudine amenințătoare și, de frică, Shin-chan s-a ascuns în spatele lui Inukichi, care doar a ridicat

din umeri.

— Nu mai sări așa, că n-am fost noi. Poate Watanabe sau Atama.

— Și la ce vă trebuie vouă jurnalul?

Kiyoko a descoperit niște fructe cu gust de migdale și a cules vreo cinci-șase. O cuprinsese o poftă grozavă de nuci de macadamia hawaiiene, trase în ciocolată. Parcă vedea în fața ochilor ambalajul maroniu, cu imaginea zeului sculptat în lemn, un fel de Tiki-Tiki[57]. De ce-i venise în minte așa ceva tocmai acum?

— Ne-am gândit că ne-ar prinde bine niște hârtie. Eu aș vrea să scriu *Cronica Cuceririi Sanctuarului Star House.* La Degetele Diavolului e un labirint foarte încâlcit și, dacă nu notăm totul în amănunt, ne pierdem.

Inukichi i-a explicat pe un ton serios, dar Kiyoko nu a răspuns. Și-a amintit că și Oraga o întrebase despre jurnal, sub pretext că vrea să scrie istoria insulei. Caietul în care Takashi făcuse însemnări până în ultimele momente dispăruse fără urmă. L-a căutat, crezând că poate chiar Takashi îl ascunsese undeva, dar nu l-a găsit. De multe ori, își spusese că ar fi fost foarte practic să aibă hârtie, dar căutarea hranei avusese întotdeauna prioritate. Și sexul cu Kasukabe.

— A, Kiyoko-san! a strigat-o din nou Inukichi. Azi n-am ajuns până acolo, dar data trecută, când am intrat pe traseul obișnuit și am mers până la Aria Scheletelor, i-am văzut pe chinezi.

— Unde i-ați văzut?

— La poalele falezei de la Sainara. Făceau ceva pe platoul stâncos de jos.

Cu câteva luni în urmă, nu spusese și Oraga că îi văzuse în același loc? Fiind vorba de chinezi, care nu se lăsau cu una, cu două, poate că se apucaseră să-și construiască o altă barcă.

— Inukichi, nu vrei să mă duci și pe mine acolo?

---

57 Primul om creat de zei, în mitologia polineziană.

— B, ba, dacă vrei… s-a bâlbâit el. Dar nu cred c-o să poți. Sunt mai bine de zece metri de la deschizătura grotei până jos. O femeie n-are destulă forță, și ai și burta mare…

Shin-chan l-a bătut pe umăr.

— S-ar putea să existe și altă cale de acces!

— Ai dreptate! Chinezii sigur vin prin altă parte.

Kiyoko a privit ochiul stâng al lui Shin-chan, aproape ieșit din orbită. El, stânjenit, și l-a acoperit. Nu erau băieți proști. Putea să lase cronica cuceririlor pe mâna „cuplului”. Dacă reușea să găsească drumul de acces al chinezilor, voia să meargă să-l vadă pe Yang. Dar pentru asta avea nevoie de hârtie.

Kiyoko s-a întors la coliba ei, luându-se la întrecere cu soarele care apunea. Pe drum se oprise să dezgroape niște cartofi dulci și să culeagă bame și se făcuse târziu. Se săturase până-n gât de viața de culegător, dar altfel nu avea cum să supraviețuiască. În timp ce făcea focul, și-a amintit că Yutaka i-a spus că-l văzuse pe Watanabe purtând chipiul de căpitan al lui Takashi. Oare nu el i se furișase în colibă și-i furase atunci jurnalul? Era total absorbită de investigație, iar asta îi mai distrăgea atenția de la obsesia pentru lucruri dulci și reci.

A doua zi dimineața, a pornit-o spre Tōkaimura, cu gândul să-l prade pe hoț. De la încercarea de evadare pe mare, Watanabe rupsese relațiile cu chinezii și îl urma tot timpul pe Mori, ca un cățeluș. „Nu-mi place”, a șoptit Kiyoko. Watanabe se ținuse după ea ca un obsedat, dar o și dușmănise și îi făcuse tot felul de mizerii. Îl considera inamicul ei, în capul listei celor pe care și-ar fi dorit să-i vadă șterși de pe fața pământului. Bărbatul cu care n-ar fi făcut sex în veci, chiar dacă ar fi fost doar ei doi pe o insulă pustie. Dar chiar erau pe o insulă pustie! Pe Kiyoko a pufnit-o râsul. Oricum, Watanabe pândea orice ocazie s-o agreseze. Și totuși, în același tip, oare de ce o ura? Pentru că era femeie? Dar atunci de ce voia să se culce cu ea? Hormonii? Răspunsul a șocat-o. Când a fugit de pe insulă

cu chinezii, toți cei rămași în urmă s-au transformat în Watanabe. Transfer de hormoni. De asta el și Yutaka au ajuns de nedespărțit. E complet greșită impresia generală că bărbații vor femei ca să se distreze. Bărbații se adună și formează un front comun, eliminând orice corp străin, în cazul de față, corpii străini erau chinezii și femeia, Kiyoko. Dacă se întâmpla să nască o fată, poate că aveau să fie ucise amândouă, mamă și fiică. Sau aveau să fie ținute captive până la sfârșitul zilelor, în camera cu stalagmita-vulvă. I-a revenit în minte intrarea în grotă, ca o gură albă căscată în peretele de calcar, și s-a cutremurat. Într-un mod foarte convenabil, dăduse deja uitării ambițiosul plan de cucerire a Hong Kongului și se gândea cum să fugă mai repede de pe insulă, împreună cu chinezii.

La Tōkaimura, unde nu mai fusese de foarte multă vreme, a descoperit surprinsă o priveliște ciudată: mulțimi ordonate de obiecte mari, cilindrice, toate strălucind argintii în bătaia soarelui. Erau mai multe colibe construite din butoaie cu deșeuri, alipite. Pe post de acoperiș, fiecare avea o îngrămădeală de crengi și frunze de palmier. Niște „case” care păreau că aveau să dispară măturate într-o clipă, la prima furtună sau val mai mare. Kiyoko s-a ascuns într-un tufiș din apropiere, așteptând să-l vadă plecat pe Watanabe. Pe la prânz, bărbatul și-a făcut în sfârșit apariția din colibă. Era complet gol, poate fiindcă nu voia să-și strice hainele. Avea același trup sfrijit și aceeași față antipatică dintotdeauna, dar cum chelia i se mărise, iar sprâncenele i se apropiaseră și ochii i se înfundaseră în cap, căpătase și un aer îndărătnic. S-a ușurat pe plajă și s-a dus să se spele în mare. În cele din urmă, și-a tras peste cap rochia din cinz și a plecat el știa unde, vorbind mărunt, de unul singur.

Kiyoko s-a strecurat în coliba lui Watanabe. Înăuntru, nimic nu semăna a mobilier. Doar lângă căpătâiul patului era trântită o carapace mare de broască-țestoasă. În trecut, îl văzuse pe Watanabe cu ea în spate, mergând de

colo-colo cu chinezii, pe insulă, însă probabil că nu mai avea putere s-o poarte. Kiyoko și-a înăbușit râsul: când a ridicat carapacea, a găsit sub ea chipiul de căpitan. Era slinos și nu mai avea ceaprazurile aurite, dar era, fără îndoială, al lui Takashi. „Oare nu cumva…” și-a spus și a răscolit nisipul de dedesubt. Imediat, a găsit și jurnalul de bord învelit într-o frunză de bananier. L-a răsfoit în grabă și, la sfârșit, după însemnările lui Takashi, a descoperit câteva rânduri care îi imitau scrisul, așternute de mâna lui Watanabe:

Ziua… luna… Senin. Mare liniștită.

Azi a venit în tabăra mea Kawahara. Kawahara e un bou.

Ziua… luna… Senin. Marea e așa și-așa.

Azi am mers la Odaiba și la Sainara. Mă dor picioarele.

Ziua… luna… Senin. Valuri cât casa.

Azi mi-a apărut pe corp (burtă) o umflătură. Mă mănâncă.

„Vaaai, ce interesant!!!” Kiyoko râdea cu lacrimi. De când ajunsese pe insula aceea, unde nu era nimic, nu se mai distrase atât de bine. Voia să mai citească, dar se temea să nu se întoarcă Watanabe. A aruncat o privire în jur și a rupt vreo cinci pagini albe. Îi era suficient să aibă niște hârtie. Avea să vină să continue lectura. A pus la loc jurnalul și a presărat cu grijă nisip deasupra.

CAPITOLUL IV

1. *Sainara,* cât mai curând

Watanabe a vrut să-i însoțească pe chinezi în Valea Căpușelor. Depresiunea aflată aproape în centrul insulei era înconjurată de stânci calcaroase înalte, care-i dădeau un aer straniu. Într-un loc era o gaură rotundă în pământ, cu diametrul de vreo sută de metri, lăsată probabil de un meteorit căzut acolo în negura vremurilor. Yang numea acel loc „Buricul Insulei”. În fundul buricului creșteau înghesuite niște plante cu frunzele pline de țepi fini, în care îți puteai răni foarte ușor mâinile sau picioarele. În plus, colcăiau de căpușe. Dacă se întâmpla să calci în ele, tot trupul îți era cuprins de o mâncărime care nu mai trecea. Era un loc înfiorător.

Mun, care deschidea drumul, își acoperise corpul cu frunze de *taro,* ca să se apere de căpușe și de țepi, și arăta ca un monstru verde. În spatele lui, ceilalți mergeau în șir indian, cu spinarea aplecată, căutând șopârle printre frunze. În Valea Căpușelor trăiau niște șopârle absolut grotești, negre cu puncte galbene pe spate. Însă fiindcă erau foarte gustoase, chinezii veneau aici o dată sau de două ori pe lună, să se aprovizioneze.

Mun s-a făcut mic și a strigat: „Acolo!”, arătând ceva cu degetul. O șopârlă de vreo patruzeci de centimetri mergea alene printre tufișuri. Fără să-i pese că s-ar putea zgâria în frunze, Watanabe s-a băgat în desiș și a prins-o cât ai clipi, cu ambele mâini. Animalele astea nu erau deloc rapide și până și Watanabe, sfrijit cum era, s-a descurcat ușor. Însă șopârla a început să se zbată în stânga și-n dreapta, așa că Yang i-a zdrobit capul cu o piatră. Ceilalți, care se opriseră și așteptau, s-au grăbit s-o bage într-un coș lucrat manual. Era a cincea pe care o prinseseră, dar și cea mai mare.

Bucuroși, chinezii l-au bătut pe spate pe Watanabe și l-au felicitat: „Succes mare!”. Dacă făceau abstracție de mâncărimile de pe tot corpul, nu se putea spune că vânătoarea nu era distractivă. Mai ales la așa o pradă.

Yang le-a făcut un semn cu mâna. Șirul indian a pornit-o rapid în direcția opusă, spre ieșirea din vale. S-au cățărat pe stâncile de calcar, apoi, tot scărpinându-se, și-au comparat capturile. Cea mai mare șopârlă era cea prinsă de Watanabe.

— Bravo, Dù Biān! i-a spus Yang râzând și i-a dat o șopârlă mică, de vreo douăzeci de centimetri, în chip de recompensă.

Watanabe s-a întors la Tōkaimura în pași mici de dans, tot răsucind șopârla pe care o ținea de coadă. Căpușele îl ciupiseră peste tot și abia suporta mâncărimea, dar putea să mănânce carne albă și gustoasă.

— Ia uitați la mine, fraierilor din Tokyo! Voi roadeți banane verzi, iar eu mă delectez cu bunătăți!

Watanabe a scos limba în direcția plajei de la Odaiba și a hohotit.

Ajuns acasă, s-a apucat imediat să tranșeze șopârla. A întors-o cu labele în sus și i-a înfipt o scoică în burta relativ moale. După ce i-a scos mațele, a jupuit-o cu toată puterea. Nu-i mai rămânea decât să taie carnea în bucățele mici și ori s-o fiarbă în apă de mare, ori s-o prăjească pe o piatră încinsă în foc. Era cât se poate de încântat. Când se pregătea să arunce la o parte pielea jupuită, a auzit o voce:

— Unde-ai găsit așa o șopârlă?

O voce ca de om îngândurat, pe care n-o mai auzise de mult. Watanabe a ridicat privirea. În fața lui stătea Takashi, cel care ar fi trebuit să fie mort de cinci ani. Era poate stafia lui? Takashi se uita la șopârlă, zâmbind. „Aa, e un vis!” și-a dat seama Watanabe. Și vânătoarea de șopârle, și Takashi erau doar un vis. La vânătoare de șopârle mergea când trăia împreună cu chinezii, dar asta se întâmpla cu aproape un an în urmă. Și în vremea aceea,

nesuportând mâncărimile, încercase să dea bir cu fugiții în mai multe rânduri, atrăgându-și ocările lui Yang. „Aha, deci era un vis. De asta mergea totul ca pe roate!” Spre dezamăgirea lui, șopârla pe care o avea în fața ochilor făcea parte din același vis. Dar măcar el apărea ca un tânăr în putere, deschis și surâzător. Ba chiar și inteligent, de vreme ce se putea bucura de conversația cu Takashi. Cu un aer vioi, i-a explicat:

— Asta-i din Valea Căpușelor!

— A, Buricul Insulei! Voi, băieți, aveți curaj, nu glumă! Îmi închipui că v-au mâncat de vii căpușele.

Takashi era îmbrăcat cu un tricou gri și cu pantaloni scurți albi, lucrurile pe care le purta întotdeauna și pe insulă. Avea și chipiul de căpitan, împins spre ceafă, în stilul ușuratic al actorului Yasushi Yokoyama. Chipiul era nou-nouț, cu adevărat „de vis”.

— Da, ne-au cam pișcat, dar nu contează.

Watanabe și-a privit mâinile și picioarele umflate și roșii. Fiindcă se și arsese la soare, mâncărimile îl scoteau din minți. Șopârla era cu măruntaiele pe afară și deja începuse să miroasă. Era un vis obiectiv și totodată concret, cu detalii foarte vii.

— Ba, ești foarte destoinic, să știi!

Takashi părea sincer impresionat și îl copleșea cu laude. Watanabe se simțea măgulit, chiar dacă era doar un vis.

— Takashi-san, pe unde-ați umblat?

„Știu bine că ești mort”, și-a zis în sinea lui, cu un sentiment de superioritate. Făcea pe prostul dinadins.

— Ei, pe ici, pe colo…

Takashi părea ușor jenat. Înainte să moară, suferise de diaree și ajunsese piele și os, dar în vis i se arăta în putere, ca în momentul naufragiului. Watanabe și-a amintit că, la vremea când el însuși naufragiase, Takashi i se păruse o persoană pe care se putea bizui. Pe atunci, toți au fost cuprinși de disperare aflând că erau într-un loc pustiu, însă datorită acelui om deja veteran, au reușit să-și găsească

liniștea și să-și vadă de viață. Cu alte cuvinte, dorința lor nebunească de a scăpa de pe insulă prin orice mijloace se stinsese datorită existenței acelui cuplu calm și rațional. Nu le spusese Takashi așa? „Am încercat și noi, dar n-am izbutit. Nu se poate răzbi dincolo de bariera de corali. Nu faceți decât să vă extenuați, așa că mai bine renunțați.” Și: „Curenții din jurul insulei sunt foarte puternici. E imposibil. Mai bine stați și așteptați să vină cineva să vă salveze.” Totul era cu „nu”.

— Dar tu ești deosebit! Un adevărat supraviețuitor!

Iarăși îl lăuda. Takashi cel adevărat, mare iubitor de literatură, folosea o mulțime de cuvinte pe care Watanabe nu le pricepea, dar cel din vis folosea un vocabular redus.

— Da? Așa credeți?

— Ți se potrivește bine insula pustie.

„He, he! Aici ai dreptate!” a râs mândru de el, și chiar atunci s-a trezit. Închipuindu-și că avea să mănânce în sfârșit șopârlă, salivase abundent. Era foarte dezamăgit. Și totuși de ce îl visase pe Takashi? Nedumerit, a cercetat plaja scăldată în lumina dimineții. Era aceeași dintotdeauna. Singurul lucru diferit erau norii care se adunaseră pe cer, întunecați, dincolo de bariera de corali. Părea că avea să plouă înainte de prânz. A simțit dintr-odată mâncărimi puternice pe brațe și pe picioare și i-a scăpat un geamăt. Exact ca în vis, avea pielea acoperită de o erupție roșie. Ori îl atacaseră insectele, ori se intoxicase cu ceva. Probabil că, simțind mâncărimea, și-a amintit de vânătoarea cu chinezii, iar de la tranșatul șopârlei pe plajă, i s-a dus mintea la Takashi. Watanabe încerca să-și analizeze visul urmând un raționament din trei pași, dar nu putea pricepe care fusese legătura dintre târâtoare și apariția lui Takashi. S-a scărpinat cu unghiile murdare. În ultima vreme, se pare că le cam slăbise sistemul imunitar, pentru că și cei de la Tokyo începuseră să aibă probleme de piele.

Watanabe a dat la o parte carapacea de la căpătâiul

patului și s-a apucat să scurme nisipul de dedesubt. Poate că avea să găsească un indiciu în jurnalul lui Takashi. Învățase pe de rost până și data pasajului în care apărea el:

8 noiembrie (4 luni și 27 de zile de la sosirea pe insulă).

— Se pare că-ți prieșteștraiul pe insula pustie, m-am trezit eu zicându-i, iar el mi-a răspuns râzând, scoțându-și la iveală dinții galbeni:

— Așa o fi!

— Tu de ce nu-i ajuți niciodată pe ceilalți?

De data asta, doar a mormăit ceva, fără să-mi dea un răspuns satisfăcător. Mi-am dat seama că are dificultăți de exprimare și atunci i-am propus eu:

— Să vii pe la noi! Soția mea o să-ți pregătească un șarpe. Dacă nu consumăm și proteine, n-o să rezistăm până vin să ne salveze, i-am repetat întocmai cuvintele lui Kiyoko.

— Șarpe, ziceți? Șerpi mănânc destul de des, mi-a răspuns Watanabe-kun nonșalant.

— Cum îi mănânci?

— Așa, cruzi.

— Păi, dacă sunt cruzi, cum te descurci cu veninul, sau cu ce boli or mai avea?

— A, asta nu știu.

Pe urmă ne-am despărțit, dar pot să afirm următoarele: dacă n-o să vină nimeni să ne salveze (un gând care-mi dă fiori de spaimă), ultimul supraviețuitor va fi ori Watanabe-kun, ori Kiyoko. Iată că am întâlnit și un bărbat extraordinar.

„Ție-ți prieștetraiul pe insula pustie”, „Am întâlnit un bărbat extraordinar”… îi plăcuseră mult acele fraze și le recitise de nenumărate ori, iar acum, în vis, Takashi spusese aceleași lucruri. Watanabe își dădea seama că, de

fapt, mintea lui crease replicile. A mai citit o dată pasajul, râzând în gura mare. Putea să-l reia de nu știu câte ori, întotdeauna îi făcea plăcere. „Da, da, când sunt la pământ, ajunge să citesc asta și-mi revin.” A vrut să mai frunzărească vreo două pagini, dar deodată a observat că ultimele foi, goale, fuseseră smulse. A rămas câteva momente împietrit, incapabil să înțeleagă ce se petrecuse. S-a uitat atent în jur. Nimic nu era schimbat pe plaja albă și pustie. Dar cu siguranță că cineva se strecurase în coliba lui din butoaie, dăduse la o parte carapacea de broască-țestoasă, descoperise jurnalul și rupsese paginile.

„Băi, mă luați de prost? Mă luați de prost?” Watanabe simțea că turbează de furie. A țâșnit în picioare, a scos un răcnet și a luat-o la fugă pe plajă, ca un smintit. Pângăriseră obiectul lui, numai al lui! „Dacă-l vreți atât de mult, veniți să-l luați! Și o s-aveți de furcă cu mine! A, dar ia stai așa!” și-a zis Watanabe, oprindu-se brusc. Probabil că aveau de gând să vină iar. Cine i s-a strecurat în colibă și a rupt foile a pus pe urmă jurnalul la loc și l-a acoperit cu nisip; asta înseamnă că nu avea de gând să-l fure. Dar ce voia? Să-l citească? Watanabe a aruncat o privire bănuitoare către caietul slinos. Tot citindu-l zi de zi, jurnalul devenise sânge din sângele său, carne din carnea sa. În cazul ăsta, înainte să-i mai fure cineva paginile albe sau, și mai rău, să-l citească, poate că era mai bine să-l înghită de-a dreptul. Și-așa nu apucase să mănânce de dimineață. Watanabe a rupt primele pagini. A mestecat una, de încercare, dar era uscată și nu aluneca pe gât. Pe următoarele le-a muiat întâi în apă de mare. Umezeala a distorsionat rândurile scrise cu pixul. Watanabe a intrat cu jurnalul în apă, udând paginile și băgându-le în gură, una câte una. Nu erau chiar așa de rele la gust, deși aveau iz de apă sărată și de mucegai. În orice caz, umpleau burta. Ce-ar fi fost să le mureze și pe urmă să le usuce? Așa, putea supraviețui zile în șir hrănindu-se cu bucăți de jurnal. „Ah, ce bine mă simt! Cretinilor! N-o să mai puneți

voi ochii pe jurnalul ăsta!” Watanabe, care se războia cu intruși nevăzuți, a râs triumfător.

Pe urmă, neavând nimic mai bun de făcut, a plecat către Odaiba. Voia să-și caute de mâncare, dar și să încerce să afle cine îi furase foile din jurnal. Abia intrat în junglă, i-a văzut pe chinezi, în frunte cu Yang și Mun. Ei nu l-au observat. Mergeau undeva, plini de avânt. Nu-i mai întâlnise de mult, de când era cât pe ce să fie linșați după evadarea eșuată. Pe vremuri, când obișnuia să-i însoțească, toți vânau complet goi, fără nicio jenă, dar acum purtau frunze de palmier în jurul coapselor. Parcă erau desprinși dintr-un dans hawaiian. Watanabe a luat de jos o piatră și a aruncat-o spre ei. Piatra a atins un copac pe lângă care tocmai trecea Yang și a ricoșat. Yang a tresărit și s-a uitat în direcția lui Watanabe, dar nu mai avea aceeași privire tăioasă și părea înfricoșat. În mare grabă, chinezii s-au afundat cu toții în junglă. Watanabe a fost încântat să vadă că le pierise curajul. Nu uitase șocul și umilința îndurată când îl loviseră cu ditamai capacul de cratiță. În același timp, își dădea seama cu tristețe că nu aveau să se mai întoarcă niciodată vremurile în care li se alătura, cu bucurie, la treburile de zi cu zi, când vânau, culegeau hrană sau pur și simplu umblau de colo-colo prin junglă, împreună. Când pregăteau masa pentru doisprezece oameni, își împărțeau rolurile sistematic: unii aprindeau focul, alții adunau lemne, alții fierbeau apa, tăiau ingredientele, condimentau, pregăteau frunze în loc de farfurii și așa mai departe. Se crea un fel de tensiune, ca în bucătăria unui mare hotel. Mândria de a face parte dintre ei i se spulberase când îl abandonaseră. Între timp, chinezii își pierduseră nu doar jumătate din tovarăși în periculoasa călătorie pe mare, ci și infrastructura, colibele și peticele de pământ cultivat. Acum erau un fel de paraziți ai insulei, niște nomazi. „Ha! Așa v-a trebuit, dac-ați luat-o cu voi pe Kiyoko. V-a purtat ghinion!” Watanabe a întins brațul în direcția în care dispăruseră chinezii, cu degetul

mijlociu ridicat. Îi ura pe japonezi, dar pe chinezi parcă și mai mult. Îi ura pe toți cei care îl răniseră și îl alungaseră. El era adevăratul vagabond, pentru că „ție-ți prieste traiul pe insula pustie” și „ești un bărbat extraordinar”. Dintre toți, singurul care îi recunoscuse calitățile a fost Takashi. Oare prin ce mijloace putea să le arate celorlalți adevărata lui valoare?

A ajuns la Odaiba. În alte dăți, mereu găsea pe cineva pescuind sau culegând scoici, dar de data asta plaja era complet pustie. Doar în larg se zărea Oraga, înotând. Watanabe a intrat și el în apă pleoscăind și s-a dus să-i vorbească.

— Oraga, nu știi cine a venit la mine, la Tōkaimura?

Nu-i venea să spună pe șleau că cineva îi citise pe furiș jurnalul și, pe deasupra, îi rupsese câteva pagini albe. S-ar fi dat de gol că și el, la rândul lui, furase jurnalul din coliba lui Takashi. A pus întrebarea pe ocolite, în stilul lui, dar Oraga, înotând elegant pe spate, a întors doar capul și i-a răspuns:

— Nu știu! Nimeni nu merge într-un asemenea loc.

— Cum adică, „într-un asemenea loc”?

„Nu voi m-ați alungat acolo?” i-a zis Watanabe în gând, iritat.

— Atama pe unde umblă?

— La templu, presupun.

Watanabe a pufnit pe nas disprețuitor. „Aha, s-a dus la țăcănitul ăla de Manta. Auzi, ce nume, pentru o amărâtă de grotă!”

— Kiyoko-san stă să nască și toată lumea e ocupată cu pregătirile.

— Zău? Nici măcar nu se știe al cui e copilul!

Oraga l-a admonestat, cu un aer cât se poate de serios:

— Dar crește numărul locuitorilor de pe insulă, ceea ce e un lucru bun. De asta te urăște lumea, că vorbești așa.

Watanabe s-a înfuriat însă, fiindcă Oraga pornise din nou în larg; n-a avut încotro și a ieșit pe mal. Templul era

în nord, aproape de Capul Sainara. Obosit de atâta mers, s-a gândit să treacă pe la Bukuro. În cătun nu era nimeni. Tocmai scotocea printre vasele cu alcool de cocos, căutând ceva de șterpelit, când și-au făcut apariția, din junglă, Inukichi și „soția” lui, Shin-chan. La vederea lui, cei doi au luat-o la fugă înapoi în junglă. Măgarii! A vrut să se ia după ei, dar nu îl țineau picioarele. În ultima vreme nu mai mâncase nici șopârle, nici șoareci, și era cam sleit de puteri. În plus, erupția i se întinsese și mâncărimea îl înnebunea. Sătul de toate, s-a hotărât să se întoarcă la Tōkaimura și să se culce. Cum nu voia totuși să plece cu mâna goală, a cotrobăit prin colibe, dar n-a găsit nimic interesant. De ciudă, a rupt undițele agățate pe pereți și a călcat în picioare niște coșuri de nuiele.

Ajuns înapoi pe plaja lui sfârșit de oboseală și chinuit de mâncărimi, s-a așezat să privească apusul pe mare. Ca niciodată, îi veneau în minte amintiri din copilărie. El și fratele mai mic, încălzindu-se înfășurați în pătura electrică. Îi era dor de trupul mic și cald al fratelui, ca al unui cățeluș. Reîntors la realitate, și-a dat seama că tremura de frig. După mâncărime, acum făcuse și febră. Să fi fost din pricină că mâncase hârtie? Dar asta n-avea să-l oprească.

Cu încăpățânare, Watanabe a mâncat timp de trei săptămâni din jurnal, până l-a terminat. A inventat tot felul de rețete: după ce mura foile în apă de mare, le lăsa la soare să se usuce și apoi le prăjea, le tăia în fâșii subțiri, ca pe tăieței, sau le amesteca cu frunze și își făcea salată. Oricum ar fi fost, paginile din caiet ajungeau încet, dar sigur, în burta lui Watanabe, iar apoi în diverse locuri ale insulei, sub formă de îngrășământ. În cele din urmă, microorganismele aveau să le consume complet. Bineînțeles, Watanabe nu știa atâtea. El era mulțumit de faptul că nimeni nu mai putea să citească jurnalul și nici să fure hârtie. Dar simțea și un gol interior, căci pierduse ceea ce fusese plăcerea lui timp de cinci ani de zile de la moartea lui Takashi: lectura. La un moment dat, a înțeles,

nu fără uimire, că lucrul cel mai de preț pe care îl pierduse era acel sentiment de superioritate care îi fusese sprijin în vremea în care toată lumea îl ura. El pierduse și biblia insulei, dovada că era moștenitorul de drept al lui Takashi, și mândria de a se afla în posesia ei. Cu toate astea, oare nu se apropiase mai mult de Takashi prin faptul că-i mâncase jurnalul? Imediat, în interiorul lui a început un fel de sublimare, ba nu, de autojustificare. Watanabe s-a rugat să-l mai viseze pe Takashi și altădată.

Într-o dimineață, s-a trezit ca de obicei. I s-a părut că aude voci amestecate cu freamătul valurilor, dar a închis din nou ochii. De când avea erupția pe piele și accesele de febră, îl dureau și încheieturile și nu se simțea bine deloc. Iritația i se mai calmase un pic, dar cum intra în apa mării, cum îi apăreau din nou pete pe spate. Iar când se întâmpla așa, îl mânca atât de tare, încât nu mai putea dormi nopțile. Pescuitul devenise un chin, la fel și intratul în junglă, unde frunzele îi atingeau pielea goală. Purta rochia lui Kiyoko, dar brațele îi rămâneau descoperite și, cum se freca de ceva, iritația îi apărea din nou. Takashi îi spusese că „insula i se potrivea”, dar acum părea că insula se răzbuna pe el. De parcă nu era destul, de când se despărțise de chinezi abia mai reușea să se hrănească. Trupul îi era greoi și nu putea face nimic. Uneori era atât de slăbit, încât se pomenea sperând că cineva îi va aduce de mâncare, dar nimănui nu-i păsa de el. Kiyoko, gata să nască, devenise centrul atenției tuturor.

I se întâmpla tot mai des să doarmă în coliba lui cât era ziua de lungă. După-amiaza, când soarele bătea direct pe butoaie și le încingea, înăuntru se făcea insuportabil de cald. Doar atunci ieșea; în rest, rămânea întins, ca un mort. Își spunea că ajunsese exact ca Takashi, care zăcuse la pat timp de trei luni, până să-și dea sfârșitul. Starea lui se înrăutățise pentru că, din cauza stomacului sensibil, avea în permanență diaree, orice ar fi mâncat. Sau poate că nu îi aducea Kiyoko hrană ușor de digerat. Watanabe s-

a gândit că, de vreme ce se transformase în Takashi, și moartea avea să fie asemănătoare. Care fuseseră ultimele cuvinte ale lui Takashi? A încercat din răsputeri să-și amintească ce scria în jurnalul pe care îl mâncase. *Vreau să spun lumii „Sainara” cât mai curând.* Bucuros că a reușit, a râs. Voia și el să spună „Sainara” – adio – cât mai curând.

Dintr-odată, i s-a părut că aude vorbindu-se japoneza în apropiere. Oare îi țiuiau urechile? Sau poate venise Atama să-i aducă ceva de mâncare? A ieșit pe brânci din colibă. Față-n față cu o priveliște de necrezut, a rămas cu gura căscată: dincolo de bariera de corali staționa un vas mare. „Vai, vai, vapor!” a murmurat și a simțit că nu îl mai țin picioarele.

De pe puntea vasului au fost coborâte două bărci, ambele pline cu butoaie argintii, strălucitoare. Bărcile și-au croit drum printre corali și s-au apropiat de țărm. Pe Watanabe îl părăsiseră puterile și scena i se părea desprinsă dintr-un vis. Poate că era ultimul vis pe care îl producea creierul său, înaintea morții. Cu mintea amorțită, se gândea la tot felul de lucruri. În cele din urmă, s-a pocnit zdravăn cu capul de unul dintre butoaie, să se trezească. Dar nu era un vis. Bărcile au acostat și mai mulți bărbați îmbrăcați lejer, cu tricouri și pantaloni scurți, au coborât pe plajă.

Erau toți tineri, cu ochelari de soare la modă, de parcă ar fi venit în vacanță. În grupuri mici, au descărcat butoaiele și le-au rostogolit. „Ah! În sfârșit au apărut iar tipii cu deșeurile lor aruncate pe șest, unde nu-i vede nimeni! Și asta după șase ani!”

— Hei! a strigat Watanabe, fluturând din mâini.

Mai mulți bărbați s-au întors către el, înmărmuriți. Nu le venea să creadă. În cele din urmă, unul a raportat cuiva, prin stație. Alți trei s-au apropiat în fugă și l-au înconjurat pe Watanabe, dar ferindu-și privirile, stânjeniți.

— E un naufragiat!

— Incredibil! E prima oară când văd așa ceva!

— Ce facem?

— Cum adică, „ce facem”? Evident că-l salvăm!

— Stați! Așteptăm ordinele! Așteptăm ordinele!

— Păi, dacă nu-l salvăm, o să moară!

Ascultând discuțiile aprinse în japoneză, Watanabe a leșinat.

Când și-a revenit în simțiri, îl învăluia o răcoare neobișnuită. Era culcat pe un pat, într-o cameră cu aer condiționat. Lumina era orbitoare. Nu era nici soare, nici lună, nici foc de tabără, ci lumină artificială. Chiar atunci, s-a produs un fenomen pe care-l credea imposibil: i-au dat lacrimile.

— Ia uite, plânge! s-a auzit imediat o voce de bărbat, lângă el.

— Bravo! Te-am salvat, măi! Tare greu ți-o fi fost de unul singur.

În jur s-au auzit suspine și exclamații de bucurie. La gândul că a reușit să impresioneze pe cineva, Watanabe s-a simțit mai bine. A deschis ochii încet. În jurul patului erau adunați mai mulți bărbați, unii mai în vârstă, alții tineri. Toți erau bronzați și aveau aerul unor oameni cu dare de mână, de felul celor care se distrează făcând scufundări sau croaziere cu iahtul. Cel mai emoționat era un bărbos supraponderal, care tot suspina.

— Înțelegi japoneza? De unde ești? China? Taiwan? Coreea? sau poate ești chiar japonez?

Watanabe a vrut să răspundă „japonez”, dar avea limba amorțită și abia a rostit:

— Fi… fi… pinez.

— Ce-ai spus? „Filipinez”? s-a auzit cineva întrebând grăbit.

Imediat, a intervenit o altă voce:

— Da, da, „filipinez”, așa am auzit și eu!

— O fi vreun pescar filipinez, sau ceva de genu’.

Brusc, vorbeau cu mai puțină grijă.

— Sigur, la ce meclă are!

— Da’ ce noroc a avut! O să se bucure mami!

— Sau poate că nu.

Toți au izbucnit în râs. Se nimerise să fie și îmbrăcat cu rochia lui Kiyoko. Însă nimeni n-a intrat la bănuieli. Deodată, a simțit pe buze ceva rece. Mirat, a văzut o sticlă cu apă. Uitase că exista ceva numit apă proaspătă! Mai bine zis, își dăduse toată silința să uite. A băut cu lăcomie.

— Ușor, ușor! Nu-i bine să bei mult deodată, i-a spus blând grăsanul bărbos.

Watanabe s-a oprit, a suspinat și s-a uitat în jur. Bărbații de pe vas se adunaseră cu toții ca la urs și îl studiau din cap până-n picioare.

— Auzi, cum te cheamă? Nu-me-le? l-a întrebat un tânăr cu ochelari mici și foarte șic.

— Nu merge, Taka-san. Zi în engleză!

— A, da? Bine. *Uaț io neim*?

— Tii, ce rău pronunți!

Cel numit Taka-san s-a scărpinat în cap. A urmat un nou hohot de râs general. Atmosfera se înseninase. Watanabe și-a amintit cum se ocupa cu diverse treburi mărunte pentru *yakuza,* împreună cu Atama, și cum merseseră cu mașina cu portavoce. Era cam aceeași atmosferă. Cei de acum erau mai relaxați, dar relațiile ierarhice se vedeau limpede. O adunătură de haimanale.

— *Neim, neim*! a insistat tânărul.

— Dù Biān, a răspuns Watanabe.

— Dù Biān, deci. Auziți, n-aveți careva un dicționar tagalog? Taka, n-o fi vreunul pe net?

— Nu cred să fie, a răspuns tânărul, clătinând din cap.

— Auzi, Dù Biān-san? Mai era cineva cu tine pe insulă? Ăă, cum se zice asta?

Cineva a venit în ajutor:

— *Sambadi uiziu*?

— Asta era-n engleză? a râs altul.

Watanabe a clătinat încet din cap. Nu mai era nimeni pe

insulă. O minciună criminală. Dar, în sinea lui, nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Câștigase și în fața celor din Tokyo, și în fața celor din Hong Kong. În cameră s-a lăsat liniștea. Bărbații au ieșit, ca să-l lase să se odihnească. Vasul părea că se mișcă. „Haide, pornește odată, și du-mă cât mai departe! Depărtează-te de Tokyo! Îndreaptă-te către larg!” se ruga Watanabe din toate puterile.

A doua zi dimineața a făcut o baie ca la carte, prima dată în șase ani. Murdăria i se întărise pe corp ca o carapace și oricât se înmuia și se freca, nu se lăsa dusă. Când în sfârșit s-a curățat, s-au desprins și cojile erupției, lăsând la vedere o piele rozalie. S-a bărbierit și s-a pieptănat. Pe urmă Taka i-a adus haine noi, un tricou alb și pantaloni scurți. Cineva i-a făcut cadou și o pereche de șlapi. Watanabe le-a mulțumit cu plecăciuni, dar fără un cuvânt. Îi convenea că nimeni nici măcar nu bănuia că e japonez, și toți se purtau frumos cu el.

Se simțea foarte bine pe vas. Întotdeauna erau câțiva care pescuiau și imediat ce prindeau vreun pește, începea ospățul cu *sashimi*[58], iar sticlele cu bere se destupau încă de la prânz. Când întâlneau vreo insulă cu plaje albe, opreau vasul și se duceau să înoate. Watanabe îi înțelegea: se relaxau fiindcă-și îndepliniseră misiunea de a duce pe ascuns deșeurile pe insula Tokyo și, în același timp, erau ușurați să știe că naufragiatul nu era japonez. Relaxarea lor l-a molipsit și pe Watanabe. Cu creierul amorțit de bere, încerca să uite de toate, și de Takashi, și de Kiyoko, și de insula Tokyo. Erupția de pe piele și febra erau, probabil, o consecință a alimentației foarte proaste, pentru că acum, de când ajunsese pe vas și se hrănea bine, începuse să se întremeze, ba chiar îi creștea puf nou pe țeasta pleșuvă.

În seara celei de-a zecea zile, vasul s-a oprit brusc. Grăsanul bărbos i-a adus la cunoștință, cu o voce tristă:

— Suntem aproape de insula Luzon. Acum poți să te

58 Felii subțiri de pește crud.

întorci acasă, în Filipine. Vasul nostru e clandestin și nu ne putem apropia mai mult, dar am chemat o barcă să te ducă la țărm pe șest. Trebuie să te îmbarci.

Pe vas nu era nimeni capabil să traducă ceva atât de complex. Toți îl priveau îngrijorați, rugându-se să priceapă. Watanabe și-a luat un aer recunoscător și a mimat tristețea despărțirii. Cei peste zece *yakuza* care se dădeau drept marinari păreau și ei destul de afectați. Într-un final, a sosit și barca, la adăpostul întunericului. Bărbosul gras, care se purtase cel mai frumos cu el, i-a șoptit, fâstâcit, *teic kea,* l-a îmbrățișat și i-a dat niște bani. Dolari. Taka i-a oferit o sticlă de rachiu, altul mai tinerel, un CD, iar bucătarul, o halcă de șuncă. Watanabe s-a urcat vesel în barcă, ținând în brațe cadourile primite și rochia lui Kiyoko, cu care era îmbrăcat când îl salvaseră. Așa cum pricepuse ce vorbeau cei din Hong Kong, avea să se înțeleagă și în tagalog.

— *Sainara!* a strigat el către cei de pe vas, iar ei i-au răspuns mișcați, fluturând din mâini.

2. Meci suspendat din cauza întunericului

Încă de când se trezise, Gunji Mori era apăsat de un sentiment ciudat. I se părea că ceva era diferit. Coliba lui simplă din palmieri *nypa* se clătina în toate părțile, în bătaia vântului puternic. „Poate că-i din cauza asta”, și-a spus și a ieșit să privească cerul. Vremea bună și caldă, ca de vară, ținuse destul de mult, dar ziua aceea era răcoroasă și se înnorase, anunțând ploaie. Iată că venise și a șasea iarnă pe insula Tokyo. La Tropice, iarna însemna sezon ploios. Nori, frig și ploaie, zi de zi. Gunji și-a spus că de asta se simțise deprimat încă de cu seară și s-a dus către Odaiba să se spele. N-a văzut pe nimeni și a avut un sentiment neplăcut. Dimineața întotdeauna găsea pe câte cineva acolo, venit ori să facă baie, ori să culeagă scoici,

ori să prindă pești. De ce era pustiu acum? El, care credea despre sine că știe foarte bine mersul lucrurilor și că nu-i scăpa nimic, s-a pomenit măcinat de gânduri și neliniște. Și-a amintit că în ajun erau câțiva afară care tot vorbeau în gura mare, însă, fiind prost-dispus, nu ieșise să vadă despre ce era vorba, ci închisese bine ușa din frunze de palmier. Așa era felul lui: când nu era în toane bune, nu avea chef de nimic.

Venea iarna și pe insula Tokyo. Nu știa exact în ce zi și în ce lună a anului erau, dar, fiindcă temperatura scăzuse, ploua tot mai des și se înserа mai curând, își dădea seama că iarna se apropia. Nu îl deranja că se făcea mai răcoare, dar întunericul îl deprima. Nu mai era nimic de făcut după lăsarea nopții. În clipa în care soarele se scufunda în ocean, către vest, insula era înghițită de întunericul primordial. Oamenii nu umblau cu torțe și nu aprindeau focurile decât atunci când era absolut necesar sau când munceau. Cei mai mulți nu făceau nimic și se culcau în colibele învăluite în beznă. Nopțile la lumina făcliilor li se păreau mai înfricoșătoare decât cele luminate doar de lună și stele, pentru că ajungeau să vadă lucruri care nu trebuiau văzute și gândeau lucruri care nu trebuiau gândite.

Când venea iarna și zilele se scurtau, Gunji cădea negreșit în depresie, apăsat de ideea că mai trecuse un an în care nu făcuse nimic. Iarna, ceva striga în trupul lui. Ca japonez, ca locuitor din prefectura Iwate, ca student, ca soț, ca tată, ca bărbat, nici el nu știa; în orice caz, ceva din trecutul lui ieșea la suprafață și cineva din adâncul sufletului său striga că trebuia să-și amintească. În general, se lupta să ferece bine acele gânduri, dar câteodată sângele îi clocotea și sălta capacul. Era, probabil, prețul pe care-l plătea pentru că se prefăcuse amnezic atunci când naufragiaseră.

Fiindcă pe insulă singura schimbare de anotimp era venirea iernii, îl asaltau doar amintirile legate de ea.

Zăpadă, aburii ceainicului, Crăciunul, Anul Nou, învățatul pentru examene, mandarine, jocuri, căldura așternutului, soba. Când a epuizat lista, i-a venit deodată în minte cântecul lui Bruce Springsteen, „Santa Claus Is Comin To Town”. Strigătele lui Springsteen îi răsunau în cap ca niște explozii. Ah, cât își dorea să se plimbe prin magazinele în care se difuzau cântece de Crăciun! Și să se îndoape cu tort special de sezon, de la cofetăria Fujiya! Să muște dintr-o pulpă de pui bine făcută la rotisor! Și-a amintit de Rotiseria Nakahara, din centrul comercial al orașului unde locuia. Pentru o clipă, i-a apărut chipul soției lui, Hiromi, atât de bine conturat, încât părea că e aievea, lângă el. Sprâncenele subțiri, alunița de pe obraz, buzele cu riduri orizontale, un pic erotice. Hiromi era fiica cea mare a lui Nakahara, patronul rotiseriei. O fată destul de dezmățată. Oare de ce i se părea că semăna cu Kiyoko? Iritat, Gunji a luat apă de mare în palmele căuș și s-a spălat pe față. În acea dimineață, apa era mai rece decât de obicei.

— Mori-san, ce relaxat ești!

Vocea venea din spatele lui. O recunoscuse și fără să se întoarcă. Era Oraga. Îl întâlnea des la Odaiba. Când l-a privit mai atent, a fost uimit de înfățișarea lui: își legase zdravăn pe cap ochelarii cu ramele rupte, înfășurând liane de mai multe ori, și era pregătit ca pentru o călătorie lungă, își luase cu el până și undița, tigvele și alte ustensile.

— ’Neața! Încotro?

— La Odaiba, normal! a venit răspunsul prompt.

Gunji ar fi vrut să afle de ce era „normal”, dar cum Oraga nu spunea nimic, s-a făcut și el că plouă.

— Da? Succes.

— Mori-san, cât calm! Liderul nu se dezminte!

Oraga a spus-o cu admirație, apoi a luat-o la picior.

Părea grăbit, ca și cum ar fi ratat ceva important dacă nu se mișca repede. După plecarea lui, Gunji și-a făcut reproșuri. De ce-și dădea atâtea aere? De felul său, nu era

capabil să întrebe ce voia să afle și nici nu putea spune „nu”.

Băiat frumos, avusese succes la fete încă de mic, iar faptul că nu putea refuza îi adusese necazuri nu o dată. Relații cu fete nepotrivite. O căsătorie impusă. Nici nu știa cum e o relație cu o fată potrivită. De asta cedase și se căsătorise cu Hiromi, fata cea mare a proprietarului rotiseriei, de asta nu avusese încotro și plecase la muncă pe insula Yonaguni, de asta n-ar fi putut trăi dacă nu se prefăcea amnezic după naufragiu. Căsătoria cu Kiyoko părea să fie singurul lucru pe care îl făcuse din proprie voință.

Era pe cale să se întoarcă la colibă, când s-a răzgândit și s-a hotărât să treacă pe la Tōkaimura, ca din întâmplare. Fiind conducătorul insulei, era ciudat că nimeni nu venise să-l informeze, iar el avea datoria să-i tragă de mânecă și să-i întrebe cum stau lucrurile. Aceasta era concluzia la care ajunsese după ce făcuse în minte mai multe simulări ale posibilelor situații.

La Tōkaimura se adunaseră aproape toți locuitorii insulei. Cuplul Inukichi și Shin-chan de la Shibuya, Kame-chan și Shimada, apoi Hikime. Oraga ajunsese și el de ceva vreme. Stătea lângă Kame-chan și privea marea. De la Juku, regiunea producătoare de alcool, veniseră Daktari, șeful fabricii de alcool și întreaga sa echipă, iar de la Bukuro, Atama, Jason și restul, care în general erau considerați derbedeii insulei. Spre mirarea lui Gunji, apăruseră până și cei doi *gay* din Chiba, ba chiar și Noboru și Harada, care trăiau separat, la Kita Senju. Lipseau doar Kiyoko, care mai avea puțin și năștea, Manta-san și chinezii. Iar pe el nu-l chemase nimeni. Era agasat, dar nu a zis nimic.

În plus, toți erau îmbrăcați la patru ace. De obicei umblau goi până la brâu sau doar cu un șorț din frunze înfășurat în jurul coapselor, dar acum toți purtau singurul

lor rând de haine bune, adică tricouri și pantaloni scurți. Până și Hikime, care întotdeauna arăta ca Urashima Taro, își pusese blugii rupți în fund și în genunchi. Inukichi, care se ținea de mână cu Shin-chan, avea la gât, drept colier, nu unul, ci doi șerpi, și își adusese până și maimuța. Erau ca un trib în migrație. Toți priveau țintă orizontul, nemișcați, ca și cum așteptau un vas care sosea la oră fixă.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat în cele din urmă pe Atama, care era cel mai aproape de el.

Atama, bărbos și murdar, l-a salutat scurt din bărbie și a arătat către plajă cu degetele lui păroase:

— Mori-san, dacă te uiți la alea, nu-ți dai seama și singur?

Se uita la Gunji de parcă l-ar fi pus la încercare. Fără voia lui, Gunji a scos un țipăt. Butoaiele răsturnate pe plajă erau de două ori mai multe! În plus, cele noi, spre deosebire de cele vechi, aveau desenate pe ele un craniu mare, negru.

— Adică…

Atama l-a întrerupt înainte să poată termina:

— Exact. A venit iar cineva și le-a lăsat.

„Vai! Am ratat unica noastră șansă!” Văzând imensa greșeală pe care o făcuse, Gunji simțea că-și pierde mințile. Rămas fără cuvinte, a privit butoaiele care luceau plumburii sub cerul mohorât. Și-a imaginat un fel de militari străbătând cu precauție bariera de corali, debarcând fără zgomot și descărcând cu gesturi precise butoaiele. Și pe el, țâșnind chiar atunci și strigând *„Help! Help!”* Iar militarii, cu toții: *„Oh, my God! Who are you?”* Cum se traduce „naufragiat” în engleză? Copleșit de proporțiile catastrofei, mintea îi scăpase de sub control. Atama l-a întrerupt și l-a readus la realitate.

— Iar Watanabe lipsește.

— L-au… l-au omorât?

Uimit de reacția lui Gunji, care aproape că țipase, Atama a continuat:

— Nu-i momentul să faci glume! S-a urcat bine-mersi în barcă și l-au luat cu ei.

— De unde știi?

Oraga a arătat cu degetul către plajă. Pe nisip, în jurul colibei pe care Watanabe și-o construise din butoaie, erau aruncate mucuri de țigară și sticle de plastic. Se vedeau și o mulțime de urme de pași.

— Dacă l-ar fi omorât, i-ar fi lăsat cadavrul aici. Dar el a dispărut frumușel, fără nicio urmă.

Din cauza șocului, Gunji a căzut în genunchi. Cum de se putuse întâmpla una ca asta? Era fără discuție vina lui, pentru că-l alungase pe Watanabe să trăiască singur la Tōkaimura. Kasukabe, bănuitor de felul lui, niciodată nu renunțase să supravegheze plaja. În schimb, el, Gunji, lăsase garda jos. Ba nu, nu asta era. În sinea lui, nu crezuse că avea să mai apară vreodată un vas care să arunce deșeuri pe insulă. Brusc, a fost cuprins de speranță:

— Poate că Watanabe s-a dus să ceară ajutor! Și le-a zis că mai sunt douăzeci de japonezi împreună cu el pe insulă!

— Păi nu de asta ne-am adunat toți aici?

„Acum ai priceput?” părea să spună Oraga, enervat de încetineala cu care gândea Gunji.

— De ce nu m-ați anunțat și pe mine, când era vorba de ceva atât de important? Trebuie să constituim o Celulă de Criză, altfel n-am făcut nimic.

Gunji, cu onoarea șifonată, i-a admonestat, dar nimeni nu i-a acordat atenție. Pe vremea când insula era un univers închis, aveau nevoie de el să-i conducă. Mai ales atunci când prezența chinezilor amenința să-i distrugă din interior. Dar când echilibrul a fost distrus de la exterior, Gunji a devenit primul lucru de care se puteau lipsi. În plus, pe fețele tuturor se citea acum spiritul de competiție, egoul care îi spunea fiecăruia că, dacă nu erau suficiente locuri în barcă, avea să-l zboare pe cel de alături ca să se urce el. Dacă apărea la orizont umbra unui vas, aveau să

înoate până la el, numai să scape de pe insulă. Dar în ceea ce-l privea, o singură dată văzuse silueta unui vas, cu patru ani în urmă, când fuseseră abandonați pe insulă cei din Hong Kong. Iar atunci a făcut pe el de emoție, a fost cât pe ce să sară în ocean lăsându-i pe toți baltă, și s-a enervat cumplit, fără să știe bine de ce. Ceilalți erau ca el. Se rugau cu palmele împreunate, murmurau, făceau zarvă. Câțiva s-au adunat în grupuri mici și s-au apucat să construiască colibe. Le-au făcut la repezeală, din câteva trunchiuri doborâte, acoperite cu frunze, gândindu-se probabil că nu vor avea mult de așteptat până la sosirea ajutoarelor.

Gunji s-a dus să inspecteze coliba lui Watanabe. În pofida cerului înnorat de iarnă, în jurul butoaielor aerul părea călduț. Bărbatul s-a așezat pe carapacea mare de broască-țestoasă pe care Watanabe obișnuia s-o poarte în spate, întrebându-se cum de rezistase verile, într-un mediu atât de neprielnic. Își construise coliba singur, neajutat de nimeni. Fiindcă toți îl alungaseră și îl excluseseră din activitățile lor, cu siguranță că nu avea să se mai întoarcă pe insulă și nici nu avea să anunțe că mai erau și alți naufragiați. Gunji s-a resemnat.

— Watanabe n-o să zică nimănui de noi.

— N-ai de unde ști! i-a replicat Oraga, iritat. Chiar dacă nu zice nimic, tot o să-l ancheteze ca să afle cum a nimerit aici. Sigur o să trimită după noi o echipă de căutare.

— Pe ce te bazezi?

— Pe astea! a răspuns Oraga, arătând spre chiștoacele de pe jos. Erau marca Seven Stars.

— Deci niște japonezi au fost!

— Cel mai probabil. Uite și o sticlă de plastic de la Suntory, a spus mângâind-o afectuos. Ah, ce dor îmi e!

Era de la sine înțeles că locul incidentului trebuia să rămână neatins, inclusiv sticlele goale și mucurile de țigară. Când Oraga a ridicat sticla de plastic, Jason a crezut că vrea să și-o însușească și a sărit să i-o smulgă din

mână. Toți au început să se agite. Gunji s-a hotărât să intervină:

— Bun. Ascultați-mă cu toții! Vă rog să vă calmați. Am înțeles situația. Vom institui aici un sistem de supraveghere în ture. Ceilalți vă veți retrage. Dacă nu ne organizăm, riscăm să nu fie salvată toată lumea: de exemplu Kiyoko-san și Manta-san.

Gunji își luase un aer calm și hotărât, dar nimeni nu îl asculta. Stăteau mușcându-și buzele, cu ochii țintă spre larg, doar-doar o apărea vasul mult-visat. Gunji nu putea pleca de la Tōkaimura nici să fi vrut. Își dădea seama că toți se gândeau numai la ei și că, dacă ar fi venit vreun vapor în lipsa lui, aveau să plece fără să-l anunțe.

— Știe cineva când a plecat Watanabe?

Nimeni nu i-a răspuns. Hikime, care ținea în brațe un juvelnic meșterit chiar de el, a început să vorbească singur:

— Când o să mă întorc în Japonia, am de gând să studiez. Am fost un prost. Când am avut ocazia, n-am profitat de ea. Am făcut orice, doar să nu învăț pentru examene. Mă speria gândul că întreaga mea viață poate depinde de așa ceva. Am terminat liceul și am început să muncesc pe unde am apucat. Bineînțeles, spre disperarea părinților. Mie puțin îmi păsa. Totul mă dezgusta. Dar, odată ajuns aici, m-am schimbat. Dacă aș avea ocazia s-o iau de la capăt, m-aș pune cu burta pe carte. Vreau să învăț despre plantele bune de mâncat și despre viața peștilor. Mi-am dat seama că am foarte puține cunoștințe. Așa că, dacă o să mă pot întoarce, vreau să învăț. Am să tocesc pe rupte, ca să intru la Piscicultură.

Lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji.

— Shin-chan, odată întors, cu cine ai vrea să te întâlnești mai întâi? l-a întrebat Inukichi.

Iubitul lui s-a gândit puțin și a răspuns:

— Păăi, cu colegii mei de școală. Fiindcă mereu mă chinuiau și ziceau că-s un microb. Aș vrea să-i văd pe ăia

care-mi făceau zile fripte, să-i aburesc, să-i aduc și să-i las aici.

— Super! Eu pe Zuppa vreau să-l văd, dacă n-o fi murit între timp.

Cei doi s-au privit și au suspinat. Erau atât de entuziasmați, încât niciunul nu asculta ce spunea celălalt. Gunji l-a bătut pe umăr pe Oraga.

— Oraga, când a dispărut Watanabe?

Oraga s-a întors, nemulțumit. De ce-l tot sâcâia omul ăsta? Părea și mai sașiu ca de obicei, probabil din cauza enervării. A răspuns cu ochii îndreptați în direcții diferite:

— Ieri ne-am dat seama. Atama s-a gândit să-i facă o vizită, i s-a părut ciudat că nu era acasă și a venit să-mi spună. Dar nu știm precis de câte zile a plecat. Mă întreb dacă nu sunt eu ultimul care l-a văzut. Acum vreo lună, când înotam la Odaiba, mi-a zis niște lucruri cam aiurea. M-a întrebat dacă știam „cine a venit la Tōkaimura”. Și mai voia să știe unde e Atama, îl căuta. Părea înfuriat și m-am gândit că poate Atama îi furase ceva. În plus, avea bube pe toată pielea și arăta ca dracu. M-am gândit că e bolnav.

— Io nu i-am luat nimic! Și n-am mai fost pe la el de cel puțin trei luni! a intervenit Atama, indignat.

— Asta înseamnă că a dispărut cândva în ultima lună.

Gunji a căzut pe gânduri. Oraga i-a aruncat o privire foarte puțin măgulitoare. Gunji s-a simțit lezat și în același timp confuz. Situația era serioasă. Trebuia să meargă să se sfătuiască și cu Manta-san. I-a pus în vedere lui Oraga, răspicat, să anunțe pe toată lumea în caz că, prin minune, și-ar fi făcut apariția vreun vas, apoi a plecat.

Pe drum, și-a amintit de chinezi și s-a gândit că ar fi fost frumos să-i pună la curent și pe ei, însă, dacă soseau ajutoare, sigur avea să se afle și despre episodul cu linșajul. Chestiunea îl tulbura. Dacă îl denunțau în presa internațională, avea să fie tratat exact ca un criminal de război de categoria A. Paranoia își croia loc în inima lui fricoasă și deja se simțea ca un criminal de război. Când

evadaseră de pe insula Yonaguni, fusese mânat de puțin spirit de aventură și de o mare dorință de fugă. Dorise să scape nu doar de munca grea, ci mai ales de Hiromi, care-i dicta toate mișcările.

Din îngâmfare, îi spusese lui Kiyoko că Hiromi era colega lui de la Universitatea din Iwate și că se căsătoriseră încă din studenție. Era doar o minciună și reprezenta ceea ce și-ar fi dorit el să fie real. De fapt, Hiromi lucra la rotiseria familiei și era cu șaisprezece ani mai mare decât el. Se căsătoriseră când el avea douăzeci și patru de ani, iar ea avusese patruzeci. Iar fiica ei, Sayaka, avea deja douăzeci și unu! Acum, după șase ani, el avea treizeci, Hiromi, patruzeci și șase, iar Sayaka, douăzeci și șapte. Gunji a gemut. Oare nu simțise acea infinită liniște când se căsătorise cu Kiyoko, pe insulă, tocmai pentru că avea aproape vârsta lui Hiromi? Chiar ajuns în pustietate, în el încă se luptau sentimentul de a fi sufocat de o mamă și totodată dorința de a scăpa de ea, pentru a putea deveni adult. Dar Kiyoko îl abandonase și fugise cu chinezii, lăsându-l de izbeliște. Și-a amintit de trauma suferită și i-au dat lacrimile. Măcar Hiromi nu îl trădase. Ea fusese întotdeauna atentă cu el și îl îngrijise ca o mamă.

Gunji și-a amintit luminițele de Crăciun atârnate pe fațada rotiseriei Nakahara, împietrit de dor. Ultima scenă împodobită pe care o văzuse îl reprezenta pe Moș Crăciun zburând cu sania lui peste munți și îndreptându-se către oraș. Cei doi reni, sania, cerul înstelat, totul era minunat realizat. Era doar o rotiserie printre multe alte magazine din zona comercială, dar renumită în oraș pentru decorurile ieșite din comun. Oamenii veneau de peste tot să le vadă și chiar făceau fotografii. Fusese și el pus să se costumeze în Moș Crăciun și să prăjească pui, pentru că cineva se încăpățâna să servească *yakitori*[59] de sărbători! Gunji și-a dat seama că plângea. Copleșit dintr-odată de amintiri atât de limpezi și detaliate, nu-și mai putea ține

59 Frigărui de pui.

dorul în frâu. În mod ciudat, când un om nutrește speranțe concrete, se lasă mai ușor cuprins de disperare și slăbiciune. Încă mai suspina când a ajuns la templu.

Kiyoko stătea așezată la picioarele scării de la intrare, sprijinindu-și cu ambele mâini burta mare. Părea că-i era cald, fiindcă își făcea vânt cu o frunză de *taro.* Văzând fața plânsă a lui Gunji, a sărit în picioare.

— Yutaka, ce-ai pățit?

Se încăpățâna să-l strige așa. Hiromi obișnuia să-i spună Gun-gun. El prefera să i se folosească inițialele, G.M. I se potriveau perfect lui, care de rușine voia să se ascundă în anonimat. Din nou pradă slăbiciunii, s-a gândit că nu i-ar fi displăcut să-l strige iarăși toată lumea G.M.

— Tati, de ce plângi? a reformulat Kiyoko întrebarea, rânjind.

— „Tati”??

Gunji era uimit, iar Kiyoko n-a scăpat ocazia să puncteze:

— Păi nu-i așa? Nu tu m-ai lăsat cu burta la gură? Mai am puțin și-mi pun viața în pericol născând pe o insulă pustie. Dacă mor, tu o să ai grijă de copil. Dacă vă întoarceți vreodată în lumea civilizată, să-l educi bine. Și să-i spui cine a fost mama lui.

Gunji a privit-o uimit. Cât de obraznică se făcuse! Pe vremea când trăiau împreună, era o femeie care își răsfăța soțul mai tânăr. Atentă să-l hrănească bine, se dădea peste cap să-i aducă scoici și fructe. Chiar și în ziua în care nu s-a mai întors, pe plajă rămăsese răsturnat un coș plin cu guave și bame, preferatele lui Gunji. Când îl văzuse, îl pufnise plânsul. Asta până când Watanabe îi spusese că „s-a urcat în barcă de bunăvoie”. El fusese absolut convins că fusese răpită. Oare Kiyoko începuse să se poarte așa de urât cu el pentru că își pierduse încrederea în ea? Îi spusese că, dacă el era bigam, ea voia să divorțeze, și alte vorbe grele.

Gunji se pregătea să-i răspundă, când Manta-san și-a ițit

capul prin gura grotei:

— Oo, iată-l pe liderul nostru, Mori-san!

Era ironic în mod intenționat, iar Gunji s-a încruntat, însă era imposibil ca cei doi să fi aflat deja de incidentul de la Tōkaimura. Cât despre el, nu se putea hotărî dacă să le spună sau nu.

— Zi de ce plângeai așa adineauri? A fost cineva rău cu tine?

Kiyoko o ținea pe-a ei. Gunji s-a enervat.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că e posibil să ne întoarcem la civilizație?

Auzind tonul lui răutăcios, Kiyoko s-a schimbat la față.

— A construit cineva vreo barcă?

— Nu. Watanabe a fost salvat de un vas venit la Tōkaimura.

Șocată, Kiyoko a rămas fără cuvinte. Cu burta ei mare, părea gata-gata să cadă pe spate.

— Ne-a făcut-o! a zis plină de ciudă.

— Adică, doar el? s-a auzit o voce neașteptată.

Vorbise Kazuko în locul lui Manta-san. Chiar și el a fost luat prin surprindere și s-a făcut mic, în costumația lui din frunze de bananier.

Fiindcă cei doi habar nu aveau de incident, Gunji, neavând de ales, le-a povestit totul în amănunt, mai puțin aspectul jenant că pe el nu îl anunțase nimeni.

— E… eu rămân aici! Mi… mie-mi place Templul *Star House* și… și sunt mulțumit aici, pe insulă!

Tremurând tot de emoție, Manta-san începuse să se bâlbâie.

— Dar, dacă plecăm cu toții, ai să rămâi singur!

Manta-san l-a privit pe Gunji și i-a răspuns calm. Nu se mai bâlbâia.

— Nu-i nimic, o să fiu cu Kazu-chan.

— Asta așa e, dar eu pentru tine îmi fac griji!

Era vocea lui Kazu-chan, și Manta-san asculta ca vrăjit.

— Mersi, Kazu-chan! Dacă tu ești lângă mine, am să fiu

OK.

— Sigur, fiindcă am să te protejez.

— Mulțumesc, surioară!

— Ți-am zis să-mi spui Kazu-chan!

— Ah, scuze!

Manta-san începuse iar cu ale lui. Gunji l-a lăsat baltă și a invitat-o pe Kiyoko deoparte.

— Kiyoko, am ceva să-ți spun.

Cea care și-a dat seama că se prefăcuse amnezic a fost „Kazu-chan" din capul lui Manta-san. Nu putea ști ce avea să mai spună, așa că era recomandat să se țină departe de ea. Dar Kiyoko părea că-și pierduse de mult încrederea în el. Îl durea să știe că nu mai era baza nimănui. Simțea nevoia să-i poarte de grijă femeii pe care până atunci o lăsase să se descurce cum putea. Când gândul îi fugea la ea, îl asalta dorința să-și îngroape fața în pieptul ei bine înzestrat.

— Dacă o să vină vreun vas, am de gând să te urc prima pe el, așa că ar fi mai bine să te muți la Tōkaimura.

— Normal!

Kiyoko a pornit-o prin junglă, susținându-și cu mâinile burta grea. Gunji a urmat-o. Kiyoko s-a întors către el.

— Yutaka, ai luat niște lucruri de-ale lui Takashi din coliba noastră. Cuțitul, cratița…

— Mă jignești! N-am făcut decât să adun toate resursele laolaltă. Nu e deloc utopic să ai toată bogăția păstrată într-un singur loc.

Era bine cunoscut faptul că Gunji adunase la el tot ce era prețios. Când ceilalți aveau nevoie de un cuțit sau de vreun castron, veneau să împrumute de la el, iar când le returnau, îi dădeau neapărat și câte o mică atenție. Inițial, asta fusese afacerea lui Kiyoko, iar acum Gunji i-o furase. Kiyoko a pufnit pe nas, fără să răspundă. Împărțeala era nedreaptă.

— O fi cum zici tu. Te rog să mi le dai înapoi. Dacă e să așteptăm la Tōkaimura, o să avem de stat destul.

— Bine, a zis Gunji, neavând încotro.

S-a întors în grabă la coliba lui de lângă Palatul Imperial și s-a apucat să-și îndese într-un coș averea triplată în urma fugii lui Kiyoko. Un lucru îi plăcea mult, pe altul voia să-l păstreze ca amintire și nu-i venea să renunțe la nimic. S-a pomenit cu două coșuri pline. Până la urmă, a luat în spate doar coșul mai mare și a pornit spre munte. Își făcea multe griji: ce avea să facă dacă în lipsa lui apărea un vapor, dar Oraga nu îl anunța? Și nu îi plăcuse nici atitudinea lui Kiyoko. Îl auzise pe Manta-san spunând că vrea să rămână și ar fi putut susține că și el a zis la fel. Ce era de făcut? Ce era de făcut? Stresat, a grăbit pasul pe cărarea de munte. Tot drumul îi lua o zi: de la promontoriul din nord la Palatul Imperial, apoi peste munte și către est, spre Tōkaimura. Era o cursă contracronometru, ca să nu îl prindă noaptea. În cele din urmă, a ajuns la Tōkaimura odată cu lăsarea serii. Nu era nimeni pe plaja cufundată brusc în întuneric. Colibele ridicate în grabă erau și ele goale. Oare nu ajunsese la timp? Pradă panicii, a aruncat cât colo coșul cu lucruri prețioase și a luat-o la fugă pe plajă, strigând cât îl ținea gura: „Oragaaaaaa! Kiyokooooooo!”. Când în sfârșit a înțeles că e singur, s-a prăbușit. Plecaseră și îl lăsaseră pe insulă. Cu Manta-san, cu chinezii și cu „Kazu-chan”. S-a mai liniștit puțin la gândul că nu rămăsese singur cuc, dar îi era cumplit de ciudă că ratase vasul spre civilizație. A izbucnit în plâns, cu pumnii încleștați în nisip. După o vreme, a perceput o mișcare. Se simțea pândit. Poate era vreun animal sălbatic? În clipa în care și-a întors capul, s-a stârnit un hohot de râs. Lumea se ascunsese după stânci ca să-și bată joc de el.

3. Turnul ascuns – Imperial Tower[60]

Născuse. Își mângâia burta acum turtită și se bucura. Spre ușurarea ei, pruncul venise pe lume repede și fără dureri. Nici nu contau sexul sau chipul copilașului: conta era doar că ea era bine, sănătoasă și că nu rămăsese cu vreo amintire neplăcută.

— Mamă, a venit un vapor!

De undeva s-a auzit vocea unui copil – dar groasă, cu ceva bărbătesc în ea. Lui Kiyoko i s-a părut bizar, dar a reacționat la cuvântul „vapor”. Unde, unde? S-a uitat în toate părțile.

— Mamă, dacă-ți zic că-i un vapor! În spatele tău! Copilul striga agitat. Kiyoko s-a întors și l-a văzut. Un băiețel cu părul unsuros și cu buze subțiri, obraznice. Arăta exact ca Takashi în fotografiile de când era mic. Era foarte dezamăgită de urâțenia lui. Și mai avea și gura mare.

— Mamă, doar ți-am zis că-i acolo! La Odaiba. Ce, ești proastă de nu vezi?

„Ce, ești proastă?” Îi zicea și Takashi tot timpul. Kiyoko s-a enervat, dar s-a uitat în direcția pe care i-o arăta copilul. Chiar așa era: în largul golfului Odaiba apăruse vasul care îi abandonase pe chinezi și încă două bărci negre identice. „Heeeei! Heeeeeeei!” Kiyoko s-a înălțat cât era de lungă și a făcut semne vaselor. Putea în sfârșit să se întoarcă în Japonia, căreia îi dusese atât de mult dorul! Înapoi la viața civilizată! Bucuroasă, își flutura brațele frenetic. A văzut că vasele au intrat în golf și s-au oprit. Niște bărci au fost coborâte la apă. Avea să fie salvată!

---

60 Joc de cuvinte. Ceea ce se poate pronunța ca „Imperial Tower“ (engl. „Turnul Imperial“) este scris cu ideograme omofone, cu sensul: „adevăratul turn ascuns“.

Naștere și repatriere. Îmbătată de bucuria că ambele probleme care o măcinaseră atât de mult se rezolvau dintr-un foc, nu se putea opri din râs. Însă când trupul i s-a scuturat de râs, și-a simțit pântecele greu. „Aoleu, de ce?” În clipa în care a cuprins-o mirarea, s-a trezit. În fața ochilor ei se întindea cerul de dimineață, mohorât. Visase? A deschis ochii în silă și l-a văzut pe Oraga, care o privea de la distanță, zâmbind. Dormise și el sub cerul liber, pe plajă.

— Kiyoko-san, tare te-ai mai agitat! Ai strigat în somn „heeeei! heeeei!” și pe urmă ai râs ca proasta…

Kiyoko și-a frecat ochii cu degetele, fără să răspundă. În ultima vreme, Oraga îi vorbea aproape jignitor. Ca să poată supraviețui pe insulă, bărbații se împărțiseră în cupluri sau se apucaseră de tot felul de meșteșuguri inutile, în orice caz, găsiseră metode de adaptare. Dar nu și Oraga. Poate din cauza stresului, avea un rânjet din ce în ce mai greu de suportat, iar judecata părea că i se fisurase odată cu lentilele ochelarilor. Oare era singura care sesiza o urmă de nebunie în vorbele și gesturile lui?

— Am avut un vis grozav!

— Da? Ce-ai visat? a întrebat Oraga, nu foarte curios.

— Am visat că venea un vapor.

— Mi-am închipuit eu.

— Și că născusem.

— Serios? În paralel? Ești foarte în formă! Eu nu mai visez deloc.

Oraga s-a ridicat, plin de energie. Era complet gol, cu sexul negricios îndreptat către mare, în văzul lui Kiyoko.

Kiyoko și-a ferit privirile.

— Oraga, fii și tu mai pudic! s-a auzit Gunji Mori, care dormise și el pe plajă, ceva mai încolo.

Oraga i-a aruncat doar o privire, plină de dispreț. Sexul îi ieșea și mai mult în evidență.

— Eu unul nu mai am nevoie de ochelari. Nu mai vreau să văd nimic. Oricum n-o să vină niciun vapor și, dacă-l tot

așteptăm, ne pierdem libertatea. Adevărul-adevărat nu se vede așa. Eu m-am săturat de civilizația asta defectă.

Și-a smuls ochelarii legați cu vrejuri în jurul capului și i-a aruncat cât colo, apoi a pornit la plimbare pe plajă, gol. Cu pletele lui lungi, încurcate, și cu barba deasă, părea un *sādhu*[61] indian.

Brusc, a început să strige arătând cu degetul spre butoaiele împrăștiate peste tot.

— O, Mare! Ce părere ai de atrocitatea asta? O, Mare! Oamenii te pângăresc! Înainte să ne iei ostatici, caută-ți adevărații dușmani!

Toți cei de pe plajă îi urmăreau stupefiați accesul de nebunie. Oricâtă lipsă de haine duceau, nimeni de pe insulă nu umbla complet gol. Își făceau șorțuri din frunze, ca Hikime. Atama și Jason își puseseră un fel de cochilii, ca cele folosite pentru protecție în sporturile de contact, de care erau pasionați. În orice caz, soluții se găseau. Chinezii mai umblau goi, dar asta doar când plecau în căutare de hrană, ca să nu-și murdărească hainele prețioase. În rest, și ei stăteau îmbrăcați. Toți considerau că hainele sunt semn de civilizație. Până și Watanabe își punea o carapace pe umeri.

— Kiyoko-san, ce schimbat e Oraga!

Gunji Mori se apropiase de ea și îi șoptea la ureche. În voce i se ghicea teama. Kiyoko i-a aruncat o privire scurtă. „Ești un idol decăzut!” Cu vreo zece zile în urmă, când crezuse că-l abandonaseră pe insulă și alergase înnebunit pe plajă, se dăduse în spectacol, în văzul tuturor. Atunci, într-o clipă, își pierduse popularitatea și charisma.

— Da, a luat-o complet razna. Mă întreb dacă nu-i e mai ușor așa.

Oraga alerga încoace și-ncolo cu sexul fluturând, țipând la butoaie și conversând în continuare cu marea.

— Oare chiar i-o fi mai ușor? a șoptit slab Gunji.

Kiyoko i-a răspuns răstit:

61 Ascet hindus.

— Poartă tu, să vezi cum e o burtă mare ca a mea! Nu-ți dă mâna să înnebunești!

Era istovitor să înfrunte mereu realitatea. Gunji s-a simțit ținta reproșului și a lăsat capul în piept.

— Ah, uitam: dă-mi înapoi cuțitul, și repede!

Neavând încotro, bărbatul a scos din bagaj cuțitul de supraviețuire al lui Takashi și i l-a întins. Kiyoko a aruncat o privire în jur și l-a ascuns grăbită în buzunarul rochiei. Pe plajă mai erau și alți insulari care își petrecuseră noaptea sub cerul liber, tolăniți ici și colo, dar niciunul nu-i acorda atenție. Parcă erau goliți de viață. Era deja cam frig pentru dormitul afară și cu toții erau vlăguiți. Pe malul mării umiditatea era foarte mare, însă, dacă ar fi intrat în junglă, i-ar fi atacat țânțarii și tot nu s-ar fi putut odihni.

Trecuseră mai bine de zece zile de când se adunaseră la Tōkaimura, și totuși vaporul mult așteptat nu apăruse. Cu toate astea, nimeni nu se încumeta să plece de pe plajă, ca nu cumva să-l rateze, dacă ar fi venit. Plaja în sine era foarte frumoasă, cu nisip de coral alb, dar imediat în spate se înălțau stânci și apoi începea jungla. Nicăieri nu se puteau construi colibe. Nu aveau în apropiere nici apă bună de băut și consumaseră deja tot ce putea fi cules din zonă. Hrana de zi cu zi devenise o problemă.

— Ah, mi s-a făcut foame!

Kiyoko își ținea burta cu mâinile. Fătul s-a mișcat, de parcă i-ar fi transmis că era de aceeași părere. Kiyoko s-a cutremurat la gândul că purta în pântece un copil obraznic, ca cel pe care-l visase. Era ea însăși uimită că nu simțea nici cea mai mică afecțiune pentru pruncul pe care avea să-l nască. Probabil că și dragostea de mamă era ceva ce ținea de civilizație.

— Nu se mai găsește nimic de mâncare pe-aici… Trebuie să mergem mai adânc în junglă, a spus Gunji Mori, fără tragere de inimă.

— Așa e.

Kiyoko s-a scărpinat pe picior, unde o ciupiseră țânțarii.

Cu o burtă atât de mare, îi era greu chiar și să se aplece.

— Mă întreb dacă lumea se gândește să mai rămână mult aici.

Kiyoko a privit plaja scăldată în lumina dimineții. În afară de Oraga, care alerga de colo-colo plin de energie, câțiva făceau baie în mare, însă cei mai mulți stăteau trântiți, vlăguiți. Nimeni nu se simțea bine: după entuziasmul inițial venise descurajarea, la care se adăuga oboseala vieții într-un loc neprimitor.

— Nu ne putem întoarce. Tuturor ne e frică să nu apară vaporul când nu suntem aici.

Gunji Mori vorbise sincer. Părul murdar îi ajungea până la umerii goi. La început, toți purtaseră hainele cât de cât bune, în care voiau să fie salvați, însă reveniseră treptat la obișnuitele șorțuri de frunze sau la cochilii.

— Yutaka, dacă vine un vapor, anunță-mă neapărat și pe mine. Te rog din suflet! a spus Kiyoko și s-a ridicat.

Bărbatul a răspuns grăbit, de parcă ar fi rămas el însuși fără sprijin:

— Sigur, Kiyoko-san, dar unde pleci?

— Mă întorc acasă. Am obosit.

Ignorându-l pe Gunji Mori, cu aerul lui speriat, a pornit cu pași mărunți, susținându-și burta cu mâinile. Îi ajunsese dormitul sub cerul liber. Stând și gândind la rece, nu aveau de ce să spere că Watanabe, odată scăpat de pe insulă, le va trimite pe cineva în ajutor. Pe ea o ura în mod special fiindcă îi refuzase sistematic avansurile, iar pe ceilalți, care îl surghiuniseră la Tōkaimura, îi considera dușmani; acum avea ocazia să se răzbune, așa că erau extrem de slabe șansele să scoată vreo vorbă despre cei rămași.

Dacă nu se odihnea un pic în coliba ei din Shibuya, urma să moară cu siguranță. Rămânea totuși o problemă majoră: cum toți ceilalți erau plecați la Tōkaimura, nu avea cine să o ajute la naștere. La templu era Manta-san, dar, cu capacitățile lui reduse, s-ar panica imediat și ar cădea

pradă agitației, fiind când „Kazu-chan”, când el însuși. Era clar, avea șanse mai mari de supraviețuire dacă mergea să le ceară ajutorul chinezilor, mult mai apți să-i poarte de grijă.

Kiyoko l-a căutat din priviri pe Inukichi. Băiatul era în coliba lui Watanabe, cu chipiul lui Takashi pe cap, și dormea împreună cu Shin-chan. Rouă dimineții se depusese pe pereții butoaielor și atmosfera era tăcută și rece. Poate că le era frig, fiindcă amândoi erau ghemuiți și înghesuiți unul în altul, ca doi gemeni în pântecele mamei. Kiyoko i-a luat lui Inukichi chipiul de pe cap, iar el s-a trezit.

— A, Kiyoko-san! Ce s-a întâmplat?

Inukichi s-a frecat la ochi, cu un gest copilăros. Shin-chan s-a trezit și el, dar ochiul infectat nu i s-a deschis. Părea complet distrus pe dinăuntru. Poate că și Inukichi luase aceiași microbi, pentru că se tot freca la ochi și îi avea foarte injectați.

— Ai reușit să faci harta grotei? l-a întrebat Kiyoko, coborând vocea.

— Da, i-a răspuns Inukichi, căutându-se în buzunar.

A scos un petic de hârtie pe care era făcut cu cărbune un desen ce aducea mai mult a mâzgăleală de copil, și din care Kiyoko n-a înțeles nimic. Ce dezamăgire! Și unde mai pui că furase hârtia albă special pentru el, pândind momentul când Watanabe era plecat! Amintindu-și brusc de ascunzătoarea jurnalului, a dat la o parte carapacea de broască-țestoasă și a căutat în nisipul de sub ea. Nimic. „Rahat!” a șuierat printre dinți.

— Auzi, n-ai găsit și un caiet aici, odată cu chipiul?

Inukichi a clătinat din cap, iar Kiyoko a plescăit din limbă, înciudată. Watanabe și-o fi dat seama că lipseau câteva pagini albe și ori l-a luat cu el, ori l-a distrus. Puțin probabil să-l fi luat cu el, pentru că jurnalul povestea despre naufragiul lui Takashi și Kiyoko. Femeia i-a dat înapoi chipiul lui Inukichi și a arătat către schiță.

— Nu pricep nimic din asta. Veniți și voi cu mine.

Inukichi s-a ridicat și a privit marea.

— Dar s-ar putea să apară un vapor!

Shin-chan a intervenit, pe un ton de adult:

— Ba, n-o să apară încă multă vreme! Din câte se vede, vine o dată la șase ani să arunce deșeuri. Mai e destul până atunci.

— Dar Watanabe s-ar putea să ne trimită ajutoare! a replicat Inukichi, dând totodată din cap, de parcă nici el nu credea ce spune.

Se resemnase, asemenea lui Kiyoko. Dintr-odată, a scuipat pe jos, ca și cum i-ar fi trecut prin minte un gând neplăcut.

— Vedeți? Nu prea sunt șanse să vină vreun vas. De asta vreau să-i găsesc pe tipii din Hong Kong. Hai, ajutați-mă! Dacă mă ajutați, vă dau cuțitul lui Takashi.

Kiyoko a scos din buzunarul rochiei cuțitul, preț de câteva clipe. Cei doi au înghițit în sec și s-au uitat unul la celălalt. Pe o insulă pustie, așa ceva devenea un obiect de împrumut foarte valoros, o adevărată comoară. Un simbol al puterii, fără exagerare. La origine, îi aparținuse lui Kiyoko. De fapt, mai exact, era o moștenire de la Takashi.

— OK, mergem!

Băieții au fost de acord. Ușurată, Kiyoko a pornit. Pe plajă, Oraga părea că-și pierduse complet mințile. Vorbea cu marea, se războia cu valurile, se trăgea de mădular cu gesturi teatrale. Se născuse Watanabe numărul doi.

Însoțită de Inukichi și de Shin-chan, Kiyoko a trecut mai întâi pe acasă. A făcut focul, a dezgropat niște tuberculi de *taro* puși la păstrare, i-a prăjit cu pește uscat și banane și a mâncat, împărțind și cu cei doi, apoi a făcut pregătiri de plecare. Dacă-i găsea pe chinezi, aveau s-o ajute să nască, și se gândea să mai rămână cu ei o vreme. Pentru orice eventualitate, a copt tuberculii care îi rămăseseră și i-a luat la pachet. Și-a pus la mână prețiosul ceas Omega,

rămas de la Takashi, a luat câte lucruri putea duce și a pornit la drum.

Au ajuns la Capul Sainara după-amiază. Intrarea în „Coridorul Luminii”, adică sala subterană, era la mai bine de zece metri adâncime, într-o crevasă. Era periculos pentru Kiyoko, cu burta ei, însă Inukichi o convinsese că n-ar fi încăput în tunelul strâmt prin care ar fi trebuit să se strecoare dacă intrau pe la *Star House.* Până la urmă, legându-și în jurul corpului o funie din liane făcută de cei doi băieți și agățându-se de o stalactită imensă, a reușit să coboare.

— Pe-aici! a zis Shin-chan, înaintând sprinten ca o maimuță.

„Coridorul Luminii”, cum îl numiseră cei doi, era destul de mare, cu nisip alb pe jos. Razele soarelui, care pătrundeau din tavan, făceau să sclipească nisipul și stalactitele din jur. Imaginea era feerică. De acolo, dacă o luau prin oricare dintre „Degetele Diavolului” – galeriile laterale, ajungeau afară, în apropierea platoului pe care se spărgeau valurile de la poalele Capului Sainara. Kiyoko le-a zis să găsească galeria cea mai apropiată. Pe acolo trebuia să fie și cătunul chinezilor. Când, în cele din urmă, au ajuns la o deschizătură aflată chiar deasupra platoului, soarele se pregătea deja să apună.

— Ia uite, un foc! a spus Inukichi arătând cu degetul.

Kiyoko s-a întors și, într-adevăr, a văzut un foc de tabără pe plaja de lângă platoul stâncos. Era pustiu, dar chinezii nu puteau fi departe. La o privire mai atentă, plaja de la Sainara avea un aer destul de neprimitor, cu o mulțime de stânci masive care se ițeau din nisip. În plus, pe platoul de la poalele falezei se vedeau împrăștiate oseminte albe. Dar Kiyoko nu se mai putea întoarce. Era incapabilă să se cațăre cei peste zece metri de la „Coridorul Luminii” până sus sau să străbată galeriile care duceau la templu. Dacă tipii din Hong Kong nu o primeau, nu îi rămânea decât să moară.

— Bun. De aici mă descurc singură.

Kiyoko a fluturat din mână a rămas-bun, dar Inukichi părea foarte îngrijorat.

— Kiyoko-san, ce vrei să faci?

— Să nasc aici, la chinezi.

— De ce?

Inukichi era nedumerit, dar Shin-chan, mai dezgheţat, i-a dat dreptate:

— Normal, fiindcă nu te poţi baza pe nimeni.

— Şi pe chinezi te poţi baza?

— Nu ştiu, dar măcar ei au instinct de supravieţuire. Într-un loc ca ăsta, oamenii de felul lor au mare preţ.

Inukichi a încuviinţat, mulţumit de explicaţie. Kiyoko i-a dat cuţitul, iar el l-a băgat în buzunar bucuros şi l-a luat de mână pe Shin-chan. Aveau să se întoarcă acasă împreună, trecând cu bine prin mai multe puncte periculoase ale jocului. Kiyoko a început coborârea către plajă, cât se poate de atentă. Venise pesemne ora refluxului, pentru că platoul era acum complet la vedere. Aici era „Aria Scheletelor” de pe hartă. Kiyoko a privit rămăşiţele omeneşti adunate în fundul scobiturii. Takashi şi Kasukabe. Pe Takashi l-a recunoscut imediat, după zdrenţele pantalonilor scurţi cenuşii, pe care şi-i amintea. Scheletul lui Kasukabe încă avea lianele agăţate de picioare. Osemintele celor doi erau amestecate, de parcă ar fi fost buni prieteni. Aproape că nu le putea deosebi. Mai erau şi oasele altora, căzuţi de pe Capul Sainara şi aduşi acolo de valuri. Scârbită, Kiyoko a întors capul. A traversat micul platou şi s-a îndreptat către plaja îngustă. Erau multe grote naturale în peretele falezei, invizibile de sus şi numai bune de locuit.

Nu se zărea nimeni în apropiere, dar pe foc era o tigaie meşterită dintr-un capac de butoi şi ceva fierbea înăuntru. A aruncat o privire. Alge. Alături erau tuberculi de *taro* înfăşuraţi în frunze şi nişte peşti, copţi înăbuşit. Chinezii se descurcau foarte bine, ca întotdeauna. Fiindcă i se făcuse

frig, s-a așezat lângă foc și a închis ochii.

Brusc, s-a auzit un țipăt de femeie și Kiyoko a gemut, crezând că iarăși visa, dar zarva creștea în jurul ei. Auzea exclamații în limbi străine, *wow* și *oh my God.* A întredeschis ochii și a avut un șoc: în fața ei stăteau mai multe femei tinere. Aveau pielea măslinie și ochii maronii le jucau în cap, uimite și ele peste măsură. Erau îmbrăcate complet nepotrivit pentru o insulă pustie, cu rochii de plajă colorate și pantaloni scurți. Kiyoko le-a privit picioarele lungi și bronzate și s-a ciupit de obraji. Voia să se trezească mai repede din vis. Chiar atunci, una dintre femei i-a luat mâna cu blândețe și i-a spus ceva, dar Kiyoko n-a înțeles nimic. Poate că o luase și ea razna, ca Oraga, și avea vedenii. Până să se lămurească dacă asta era un lucru bun sau rău, și-a pierdut cunoștința.

Când a deschis iar ochii, a fost și mai uimită. Se lăsase deja întunericul și focul de tabără arunca o lumină roșiatică. Era întinsă pe un așternut din frunze de palmier, cu un butuc pe post de pernă sub cap, acoperit cu un tricou împăturit, să-i fie mai moale. A cuprins-o un sentiment pe care nu îl mai trăise niciodată în cei șase ani petrecuți pe insulă: acela că cineva avea grijă de ea. S-a auzit o voce limpede cântând:

— *Un-break my heart…*

O femeie cu voce sonoră cânta cu tremolouri, acompaniată de un cor de șoapte line. Formația feminină interpreta nespus de frumos o baladă de-a lui Toni Braxton. Da, chiar Toni Braxton! Și melodia care îi plăcea lui Kiyoko atât de mult, *Un-break My Heart.* Ochii i s-au umezit. S-a ridicat în capul oaselor și a văzut întregul spectacol care se desfășura lângă focul de tabără. O solistă cânta, trei fete asigurau vocile de fundal și alte trei executau coregrafia, în total, șapte femei tinere. De unde apăruseră și ele? În spatele lui Kiyoko erau așezați chinezii, care râdeau și aplaudau, bucurându-se de spectacolul fetelor. În primul rând stătea Yang, iar lângă

el, Mun. Yang a văzut că s-a trezit și i-a făcut semn cu mâna. Avea pe chip aceeași expresie blândă ca la banchetul ei nupțial. Fetele i-au făcut și ele semn cu mâna, apoi au început să o aplaude. Kiyoko privea totul cu gura căscată. Solista s-a oprit din cântat și s-a apropiat în grabă de ea.

— Cum te simți? Ai un bebeluș în burtă, nu? Eu înțeleg japoneza. Am avut un show la Utsunomiya!

Fetele se strânseseră în jurul ei. Încă nu se dezmeticise bine când i-au pus în mâini un bol din nucă-de-cocos plin cu supă caldă. Cineva îi descurca blând părul încâlcit, altcineva îi masa umerii, iar ea stătea ca în transă. Era ca și cum niște femei mai tinere ar fi încercat să mângâie și să aline o femeie mai în vârstă, care trecuse prin multe.

— Suntem din Filipine. Am plecat spre Taiwan să strângem și noi un ban, dar uite că s-a nimerit să facem un mic ocol, a spus solista făcând cu ochiul, însă dintr-odată toată lumea s-a posomorât și atmosfera veselă s-a stins.

Naufragiaseră și ele. Fără Watanabe, care plecase, mai erau douăzeci de japonezi. Dintre chinezi muriseră șase și mai rămăseseră cinci. Iar acum au venit șapte filipineze. Insula număra în prezent treizeci și doi de locuitori. Oare ce avea să se aleagă de ei? Solista a întrerupt-o pe Kiyoko din reflecții, întrebând-o:

— Mai e și altcineva pe insulă? Tipul de colo zice că nu, a spus femeia arătându-l cu degetul pe Yang.

— Nu. Doar eu.

Kiyoko a turnat o minciună. Acum îl înțelegea foarte bine pe Watanabe. Era important să-și salveze propria piele. Nu o deranja deloc că-i abandona pe ceilalți. *Sainara,* Yutaka!

— Și unde ai stat până acum?

— Am trăit singură, în interiorul insulei.

— Biata de tine! a exclamat femeia. Mi se pare că ești însărcinată; al cui e?

Kiyoko l-a arătat cu degetul pe Yang, apoi s-a întors

către el și i-a arătat și lui, tot cu degetul, burta ei mare.

— Vezi ce mare s-a făcut copilul tău? Fiindcă mai am puțin și nasc, mi-am pus viața în pericol ca să vin până aici să-ți cer ajutorul.

Yang ținea ochii plecați, încurcat. Probabil că înțelesese, în linii mari, că i se atribuia paternitatea. Filipinezele i-au aruncat priviri dure, indignate că o abandonase pe Kiyoko.

Nimerise în rai. Fetele îi țineau partea, iar mâncare era destulă. Kiyoko a răsuflat ușurată și le-a privit. Nedespărțite, cântau și dansau, mereu vesele. Erau atât de diferite de japonezii care stăteau la Tōkaimura și nu slăbeau marea din ochi! „Aici am să rămân!” și-a spus hotărâtă.

Pe solistă o chema Maria. Era cea mai în vârstă și totodată șefa celorlalte. Formația se numea Goddess și dăduse spectacole în cluburi din Japonia, Taiwan, China și mai peste tot în Asia. Se îmbarcaseră la Manila, cu gând să ajungă la Taitung, pe coasta de sud-est a Taiwanului, dar vasul naufragiase. Fetele au reușit să se urce în barca de salvare, însă căpitanul a căzut în mare și a dispărut. Au plutit în derivă până au ajuns pe insula Tokyo.

— Asta când s-a întâmplat?

— Acum două luni.

Maria avea un ton trist, dar pe chip nu i se citea niciun pic de îngrijorare. Restul fetelor râdeau și ele tot timpul și nu păreau deprimate.

— Ce s-a întâmplat cu barca? a întrebat Kiyoko respirând mai sacadat.

— O avem, i-a răspuns Maria senină. Atâta doar că s-a stricat, iar acum Yang-san și băieții o repară. Nu mai au mult de lucru și pe urmă ne-au promis c-o să plecăm cu toții vâslind.

Kiyoko nici nu mai vedea bine de atâta bucurie. *Trebuia* să prindă și ea un loc în barcă. A înghițit în sec.

— Nu mi-o arăți și mie?

Maria a pornit la drum fredonând un cântec. Celelalte fete i s-au alăturat. Dacă ea începea să cânte, toate o acompaniau. De data asta era cântecul Arethei Franklin, *A Natural Woman.* Când s-a trezit aruncată pe insulă, Kiyoko a muncit din greu să prindă șerpi și să găsească plante comestibile, mânată de instinctul de supraviețuire. Spre deosebire de ea, fetele de la Goddess cântau și dansau, dar nu păreau să aibă și alte aptitudini. Nici la vremea mesei nu făceau nimic, doar mâncau, cu aerul cel mai firesc din lume, ce adunau și pregăteau chinezii. Probabil că erau hrănite în schimbul bărcii. Toți cei care îi văzuseră pe chinezi în ultima vreme spuneau că-și pierduseră îndrăzneala și că fugeau și se ascundeau imediat. În realitate, nu voiau să atragă atenția insularilor și să le trezească bănuieli, ca să poată evada pe ascuns. „Cât pe ce să-i ratez”, și-a spus Kiyoko mângâindu-și burta.

— Aici e!

Maria a intrat, iar Kiyoko a urmat-o. Grota, cu bolta înaltă, era exact ca un hangar natural pentru ambarcațiuni și comunica cu marea. În fund, pe nisip, era așezată barca. Fusese avariată în partea din spate. Chinezii lucrau la ea potrivind bucăți de lemn îmbinate. Fără unelte din metal, avea să le ia destul timp s-o repare. Yang a observat-o pe Kiyoko și și-a ferit privirile. „Asta după ce m-a violat de două ori pe zi!” și-a spus ea încruntându-se la el, presupusul tată al copilului pe care-l purta în pântec.

— Și când o să fie gata?

— Am înțeles că mai durează vreo două săptămâni. De asta suntem așa de bucuroase. Vrem să scăpăm de aici, indiferent unde ajungem. Cred că mama e moartă de îngrijorare.

În cazul ăsta, cel mai bine era să nască înainte de plecare. Erau multe femei în jur și aveau s-o ajute. Ar fi fost groaznic să nască pe mare! Kiyoko a răsuflat ușurată și a simțit că-i dau lacrimile. Maria i-a trecut brațul pe după umeri.

— Ce-i cu tine?

— N-a fost deloc ușor să fiu singura femeie. Oasele de colo sunt ale soțului meu. Am naufragiat amândoi și am ajuns înot până aici. De multă vreme sunt singură.

Maria, uimită, și-a dus mâna la gură.

— Deci asta era? Dar mi se pare că-s mai multe oase acolo.

— Știu și eu? O mai fi și alt naufragiat.

Kiyoko și-a plecat fruntea. Ea, care îl iubise atât de mult pe Kasukabe, ajunsese să mintă cu atâta seninătate, încât nici nu mai știa care-i adevărul.

4. Chiki și Cheetah

Venise refluxul. Fata cea înaltă, pe care o strigau Sissi, a dat buzna pe plajă și s-a apucat să deseneze fețe zâmbitoare pe nisipul ud, printre bolovani. Celelalte fete au izbucnit în râs. Apoi valurile care ajungeau pe mal au șters, puțin câte puțin, cerculețele zâmbitoare. Kiyoko s-a întrebat dacă bățul albicios din mâna lui Sissi nu era cumva un os, dar nu a îndrăznit să o spună cu voce tare. Să fi fost al lui Takashi? Sau al lui Kasukabe? Sau al altcuiva? Dacă ar fi pus problema, probabil că s-ar fi ales doar cu un hohot general de râs, iar osul ar fi fost aruncat cât colo.

Fetele de la Goddess, care nu făcuseră nimic de când se treziseră, stăteau și priveau marea în tăcere. Doar uneori mai schimbau câte o privire și își deschideau larg brațele, părând că spun: „Nu se întâmplă nimic”. Ocupațiile lor erau să supravegheze barca, să cânte și să danseze. În rest, nu mișcau un deget. Nu știau deloc care plante sălbatice erau comestibile și oricum, chiar dacă ar fi știut, nu s-ar fi obosit să meargă să le culeagă. Nu aprindeau focul și nu făceau de mâncare. Toată ziua priveau marea, păzeau barca, dansau și cântau, așteptând. Așteptau să le

pregătească chinezii masa și să le repare barca. Așteptau și vântul de primăvară care avea să le poarte barca în larg. Așteptau să fie salvate. Dar oricât așteptau, ajutorul nu sosea.

Erau însă total dedicate cântatului și dansului, și exersau cu frenezie. Chiar în dimineața aceea repetaseră *I Will Survive,* al Gloriei Gaynor. Nu se știa când și unde urmau să dea spectacol, însă aveau o atitudine extrem de pozitivă și de perfecționistă în ceea ce privea desăvârșirea lor artistică. Când Kiyoko le auzea unindu-și tremolourile și hăulind, în direcția mării, *I willl, surviiiive, I willl, surviiiive, hey, hey,* îi venea cheful să-i întrebe și pe cei din Tokyo ce impresie aveau. Oare ce-ar fi zis despre Goddess ei, care se considerau mai artistici decât chinezii, deși mai puțin pricepuți la tehnicile de supraviețuire?

Lui Kiyoko i se părea normal ca cei înzestrați material să-și etaleze puterea superioară, însă aici lucrurile erau privite altfel. Dacă s-ar fi lăudat, ca altădată, cu tigaia și cuțitul ei, toată lumea ar fi râs de ea. Trăiau cu toții pe aceeași insulă, dar atotputernicii locuiau la Sainara. Atotputernicii erau aceia care dețineau o ambarcațiune cu care urmau să părăsească insula.

Nu trecuse multă vreme de când venise la Sainara, însă, pentru că Maria și celelalte fete o simpatizau, chinezii se purtau și ei frumos cu ea. Bea lapte de cocos din nucile doborâte din copaci, cu mari riscuri, de subalternii lui Yang, mânca dimineața și seara felurile chinezești prăjite în mult ulei de cocos (șoareci, șerpi sau gândaci de mare, nu conta); într-un cuvânt, o ducea bine. Burta îi creștea și nu avea nimic de făcut, trebuia doar să aștepte. Când trebuia să vorbească cu Maria, prinsese repede obiceiul să vadă întâi în ce toane e. Toată lumea – și chinezii, și fetele de la Goddess – țineau cont de starea ei de spirit și se străduiau să-i intre în voie, intuind că șefa trupei va avea un cuvânt de spus în alegerea celor care se vor putea urca în barcă.

— Kiyoko-san, mișcă ăla micu’?

Maria o întreba asta tot timpul. Kiyoko afișa mereu o expresie chinuită și părea că face un mare efort să-și sprijine burta cu mâinile. Copilul din pântece era arma ei și nu putea să nu o folosească. Dacă nu ar fi fost însărcinată, ci doar o femeie obișnuită, de vârstă medie, care trăise multă vreme pe insula pustie, Maria ar fi fost cu siguranță mai precaută și ar fi alungat-o. A conduce o trupă presupunea o intuiție solidă, legată nu doar de meserie, ci și de oamenii din jur, iar Maria era un fel de moașă a tuturor și se preocupa de viața lor de zi cu zi și de sănătatea lor.

Nici chinezii nu îi ieșeau din vorbă. La ordinele ei, își construiseră colibe pe malul mării. Dormeau acolo și în fiecare dimineață porneau spre grota unde era ascunsă barca, reluând reparațiile. Fetele de la Goddess, în schimb, dormeau în grota cu barca, iar când apăreau chinezii rămânea una dintre ele de pază și celelalte plecau spre plajă să se distreze.

Maria era foarte atentă și la paza bărcii. Niciodată nu le lăsa să supravegheze pe cele tinere, ca Sissi sau Pam, încredințându-le misiunea doar celor mai coapte. Îi bănuia pe chinezi că ar putea încerca să le prostească și să fure barca. Acum, toți chinezii munceau cu sârg, reparau barca și pregăteau hrană pentru toată lumea. Nu mai semănau deloc cu cei care obișnuiau să alerge prin junglă în lung și-n lat, în tovărășia lui Watanabe. Până și Yang se transformase într-un bărbat oarecum straniu, care zâmbea tot timpul; nu mai era cel care îi băga în sperieți pe japonezi când vâna prin junglă în pielea goală.

După-masă, Kiyoko a pornit pe plajă, cu pași mici, abia ducându-și burta. În ultima vreme, fătul se mișca mult și nu se potolea decât când se plimba ea. Și-a mângâiat partea de jos a pântecului, care se întărise. Din interior părea să împingă ceva ce ar fi putut fi brațul copilului. Când l-a simțit, a trecut-o un fior. O stresa gândul că purta

în pântece copilul lui Yang, chinezul cu canini galbeni. Nu-și iubea deloc pruncul. Dacă era posibil, ar fi vrut să-l încredințeze vreunei fete de la Goddess imediat ce-l năștea.

Din spatele ei s-a auzit un cântec. „Chiquitita”, de ABBA. *Chiquitita, tell me what’s wrong…* Cea cu glasul mai hârșâit era Maria. Vocea cealaltă, mai limpede, era a unei fete mici de statură, Ruth. Era încă o copilă, dar foarte de treabă, și nu se dezlipea de Maria. Kiyoko a studiat-o cu atenție, întrebându-se dacă nu era chiar fata șefei. Ruth n-a băgat-o în seamă și a preluat partea solo, în locul Mariei. Aceasta era acum liberă să stea de vorbă:

— Kiyoko-san, cum te mai simți?

Kiyoko nu putea decât să-i răspundă pe un ton servil:

— Maria-san, datorită dumneavoastră sunt bine.

— Mai e puțin și vine bebelușul, nu-i așa? Cred că abia aștepți! a spus Maria, cu o ureche la Ruth și bătând măsura cu capul.

Optimistă și mărinimoasă. Era clar că se bucura de puterea pe care o deținea.

— Așa este, aștept cu nerăbdare. Dar dumneavoastră încotro mergeți acum?

— *Watching*[62], a răspuns Maria și i-a făcut cu ochiul.

Probabil mergea să schimbe tura la paza bărcii. Kiyoko s-a prefăcut că nu pricepea engleza și s-a ținut după ea. N-avea liniște dacă nu verifica în ce stadiu mai erau reparațiile. Nașterea, terminarea reparațiilor, vântul dinspre sud. Oare aveau să se sincronizeze toate cum trebuie? Cântecul s-a terminat. Maria și Ruth s-au privit și au început să râdă. Kiyoko s-a silit și ea să zâmbească, dar cele două o luaseră înainte și nu-i mai acordau atenție. Nu o acceptaseră totuși în grupul lor, și-a spus Kiyoko, îngrijorată.

În grotă, Molly a ridicat brațul în semn de salut, dar cu un aer foarte plictisit. Molly era dansatoare și executa

62 „Supraveghere“ (în engl., în orig.).

partea solo din „I Will Survive”. Maria îi ceruse să-și îmbunătățească coregrafia și își tot bătea capul cu asta. Șefa absolută a trupei le dicta ce să facă și pe plan artistic, și în viața de zi cu zi.

Molly a dat din umeri, vrând probabil să spună că nu era nimic de semnalat. Chinezii au venit să le salute pe nou-venite. Maria i-a făcut un semn lui Yang, iar acesta i-a răspuns cu un zâmbet, cum nu îi zâmbise lui Kiyoko niciodată. Cuprinsă de o senzație neplăcută, Kiyoko a coborât capul. Și-a amintit de câte ori o violase Yang, pe acea improvizație mereu gata să se scufunde, ca bărcuța de lut a bursucului fermecat[63]. Când se gândea că atunci rămăsese însărcinată cu pruncul care o chinuia acum atât de mult, îi venea să-l ia la bătaie. Trebuia cu orice preț să-l împiedice să se urce în barcă. Și-a luat inima în dinți și a aruncat o întrebare:

— Maria-san, câte persoane încap în barcă?

Se părea că atinsese miezul problemei. După o clipă de tăcere, Maria a răspuns solemnă:

— Opt.

Kiyoko s-a simțit cuprinsă de disperare. Erau șapte fete în trupă și cinci chinezi. Cu ea, fără să mai pună la socoteală copilul, erau treisprezece. Dacă urcau în barcă fetele și cu ea, toți chinezii rămâneau pe dinafară. Sigur nu ar fi acceptat așa ceva, și aveau să le împiedice. Pe de altă parte, dacă ar fi fost să urce ea și șefii chinezi, Yang și Mun, nu ar mai fi încăput două fete și trei chinezi.

Iar dacă prindeau cumva de știre și japonezii, care probabil că încă mai așteptau sosirea ajutoarelor la Tōkaimura, cu siguranță că aveau să încerce să fure barca și s-ar fi iscat un adevărat război. Kiyoko și-a amintit de privirea smintită a lui Oraga și au trecut-o fiorii.

---

63 Referire la o poveste tradiţională japoneză în care un bursuc fermecat, *tanuki*, îşi face o barcă din lut, vrând să se ia la întrecere cu un iepure, însă barca din lut se topeşte, iar iepurele câştigă cu o barcă dintr-un buştean.

Cine avea să prindă un loc în barcă? Kiyoko a privit-o pe Maria. Cu chipul ei măsliniu, avea o expresie de om inteligent, sau mai degrabă calculat. Maria îi observase tremurul, dar se prefăcea că nu bagă de seamă, supraveghindu-i mai departe pe chinezi. Reparațiile nu păreau să mai dureze mult.

În scurtă vreme a început să bată vântul dinspre sud. Pentru a șasea oară, de când naufragiase pe insulă. Oricear fi fost, era hotărâtă să-și facă loc în barcă. Dar, pentru asta, trebuia întâi să nască. Cât mai curând. Cu toată părerea de rău, nu avea de gând să rămână singură pe insulă și să-și pună viața în joc, când nașterea la vârsta ei comporta deja destule riscuri. Enervată, a lovit cu piciorul nisipul rece.

— Ce e, Kiyoko-san? a întrebat-o Maria.

— Maria-san, eu nu intru în calcul, nu-i așa? Pe mine n-o să mă luați cu voi.

— Ce spui? Eu cred că cei slabi ar trebui să fie primii. Iar tu ești însărcinată, și deci cea mai fragilă dintre toți.

„S-a rezolvat!” și-a spus Kiyoko. Atâta doar că, după ce năștea, își pierdea avantajul de a fi însărcinată. Inima îi era sfâșiată între dorința de a naște cât mai repede, ca să scape, și aceea de a nu naște, ceea ce i-ar fi asigurat un loc în barcă.

Maria și Yang au început să discute ceva. Maria tot arăta cu degetul spre barcă. Oare-i reproșa chinezului că lucrările mergeau prea încet? Dar imediat l-a bătut pe umăr, râzând. Ceilalți chinezi se odihneau, privindu-i cum vorbesc. În ochii încordați li se citea invidia față de Yang. Pe vremuri, erau o echipă unită de vânători-culegători, cu Yang în frunte, și uite că acum îi dezbinase o amărâtă de barcă! Kiyoko și-a îndreptat privirile spre Mun, mâna dreaptă a lui Yang. Bărbos, cu tot trupul acoperit de păr negru, ca un animal, și cu o față lipsită de orice expresie, stătea aplecat și, fără niciun chef, împletea niște sandale din fibre de palmier pentru fete.

În orice caz, era clar că cele treisprezece persoane de la Capul Sainara împărtășeau aceeași dorință, aceea de a scăpa de pe insulă chiar și agățați de barcă. În capul lui Kiyoko se învârteau rotițele, mai-mai să scoată fum. Întorcea situația pe toate părțile.

Dacă Maria avea să le ia pe fete și doar pe Yang, ca să-l pună să vâslească, ea ar rămâne singură cu patru chinezi. Nu era exclus nici să încerce să-i ia copilul, fiindcă era al lui Yang. I-a apărut în minte chipul lui plin de ură, cu dinții dezveliți, și a văzut negru în fața ochilor.

Abandon. Ideea apăsătoare că ar putea fi lăsată pe insulă i-a venit prima oară atunci când chinezii au încercat să evadeze cu bărcile construite de ei, apoi s-a concretizat când a dispărut Watanabe. Până atunci, crezuse că oamenii se vor ajuta unii pe alții ca să scape împreună. Un vis frumos.

Deodată, a fost cuprinsă de panică. După naștere, fiind slăbită, nu aveau s-o mai primească în barcă. Atunci, mai bine le distrugea barca! S-a aplecat să culeagă o piatră de pe jos, dar chiar în clipa aceea a simțit că-i plesnește ceva în trup și apoi că un lichid i se prelinge pe coapse, foarte real și abundent, ca și cum ar fi făcut pipi. A țipat și s-a ghemuit. Ruth a înțeles că nu era în ordine și s-a apropiat în grabă.

— Ești OK? Hei, ești OK? Kiyoko?

A venit și Maria și apucat-o pe după umeri.

— Kiyoko-san, ce-ai pățit?

Kiyoko înlemnise și nu mai putea rosti niciun cuvânt. În pântecele ei se petreceau schimbări drastice. Senzația de curgere. Și-a pipăit interiorul coapselor. Lichidul era cald, la temperatura corpului. Da! Lichidul amniotic. Asta însemna că pruncul era pe drum. Kiyoko a strigat:

— Maria-san, mă tem că mi s-a rupt apa!

Femeia a fluturat din mână cu un gest nepăsător:

— Kiyoko-san, nu te mai forța să vorbești. Hai, acum mai ai puțin. Curaj!

— Maria-san, vă rog să aveți grijă de mine.

În cuvintele ei se ascundea și rugămintea de a-i duce copilașul în lumea civilizată. Maria, fie că a priceput, fie că nu, a luat-o de mână fără să spună nimic. Kiyoko s-a agățat de mâna ei subțire din toate puterile, s-a întins pe nisipul rece și a închis ochii. I-a deschis curând, simțind că-i era rece la picioare. Valuri mici îi atingeau degetele: venise deja fluxul.

— Yang, *hot water*[64]! i-a cerut Maria lui Yang, care venise să vadă ce se petrecea.

Chinezul i-a aruncat o privire lui Kiyoko, a surâs scurt și a plecat grăbit, iar ea a strigat după el, punctând:

— Yang, e copilul tău!

Dar el nici măcar n-a întors capul. Ce era cu aroganța asta? Deși avea dureri, Kiyoko o privea pe Maria și se gândea la tot felul de lucruri neînsemnate. Dacă Yang și Maria erau împreună? Atunci, cine știe ce-i șoptise chinezul despre ea. Că a fost regina insulei Tokyo, curtată de toți bărbații. Că a mințit cu nerușinare când a spus că trăia singură. Că voia să fie salvată doar ea… Toate astea o nelinișteau foarte mult, mai ales pentru că erau numai lucruri adevărate. Și i-a închipuit pe cei doi împreună, hotărând pe cine iau în barcă și pe cine abandonează. Imaginea a făcut-o să dea brusc la o parte mâna Mariei.

— Ce-ai pățit, Kiyoko-san? a întrebat-o ea surprinsă.

— A, nu, mă scuzați.

Plutind în acea stare de confuzie, Kiyoko a simțit dintr-odată o durere ascuțită. Și-a strâns cu amândouă mâinile pântecele dezumflat, golit de lichidul amniotic, și a început să gâfâie, neștiind ce să facă. I se părea că e o broască-țestoasă de mare, venită să nască pe plajă. Era stresată la culme. Momentul nașterii o luase pe neașteptate și nu apucase să se pregătească psihic.

Ruth s-a dus s-o cheme pe Kim, o altă fată. Cânta rău și nici nu arăta prea bine, dar se purta foarte frumos cu

64 „Apă caldă“ (în engl, în orig.).

Kiyoko. Când și-a dat seama că japoneza nu avea nimic pe sub rochie, i-a făcut cadou o pereche de chiloți vechi de-ai ei. O învățase și tehnici de respirație. *Fu, fu, fu, fuuuu. Fu, fu, fu, fuuuu.* Așa adusese pe lume mama lui Kim treisprezece copii.

Pe vremea când lucra într-un cabaret din Aomori, cunoscuse un agricultor din zonă, se măritase cu el și îi născuse doi băieți. Dar nu se înțelegea deloc cu soacra și până la urmă a divorțat, lăsându-le copiii.

— Mama-soacră era o zgripțuroaică. Își bătea joc de mine pentru că dansam într-un cabaret. Cică mă arătam goală bărbaților și le suceam mințile. Dar, după ce am născut, m-a trimis înapoi să dansez și să aduc bani acasă. Când am întrebat-o de ce-mi găsea mie vină, dar nu și băiatului ei, pe care la cabaret l-am cunoscut, m-a pocnit. Pe urmă m-a alungat, mi-a zis că îi trebuia doar o burtă, ca să-i facă nepoți. O femeie cu chip de diavol – pardon, invers, un diavol cu chip de femeie – era soacră-mea!

Lui Kim nu-i mai tăcea gura. Se întrerupea doar din când în când ea să o ajute pe Kiyoko la respirație. *Fu, fu, fu, fuuu.* Lui Kiyoko îi venea să împingă ori de câte ori expira. Acum contracțiile nu se mai opreau. Venise momentul nașterii. Era speriată la culme, dar voia să „scape” odată de copilul din pântece și să nu și-l mai simtă atât de greu. Fetele celelalte au venit și ele, una câte una, probabil din curiozitate și nu fiindcă și-ar fi făcut griji pentru ea. Scoteau tot timpul exclamații de entuziasm – „haaa!” și „wooow!”, deși copilul nu apăruse încă.

— Se vede capul! Haide, încă puțin!

Era vocea Mariei. *Fu, fu, fu, fuuuu. Fu, fu, fu, fuuuu.* Cu șapte femei alături, care îi sprijineau brațele, și aproape ridicată în șezut, Kiyoko împingea din răsputeri. Avea să-și lase oul în nisip, ca o broască-țestoasă. Se spune că țestoasele plâng când își depun ouăle, dar ea era doar scăldată în sudoare. Maria a început să cânte tare: *You make mee feeeel… ndada. You make mee feeeel… ndada.*

Și imediat s-a auzit și corul: *You make me feel like a natural woman, natural woman, woman…*

Au început să cânte „A Natural Woman”, de Aretha Franklin. Nu era prima oară când i-o cântau. Melodia asta devenise cântecul ei tematic. Însuflețită de muzică, a mai făcut un efort și a reușit să aducă pruncul pe lume. Kim l-a prins înainte să se umple de nisip. După câteva clipe, l-a auzit plângând.

— *Yeeeeeeeei!* au izbucnit fetele.

— E fetiță! E fetiță! a strigat Kim.

Îi dăduseră lacrimile.

Fetele din jur se îmbrățișau și plângeau și ele. Dar Kiyoko simțea ceva ciudat în pântece. Chiar atunci, Ruth a strigat ceva în tagalog. Între picioarele lui Kiyoko aluneca încet un boț de carne sângerândă. Încă un copil! De data asta, băiat. Născuse gemeni. În realitate, nu erau nici drăgălași, cum își imaginase, nici obraznici, ca cel din vis. Erau fragili și urâței ca niște pui de maimuță. În plus, erau doi. Kiyoko nu avea nici măcar puterea să-i ia în brațe și zăcea, nemișcată. Ei nu i se păreau deloc drăguți, dar fetele țopăiau de colo-colo și strigau entuziasmate:

— *Twins, twins!*[65]

Poate că vedeau în venirea pe lume a unor copilași, pe insula pustie, un semn că viața e mai puternică decât orice; sau poate că, aruncate dintr-odată în sălbăticie, fuseseră cuprinse de un sentiment primordial.

— Ce nume le pui?

Maria îi adusese copilașii să îi vadă, câte unul pe fiecare braț. Ca s-o măgulească, și totodată fiindcă nu simțea niciun pic de dragoste maternă, Kiyoko s-a pomenit spunând:

— Ce ziceți de Chiki și Cheetah? Chiki să fie fetița, iar Cheetah, băiețelul. Le sunteți nașă, fiindcă ați cântat cântecul.

Fetele au izbucnit în râs și au început să cânte în cor

65 „Gemeni“ (în engl., în orig.).

Chiquitita[66]*.* Kiyoko, ușurată, a închis ochii. După ce o ridicase pe Maria la rang de nașă, sigur n-ar mai fi lăsat-o inima să-i abandoneze pe ea și pe copilași. Totuși, cum avea să hrănească două guri? „Lasă, vedem asta mâine. Doar am reușit să mă descurc până aici”, și-a spus Kiyoko încurajându-se singură.

Așa au venit pe lume Chiki și Cheetah, lângă platoul de la poalele Capului Sainara, mărind pe șest populația insulei și scăzând drastic media de vârstă. Era o insulă mică, dar cei mai mulți dintre locuitori habar nu aveau de existența celor doi copilași.

Nou-născuții au devenit imediat mascotele fetelor de la Goddess, ba chiar ale tuturor locuitorilor de la Capul Sainara. Toată lumea venea să-i vadă și se întreceau să-i țină în brațe. În special Yang, care începuse să promoveze ideea că sunt ai lui. În scurtă vreme, barca avea să fie reparată. Mai aveau doar de așteptat să se stabilizeze vântul dinspre sud și puteau porni. Dacă nu plecau cât mai repede, cei din Tokyo aveau să se îngrijoreze de absența lui Kiyoko și ar fi putut veni să o caute până la Sainara. Asta o neliniștea cel mai tare.

La câteva săptămâni după ce născuse, Maria i-a făcut o vizită.

— Kiyoko, peste câtă vreme crezi că vor fi Chiki și Cheetah în stare să călătorească pe mare?

În sinea ei, Kiyoko țopăia de bucurie, dar a plecat capul, cu un aer preocupat. Ar mai fi avut nevoie de vreo două săptămâni. În momentul de față, băiețelul, Cheetah, părea mai sensibil și scâncea stins, încontinuu, scoțând-o pe mamă din răbdări.

— Dacă ați mai putea aștepta două săptămâni, cred că ne-am descurca. Vă sunt recunoscătoare că ne primiți și pe noi în barcă.

---

66 Pronunția japoneză este „chiki-chita“, de unde și numele copiilor.

Kiyoko i-a vorbit pe un ton supus. A aruncat o privire copiilor și a oftat. Era limpede că Maria începuse selecția echipajului. Barca era deja reparată și oamenii meșteream acum recipiente în care aveau să ia cu ei apa și hrana. Ca de obicei, fetele de la Goddess stăteau cu mâinile-n sân, iar chinezii se ocupau cu pregătirile fără să protesteze și fără să fie siguri că vor prinde și ei un loc în barcă.

— Pe cine vreți să luați cu dumneavoastră? Spuneți-mi și mie, dacă v-ați hotărât deja.

Maria a aruncat o privire în jur. Kiyoko tocmai îi alăpta pe cei mici, la umbra unui ficus. Datorită chinezilor, care se aventurau până aproape de Odaiba ca să culeagă pentru ea fructe sălbatice și crabi de cocotier, avea lapte destul.

— Te rog să nu mai spui nimănui, bine? E o chestiune foarte delicată.

Kiyoko a încuviințat, înghițindu-și saliva.

— În primul rând, eu, a spus Maria, începând să numere pe degete. Pe urmă tu, Chiki și Cheetah, dar voi faceți cât o persoană. Deci două până acum.

Lui Kiyoko îi venea să plângă de ușurare, dar nu s-a trădat.

— Pe urmă, cu siguranță Ruth, Lahoya și Molly. Ruth și Lahoya cântă bine și sunt drăguțe. Nu mă pot lipsi de ele ca voci de fundal, iar Molly are talent la dans. Problema e Pam! Fata asta nu dansează rău și publicul o place, dar nu ascultă niciodată ce-i spun. Mă îngrijorează din punctul de vedere al muncii în echipă. Pe de altă parte, dacă dau afară trei fete dintr-un foc, celelalte o să fie la pământ, așa că deocamdată mă gândesc s-o iau și pe Pam. Cât despre Sissi și Kim, mi se rupe sufletul pentru ele, dar n-am ce să le fac. Kim e o mincinoasă. Kiyoko-san, tu știi câți ani are, de fapt? Face patruzeci la anul! E destul ca o formație să aibă în spate o dansatoare bătrână, și pierde din valoare! Cât despre Sissi, cred că ți-ai dat seama și tu, e cam ușuratică și mereu îi lasă pe bărbați să profite de ea. E veselă din fire, nimic de zis, dar Goddess are nevoie și de

distincție.

Kiyoko se străduia să nu facă vreo gafă, dar nu s-a putut abține:

— Bine, dar toate astea țin de trupă!

— Așa e, i-a răspuns Maria, ferm. Mă gândeam că-i o ocazie bună s-o restructurez.

„Cât egoism!” și-a spus Kiyoko în sinea ei, dar s-a abținut, mușcându-și buzele, de teamă să nu se trezească eliminată.

— Și pe cine vreți să luați în locul lui Sissi și Kim?

Voia să afle cine avea să mai fie în barcă, dar Maria se gândea numai la ale ei.

— O să recrutez fete noi la Manila. Kiyoko-san, am și eu un vis: să fac din Goddess o formație de prima mână. Așa, o să fim respectate și o să ducem o viață frumoasă. Pentru asta e nevoie și de unele mici sacrificii.

Oare nu se zărea și în ochii Mariei o lucire de nebunie, așa cum avea Oraga când o luase razna? Kiyoko s-a uitat la oceanul care îi ținea prizonieri. Câți dintre ei înnebuniseră? Dincolo de bariera de corali se vedeau spărgându-se valuri albe. Venea vara. A șaptea vară. Era cazul s-o taie repede de acolo, până nu-și pierdeau mințile cu toții. Kiyoko a aruncat o privire pruncilor din brațele ei. Amândoi erau înfășurați în prosopul primit cadou de la fetele din trupă. Pe o insulă pustie, era un adevărat obiect de lux.

— Îi luați și pe Yang și Mun?

Maria i-a replicat iritată:

— La ce ne trebuie bărbați? Goddess e o trupă feminină!

— Dar e nevoie de brațe pentru vâslit. Doar noi, femeile, n-o să putem învinge curenții.

— Doar nu punem în scenă Dansul Focului! Ăia doi au niște mutre prea urâte.

Nu se înțelegeau. Maria i-a ciupit pe copii de obrăjori și, cu un aer mulțumit, s-a dus în grota unde își avea patul. Zvonul că două dintre fete aveau să fie abandonate

ajunsese pesemne la urechile tuturor, pentru că toate stăteau posace pe plajă și priveau marea. Kiyoko era recunoscătoare pentru locul în barcă, dar oare fetele aveau să accepte deciziile Mariei, care în mod clar se țăcănise? Iată că se ivise o nouă problemă.

Nu peste mult timp, într-o noapte, Cheetah a început să plângă și a trezit-o pe Kiyoko. Tare ar mai fi dormit, dar nu avea încotro. Și-a pus copilul la sânul stafidit. Chiar atunci, i s-a părut că cineva se furișează prin întuneric. S-a uitat să vadă mai bine. Imediat, a auzit o voce șoptită. I s-a părut că distinge accentul specific din regiunea Aomori. Trebuia să fie Kim.

— Kiyoko, vino puțin!

Kiyoko tocmai alăpta, așa că a clătinat din cap.

— Nu pot acum. Ce e?

Kim a coborât și mai mult vocea:

— Avem loc și pentru tine în barcă. Vrei să vii?

— Poftim?

— Acum ori niciodată.

Alăptând în continuare, Kiyoko s-a ridicat, cu copilașii în brațe. Kim a zâmbit, de parcă ar fi vrut să spună „Știam eu!”. Kiyoko a pornit-o încetișor prin întuneric, dar gândurile nu-i dădeau pace. Probabil că Sissi și Kim, cele două fete excluse din echipaj, complotaseră ceva. Deși plecarea de pe insulă era o chestiune de viață și de moarte, nebuna de Maria nu avea în cap decât soarta trupei.

— Cine mai vine?

— Chinezii. Ca să vâslească.

A, deci asta era. Sissi și Kim se înțeleseseră pe ascuns cu cei cinci chinezi. Fiind doar șapte, rămăsese loc și pentru Kiyoko și copilași.

— Mie-mi sunt tare dragi Chiki și Cheetah și nu m-a lăsat inima să-i abandonez.

— Îți mulțumesc!

Sosise în sfârșit ziua în care părăsea insula. Și încă pe

neașteptate.

— Maria unde e?

Kim n-a răspuns. Kiyoko a avut o presimțire sumbră și n-a mai întrebat nimic. Când au ieșit din grotă, barca era deja la apă. Lângă ea stăteau Mun și alți trei chinezi. Probabil că-l trădaseră pe Yang. Văzând-o pe Kiyoko, Mun și-a arătat deschis disprețul, părând că spune „Pe asta lăsați-o aici!”, dar Kim a insistat hotărâtă, tot arătând către sugari. Sissi stătea nemișcată, botoasă și cu mâinile-n sân, și privea marea întunecată. Dacă reușeau să plece de acolo, oricâte furtuni i-ar fi lovit, nu se mai puteau întoarce. Kiyoko și-a amintit de prima încercare de evadare, cu chinezii, și și-a înghițit saliva.

5. Revolta Tribului Blănoșilor

— Onorată asistență, vă anunț că eu, de când mi-am aruncat ochii de sticlă, am ajuns să văd adevărul. Aruncați-vi-i și voi degrabă!

Oraga dădea ture pe la tovarășii lui, împrăștiați pe plaja de la Tōkaimura. De ce se fereau așa, când el îi povățuia prietenește?

— De ce fugiți? Eu vă împărtășesc adevărul!

— Da, da, mersi! Ne-ajunge, Oraga! i-a răspuns Gunji Mori, exasperat.

— Oraga, ai ajuns să fii al doilea Watanabe. Când ziceam și noi c-am scăpat de el, s-a mai născut unul.

Cel care îl lua peste picior era Atama. Oraga s-a strâmbat. Nu-i distingea bine fața. Cu barba lui neagră și încâlcită, Atama părea un animal blănos.

— Tu ești, Atama?

— Da’ cine să fie? Zău dacă nu-mi dai fiori! Cum adică, „tu ești, Atama”? Și pune ceva pe tine, nu mai sta cu puța pe-afară.

Atama a râs batjocoritor, dar Oraga, cufundat în

gândurile lui, nu l-a luat în seamă. De când își aruncase ochelarii, toate din jurul lui, marea, pământul, cerul își pierduseră granițele și se contopiseră într-un fel de ceață. Lumea se transformase brusc într-o întindere nesfârșită care-i vătăma ochii. Albastrul putea fi de la cer sau de la mare; verdele, de la junglă sau de la mare; albul, de la nisip sau de la crestele valurilor. Nu mai distingea nici fețele tovarășilor lui. Extrem de miop, Oraga – pe numele lui adevărat, Yasuomi Sakamoto – era absolut uimit de transformarea lumii din jurul său și se tot agita, mijindu-și ochii și făcând tot felul de gesturi stranii.

— Renunțaaaați la egoiiiism și trăiiiiiiți mai altruiiiist!

Atama a început să cânte un cântec cu niște versuri bizare. Lângă el, Gunji Mori încerca să-l potolească, dar Oraga îl vedea doar ca pe un băț lung și maroniu, cu o voce stinsă. Dacă nu scoteau sunete, nu putea deosebi un om de-un animal.

Nu doar ce-l înconjura se schimbase: când își privea mâinile, nu distingea liniile din palme și nici unde se terminau degetele. Își vedea sexul ca pe un ciot negricios ieșind din trup, fără un contur clar. Dacă nu apropia totul la zece centimetri de ochi, nu vedea nimic. Și trupul lui, și lucrurile care-l înconjurau se amestecau într-un haos tulbure. Se simțea ca plutind într-un vis. „Ah, ce bine e!” și-a spus mulțumit. De când renunțase la ochelarii pe care îi purtase atâta vreme cu îndărătnicie, scăpase de lumea reală și nimerise într-un paradis.

Ochelarii fuseseră colacul lui de salvare. Când a naufragiat, a sărit în valuri strângând la piept, ca pe o comoară, tocul cu ochelarii. Apoi, văzând că nu pățiseră nimic, a fost nebun de bucurie. Mai târziu, când i-a ciocnit din nebăgare de seamă și li s-a crăpat o lentilă, făcuse tot posibilul să-i protejeze și mai bine, întărind ramele cu legături și prinzându-și-i de frunte. De ce oare se străduise atât? Ce era lumea pe care o vedea pe atunci? Ceea ce nu se vedea nu exista, și n-avea ce-i face. Însă lumea fără

ochelari era ca un vis. Și atunci, nu mai avea nevoie să scape de pe insula Tokyo. Se putea lipsi și de civilizație. Se hotărâse să-și ducă până la capăt viața primitivă. Nici prin gând nu-i trecea că-și pierduse mințile.

— Onorată asistență, Watanabe e un prost. Nu era necesar să părăsească insula. Să trăim aici pe veci, în pace și prietenie!

Discursul lui atât de categoric a fost întâmpinat cu proteste vehemente. Unii aproape că plângeau de furie.

— Du-te și-mpușcă-te!

— Ce tot vorbești, dobitocule?!

— Mai vezi-ți de treaba ta!

— Oraga, ce-i cu tine? Ai înnebunit de supărare? Vino-ți în fire! Unde ți-ai aruncat ochelarii? Mă duc eu să ți-i caut, doar spune-mi unde.

Cel care se îngrijora pentru el era Shimada, care trăia solitar la Shibuya. În ultima vreme nu-i mai trecea diareea, arăta foarte rău la față și slăbise mult. Era apăsat de presimțirea că avea să moară, dacă nu scăpa cât mai curând de pe insulă. Când a auzit de fuga lui Watanabe, s-a albit de furie și disperare: de ce nu avusese el norocul ăsta? Firește, mai toți ceilalți treceau prin aceeași stare. De asta rămăseseră neclintiți la Tōkaimura mai bine de o lună, ducând un trai plin de lipsuri. Mulți nu puteau dormi nu doar pentru că stăteau sub cerul liber, ci și de teamă că aveau să fie lăsați în urmă sau că, de fapt, nu avea să sosească niciun fel de ajutor. Erau sleiți psihic, aproape la limită. Unii izbucneau în plâns când li se vorbea, alții explodau de furie dintr-un fleac.

Oraga i-a explicat lui Shimada:

— Eu nu greșesc. De ce nu vreți să acceptați adevărul? Nu mai avem nevoie să plecăm de pe insulă. Putem trăi foarte bine și aici. Asta pentru că trupul omului nu poate fi înfrânt așa ușor de către natură. A venit vremea să ne lăsăm blana să crească și să mergem mai departe.

Vorbise fără să se gândească prea mult.

— Blană?? a întrebat unul, hohotind de râs.

Râsul isteric i-a molipsit pe toți.

— Cine-a râs acum? a întrebat Oraga mijindu-și ochii și încercând să depisteze vinovatul.

Cineva a scos un țipăt, probabil înfricoșat de căutătura lui, și lumea a tăcut brusc.

— Blana e mai importantă decât orice, pentru că reprezintă forța ancestrală. Mă auziți? Și oamenii pot să aibă blană. Dacă vrei cu-adevărat, poți, așa că vă rog să nu vă dați bătuți. Dacă trăiți cu toții așa, doar în pielea goală, o să vedeți că vă crește blană. Ia uitați: eu deja am o frumusețe de blană învârtejită în josul burții, a spus, arătându-și-o cu mândrie. Blana protejează trupul. După cum știți, ea respinge picăturile de ploaie. Și câinii au, și caii, până și omizile. Să ne creștem cu toții blană pe trup și să trăim aici până la moarte! Odată ce o avem, nici nu ne mai trebuie îmbrăcăminte. Cu siguranță ne vom descurca, într-un fel sau altul.

Dinspre Atama și Jason se auzeau în continuare hohote de râs.

— Ia nu te mai lăuda cu blana ta!

Ros de invidie, Oraga s-a întors către Atama, care era un hirsut și avea astfel un mare avantaj față de ceilalți pe insula pustie. Jason se rostogolea de râs și abia reușea să articuleze cuvintele. A întrebat ștergându-și lacrimile:

— A… auzi, și atunci eu cum fac să am blană?

— Stai gol și o să-ți crească.

— Haaaa, Oraga s-a dilit de tot! zbiera Atama, absolut încântat.

„Ce dobitoc!” și-a spus Oraga calm, în sinea lui. Era totuși uimit să vadă cât de clar înțelegea mecanismele lumii după ce își aruncase ochelarii. De fapt, nu avea de ce să fie uimit. Ochelarii, un simbol al civilizației, nu făcuseră decât să-i trezească dorințe și-i ascunseseră adevărul.

Relația lui cu ochelarii era una profundă și îndelungată.

De prin clasa a patra primară miopia îi avansase brusc și în același timp, cine știe din ce motiv, începuse să-și dorească tot ce nu putea obține. Nemaiputându-se controla, furase o carte cu jocuri de la librăria din fața gării. Fusese o treabă relativ ușoară și, pentru că nimeni nu observase, își făcuse un obicei din asta. A ajuns să-și procure tot ce-l tenta, cărți cu benzi desenate, dulciuri, articole de papetărie. Însă, în mod ciudat, mulțumirea pe care o simțea ca urmare a furturilor dura tot mai puțin. Voia din ce în ce mai multe lucruri și nu se mai putea opri. Altădată, îi era de-ajuns să fure ceva o dată pe lună; acum n-avea liniște dacă nu o făcea de două ori pe săptămână. Exact ca masturbarea, cu care tocmai se deprinsese.

Într-o bună zi, șterpelise o consolă Game&Watch, de buzunar, din vestibulul casei unui coleg, și a fost prins. Oraga și mama lui au fost chemați la școală de dirigintă și de mama celuilalt copil și au fost luați la întrebări. Băiatul a susținut că nu el luase jocul, recunoscând totuși, din proprie inițiativă, că furase câte ceva de la librărie și de la magazinul de dulciuri. Diriginta și cele două femei au schimbat o privire. Mama lui Oraga, pământie la față, s-a plecat adânc în fața celorlalte. „Să știți că Yasuomi nu e un băiat rău. A spus el ce-a spus, dar nu cred că așa s-a întâmplat și cu jocul. În orice caz, o să caut bine prin toată casa”. Văzându-și mama umilită, Oraga s-a simțit mai bine.

— Yacchan[67], l-a întrebat ea în drum spre casă, ai făcut asta drept răzbunare pentru că am divorțat?

Oraga și-a mușcat buzele, fără să răspundă. Se gândea că mama lui, care interpretase greșit, avea să insiste și mai mult asupra problemei. Ar fi vrut s-o vadă în lacrimi, strângându-l la piept și cerându-i iertare. Când colo, ea îi cârpise una peste cap și îl făcuse prost.

— Lasă-te de chestiile astea ușor de observat. M-ai făcut să mor de rușine!

Întotdeauna, universul era cu un pas înaintea lui. Plin de

67 Alint derivat de la „Yasuomi“.

ciudă că-l certase mama, a încercat altă strategie:

— De când nu mai văd bine, pur și simplu mi se duce mâna, fără să vreau.

Era adevărat, mai puțin partea cu „fără să vreau”. Devenise o dependență, la fel ca masturbarea. Mama îi aruncase o privire neîncrezătoare și, după ce se gândise puțin, îl întrebase:

— Adică, fiindcă o capacitate ți s-a redus, ai început să-ți dorești alte lucruri, iar furatul te face să-ți regăsești echilibrul?

— Presupun, a răspuns Oraga, fără să fi priceput prea bine.

— Atunci, am înțeles cum stau lucrurile.

Mama lui fusese casnică, însă după divorț se angajase ca reporter la o revistă pentru femei – visul ei de multă vreme. Era o femeie foarte rațională și cam pisăloagă. Tatăl lui Oraga era un scriitor obscur. Nominalizat de câteva ori la Premiul Akutagawa, lumea începuse să mai audă de el, dar nu reușise să răzbată și, în cele din urmă, fusese uitat. Se angajase la o mică agenție publicitară și, în timp ce se tot izbea de termeni complicați pe care abia-i pricepea, se cuplase cu profesoara de yoga de la un alt etaj al aceleiași clădiri.

Mama diviniza conceptul de echilibru și se prefăcea că nu fusese rănită. Sigur, plecarea soțului fusese un mare șoc pentru ea, dar iată că așa ajunsese să fie reporter. La rândul lui, Yacchan își pierduse tatăl, ceea ce era foarte trist, dar astfel avea ocazia să se gândească mai mult la el. Cel mai important era să se păstreze echilibrul între emoțiile negative și cele pozitive. Asta era o punere în practică a „gândirii pozitive”, numai că uneori avea un efect invers celui scontat. În orice caz, nu era o teorie rea. Și mania lui Oraga de a fura se putea explica foarte frumos prin teoria echilibrului. Câtă vreme mergea înainte cu o metodă clară, indiferent de ce natură ar fi fost, mama lui era mulțumită.

— O să-ți cumpărăm ochelari și așa o să se îndrepte lucrurile.

Astfel, grație gândirii simpliste a mamei sale, Oraga a primit prima lui pereche de ochelari, unii cu rame negre, în primăvara clasei a cincea. De atunci, impulsul de a fura îi dispăruse complet. Poate că ochelarii simbolizau reprimarea a „ceva” din interiorul său, dar n-ar fi știut să spună ce anume era acel „ceva”. Oricum, fiindcă mama era mulțumită că fiul își vedea de drum, uitase și el repede toată povestea.

Într-o vreme, renunțase la ochelari și purtase lentile de contact, ca să-l placă și pe el fetele. Era în anul întâi de liceu. Muncise mult, pe unde apucase, ca să-și poată cumpăra o pereche de lentile dure, dar strabismul lui nu se împăcase bine cu ele. Pe deasupra, mama i-a atras atenția că-l făceau să pară și mai imbecil decât era, iar el, cuprins de furie, le aruncase la closet și se întorsese la ochelari. De atunci, ca să vadă lumea cu claritate, ca să pară inteligent și ca să-și țină în frâu poftele, nu și-i mai scotea decât la culcare, purtându-i tot timpul; și când îi alunecau pe nas de la transpirație, și când i se abureau din cauza bolului cu tăieței fierbinți, și când i se crăpau. Pentru Oraga, ochelarii însemnau adevărata civilizație, ba chiar adevărata cultură. Atunci când s-a lepădat de civilizație și de cultură, în interiorul lui ceva a explodat.

— O… Oraga, și… și eu sunt co… complet de acord!

De undeva s-a auzit o voce timidă și bâlbâită. Oraga și-a încordat privirile, încercând să vadă cine era. Un bărbat care stătuse ghemuit undeva, la distanță, s-a ridicat și s-a apropiat. Era atât de păros pe chip și pe trup, încât Oraga și-a închipuit că-i crescuse blana.

— Tu cine ești?

— M… m-ai uitat? a spus bărbatul, părând că zâmbește.

În mijlocul încâlcelii negre, Oraga a zărit ceva alb, sclipitor – probabil dinții.

— Sunt eu. H… Harada. Făceam alcool la Juku. Dar n-am

mai avut chef. Acum mi-am săpat o groapă la Kita Senju și acolo stau.

Harada se apropiase mai mult și acum Oraga putea să-i simtă mirosul. Avea un iz de pământ, ca o cârtiță. Probabil că petrecea mult timp în groapa lui. Se vedea că nu mai vorbise de mult cu oamenii, pentru că-și găsea foarte greu cuvintele și le rostea pe un ton strident.

— Pe… pe vremuri purtam și eu ochelari. Nici nu știu de câți ani nu-i mai am. Dar… dar de atunci lumea s-a schimbat și pentru mine.

Într-adevăr, Oraga își amintea că fusese printre ei un bărbat mic și îndesat care avea niște ochelari cu lentile groase. O singură dată îl rugase pe Oraga să-i împrumute ochelarii, ca să-și studieze unghiile de la picioare și firele de păr care-i creșteau pe degete.

— Harada-kun, ți-a crescut și ție blană? l-a întrebat Oraga, cât se poate de serios.

— D… da, mi-a crescut. Eu fac galerii pe sub pământ, ca o cârtiță, și nu e foarte vizibilă. D… dar, fiind mereu dezbrăcat, pot să spun că mi s-a îndesit.

— Serios? Ăsta e începutul!

În sfârșit, cineva îi dădea dreptate! Oraga nu mai putea de bucurie. A început să vorbească, arătându-l pe Harada cu degetul:

— Onorată asistență, priviți minunatul exemplu al colegului nostru, Harada-kun. De azi înainte, trebuie să trăim în pielea goală și să ne creștem blana în mod activ. Nu ne putem aștepta la ajutor din afară. Nu avem cum să plecăm de pe insulă și nu vine nimeni să ne salveze. Trebuie să ducem cu toții o viață primitivă, în armonie și bună înțelegere.

În timp ce striga, își simțea lacrimile curgându-i pe obraji. Gândul că nu mai era nevoie să evadeze îl făcea să se simtă în al nouălea cer. Îi venea să se topească, să se scurgă, să se facă una cu pământul. Înțelegea în sfârșit că-și irosiseră viețile căutând imposibilul.

— În ceea ce privește viața primitivă, să știți că și eu sunt de acord, s-a auzit o voce timidă.

Era Hikime, Urashima Taro al insulei. Ca de obicei, purta peste coapse un șorț din fâșii de frunze de bananier. Avea și undița cu el, iar la brâu îi atârna juvelnicul.

— Eu îmi doresc, desigur, să primim ajutor din lumea civilizată, dar nu-mi displace nici viața primitivă de aici, de pe insulă. Ba chiar în ultima vreme am ajuns s-o prefer. N-avem nici televizor, nici cărți, dar mie mi-e suficient să privesc seara stelele de pe cer. Prind pește cu modestele unelte pe care mi le-am făcut. Așa trăiesc și așa am să mor. Mi se pare de-ajuns. Ce-a făcut Watanabe m-a șocat și pe mine, dar am depășit momentul. De astăzi, am de gând să mă întorc la coliba mea.

Auzindu-l, Inukichi din Shibuya a spus și el:

— Cred că și noi ne ducem acasă.

— Ai dreptate, Inukichi! Aici e prea cald!

Shin-chan s-a ridicat și și-a luat iubitul de mână. Amândoi aveau la ochi niște leziuni care se agravaseră în ultima vreme și probabil că abia mai vedeau. Mergeau pe bâjbâite, ținându-se de mână.

Harada cel cu iz de pământ s-a apropiat de Oraga și i-a luat mâna, cu gând să i-o strângă.

— O… Oraga… H… hai să ne unim, să… să trăim și să ne lăsăm blana să crească împreună!

— Mulțumesc, i-a spus Oraga strângându-i la rândul său mâna bătătorită, ca o labă de cârtiță.

— Astăzi e o zi bună. Datorită plecării lui Watanabe, ne-am dat seama de un lucru important.

„Vai!” a strigat Oraga, căzând în genunchi pe nisip. „Datorită” plecării lui Watanabe! Deci așa se manifesta crezul lui – „să trăim mai altruist”! Creierul lui ușor sărit de pe fix s-a pus încet în mișcare, încercând să pună lucrurile în balanță. Lumea pe care o descoperise *datorită* faptului că-și pierduse ochelarii. Ideea importantă de care-și dăduseră seama *datorită* plecării lui Watanabe. Pierdeai

ceva, câștigai altceva; așa funcționau lucrurile pe lume. Asta înseamnă „datorită”. Ce bogată e lumea! Ce înțeleaptă fusese mama lui! Așa trebuiau să trăiască; nu fiecare pentru el, ci toți *datorită* celorlalți.

— Doamne! Află că sunt fericit!

Văzându-l pe Oraga prosternându-se pe plajă, Harada i s-a alăturat. Hikime s-a întors și el în fugă, și-a așezat undița lângă Oraga și a îngenuncheat.

— Nu știu de ce, dar și mie îmi vine să fac la fel.

Oraga a ridicat brațele.

— Onorată asistență, vă rog să nu mă mai strigați Oraga. De astăzi, mă numesc Okage[68]. Mă lepăd de „eu”[69] și fac un jurământ: o să trăiesc pentru insula Tokyo. Cei care vreți să mă urmați, va trebui să umblați în pielea goală. Țelul nostru va fi să facem blană!

Harada și-a scos în grabă șortul plin de noroi. Prima reacție a celor care asistau a fost să-și întoarcă privirile, dar până la urmă, a răzbit îngăduința: „Ce poți să-i ceri unui nebun? Dacă așa își găsește liniștea…”

Oraga, devenit Okage, a rostit plin de încredere:

— Plecarea lui Watanabe-kun ne-a tulburat pe toți. Voința ni s-a șubrezit și spiritul ne-a slăbit. Unii n-au putut să-și revină, iar alții au încercat să profite. Așa ceva nu se poate. Trebuie să trăim uniți. De acum încolo, vom avea grijă să nu fie nimeni lăsat la o parte. Nimeni nu are voie să părăsească insula. Interdicția intră în vigoare de azi. Toți pentru unul și unul pentru toți, așa va fi.

Câțiva au aplaudat, ca la spectacol. Okage, binedispus, și-a etalat făloșenia. Gunji Mori a spus tare, să-l audă toată lumea:

— Ce mai e și prostia asta cu interdicția? Doar nu suntem o țară cu granițe închise! Eu am o idee mult mai bună.

---

68 „Datorită“.

69 Vezi și mai sus; o variantă argotică a pronumelui pentru persoana I este „ora”.

Spectacolul era tot mai promițător. Acum atenția tuturor se îndrepta spre Gunji Mori. El i-a mai lăsat puțin să fiarbă, de efect, și a continuat:

— Cum de nu ne-a dat prin cap?

— Ce să ne dea, Mori-san? l-a întrebat Inukichi, cu ochii umflați și înroșiți.

De mână cu Shin-chan, se plimba pe mal, cu picioarele în apa mică.

— Hm, ce să fie, ce să fie? Haideți, facem un concurs cu întrebări! De ce credeți că butoaiele astea au fost cărate special până aici? Inukichi-kun, încearcă tu.

Gunji Mori se juca de-a profesorul care scoate un elev la tablă, dar Inukichi a plecat capul și n-a scos un cuvânt.

— Zi-ne mai repede! Ce mai aștepți, dacă vezi că nu știm? a intervenit Jason, enervat.

Simțind antipatia generală, Gunji Mori s-a grăbit să răspundă, fără să renunțe totuși la aere.

— În mod evident, pentru că plutesc! Dacă le-ar fi aruncat în ocean, butoaiele ar fi urcat la suprafață, așa că au fost nevoiți să le aducă pe uscat. Dacă prindem mai multe și punem bușteni deasupra, ne-am făcut o plută.

Cineva a oftat din rărunchi.

— Au mai încercat și alții și n-au reușit, a zis Shimada.

— Dacă facem lucrurile cu cap, sigur reușim. Că veni vorba, unde e Kiyoko? Cuțitul e la ea. Dacă-l luăm cu împrumut, o să tăiem mai ușor lianele.

Gunji Mori voia cu orice preț să-i convingă și a căutat-o pe Kiyoko din priviri. Însă ceilalți nu îi împărtășeau entuziasmul. Decât să plece pe mare, înfruntând atâtea pericole, nu era mai bine să aștepte pe insulă venirea ajutoarelor? Cu toții își aminteau încercarea eșuată a chinezilor și a lui Kiyoko, din urmă cu vreun an. Acum toată lumea știa că se trecea foarte greu de bariera de corali și că, în larg, curenții erau foarte puternici. Gunji Mori și-a plecat umerii, dezamăgit de inerția celorlalți.

— Nu-i nimic, în cazul ăsta o să mă ocup singur. Și totuși

unde e Kiyoko? Parcă n-am mai văzut-o în ultima vreme.

— A plecat mai demult. Nu s-o fi dus la templul lui Manta?

— Te pomenești c-o fi născut deja! a glumit cineva și ceilalți au râs fără vlagă.

Cu toții se gândeau că o gură în plus însemna o povară.

— Atunci mă duc până acolo.

Nimeni nu s-a oferit să-l ajute și nici nu păreau curioși să afle dacă fosta lui soție născuse sau nu. Tōkaimura devenise plaja suspinelor și a zădărniciei; erau atât de deznădăjduiți, încât nu i-ar fi impresionat nici dacă ar fi murit unul dintre ei. Dacă Gunji Mori reușea să-și construiască pluta și să plece de pe insulă, oamenii s-ar fi trezit din nou la viață; deocamdată însă, zăceau fără vlagă pe nisip și ascultau perorațiile lui Okage.

După ce Mori a plecat de pe plajă, Okage a privit soarele care asfințea și a spus cu voce puternică:

— Onorată asistență, Mori-kun a spus ce-a spus, dar adevărul este că nu mai are sens să încercăm să fugim de pe insulă, pentru că n-o să reușim. Și mai este o problemă: îmi închipui că nu vreți să vă petreceți viața în frământare, tot întrebându-vă dacă cine a plecat a reușit să scape?

— Nu vrem! au răspuns aproape toți.

— Și bine faceți! De aceea, consider că trebuie să fim uniți, să ne interzicem să părăsim insula și să trăim până la capăt în armonie.

— Și ce facem cu chinezii? a întrebat Kame-chan.

Kame-chan se despărțise de Daktari și umbla zvonul că în ultima vreme era tare deprimat. Avea un aer trist și parcă se împuținase la trup.

— Chinezii nu trebuie sub nicio formă să plece! a spus Okage, clătinând puternic din cap și uitându-se cu fiecare ochi în altă direcție.

— De ce?

— Cum de ce? Fiindcă e inadmisibil! Ăștia tot timpul încearcă să scape.

Okage tuna și fulgera. Vocea i s-a înăsprit dintr-odată și toți au tresărit, surprinși de schimbare.

— Și ei trebuie să rămână aici câte zile au. N-am dreptate? a strigat Okage amenințător.

— Ba da! s-a auzit o voce.

— Nu trebuie lăsați să fugă când vor ei! N-am dreptate?

— Ba da!! s-au auzit mai multe voci.

Tot mai multă lume îl aproba, deși unii o făceau doar de amuzament.

— Am ales să ne creștem blana și să trăim pe insula asta. Cei care n-au ales ca noi, să fie nimiciți!

— Bineee! Să-i terminăm!

Vocile erau tot mai puternice.

— Cuțitul chiar se află la Kiyoko? Nu l-o fi dat chinezilor? a întrebat Okage teatral.

Inukichi, care stătea ghemuit pe malul mării, s-a întors către el și i-a răspuns timid:

— Cuțitul e la noi.

Într-o clipă, Atama și Jason i-au înșfăcat pe Inukichi și Shin-chan și i-au târât în fața lui Okage.

— Dă-mi-l!

Inukichi a scos din buzunar minunatul cuțit care-i aparținuse lui Takashi și i l-a întins lui Atama. Acesta i l-a oferit respectuos lui Okage. Okage l-a întrebat pe Inukichi:

— Și cum de ți l-a dat Kiyoko tocmai ție?

— I-am arătat în schimb drumul până la Sainara.

— De ce?

— Voia să meargă să nască la chinezi.

— Ah! Iar plănuiește să fugă cu ei! a strigat Atama și toată lumea a început să huiduie și să se agite.

Pentru că nu se putea fugi de pe insulă, sau mai degrabă pentru că era interzis să se fugă de pe insulă, îmbrățișaseră ideea de a trăi primitiv, acoperiți de blană. Cu aceeași ocazie, au descoperit și un inamic, iar astfel spiritul blănos s-a transformat în spirit războinic.

CAPITOLUL V

1. Insula locuită

Numele meu este Cheetah Mori Ortega. Locuiesc pe insula Tokyo. Pe vremuri, era pustie, dar acum stau oameni mai peste tot și a devenit o frumoasă insulă locuită. Tatăl meu se numește Gunji Mori. E un bărbat înalt și *very cool.* Pentru că el este regele insulei, pe mine mă strigă lumea *Prince Cheetah.* Numele meu adevărat este Chi I Ta[70]. Dar mie mi-a plăcut mai mult Cheetah, pentru că mama mi-a povestit că pe alte insule mai mari există niște animale cu acest nume[71]. Sunt foarte frumoase și cele mai rapide din lume. I-am rugat pe toți supușii noștri să mă strige așa.

Mama mea se numește Maria Ortega și-i place foarte mult să cânte. E veselă și frumoasă. Mi s-a spus că tata vine dintr-o țară numită Japonia, iar mama din alta, numită Filipine. Dar ei spun că și insula noastră e o țară, țara Tokyo, și că n-are importanță cine e de aici și cine din altă parte. Așa cred și eu.

Pe insula noastră sunt tot mai mulți locuitori. Pentru că, pe lângă mama, mai sunt patru femei din Filipine, care s-au căsătorit cu niște bărbați care erau deja pe insulă și au născut copii. În afară de mine, mai sunt unsprezece copii și toți trăim aici. Am auzit că Shimada-san și Pam-san vor avea în curând al treilea copil. Am și eu doi frați mai mici. Dar eu sunt cel mai mare și am să fiu rege după tatăl meu.

Oamenii din Tokyo locuiesc lângă Odaiba *Bay.* Dar există un post de observație și la Tōkaimura *Beach,* unde

---

70 În original, o combinație de trei ideograme care împreună ar putea avea înțelesul de „Marele înțelept“.

71 Este vorba de ghepard, *cheetah* în limba engleză.

întotdeauna stă cineva de pază. Ne păzește să nu ne atace alte țări. Dacă vine cineva să ne atace, paznicul ne trimite un semnal și noi trebuie să fugim.

Odată, la Tōkaimura *Beach* a apărut un om ciudat. A venit cu barca până foarte aproape. Râdea urât, ne arăta cu degetul și striga ceva. Pe urmă s-a dus și la Odaiba și a făcut la fel. Tatăl meu ne-a apărat. A aruncat cu pietre în omul ăla și l-a nimerit. A încercat să-i ia barca, dar el a fugit repede, ținându-se cu mâna de cap. Seara s-a ținut o ședință strategică la Palatul Imperial. Am fost și eu, pe lângă ceilalți.

Omul care a venit să ne atace se numea Watanabe și, demult, a locuit și el pe insulă, dar într-o zi a dispărut. Pe urmă n-a vrut să-i ajute pe tata și pe ceilalți, deși le era greu, iar acum a venit doar să ne stârnească. Toată lumea s-a enervat. L-am văzut și eu puțin. Era gras, chel și cu o față nesuferită. Cică doar nenea Yang, care locuiește în nord, lângă *Cape*[72] Sainara, s-a bucurat și a venit special până la Odaiba să-l vadă. Nenea Yang mi-a spus doar mie că pe vremuri se înțelegea destul de bine cu Watanabe. Toți au vrut să-l prindă ca să-i ia barca, dar el a înțeles și a râs de ei, zicând că n-o să-l poată prinde.

Nenea Yang nu e ca ceilalți. Ceilalți s-au căsătorit sau sunt prieteni cu prietenele mamei mele, însă lui îi place să fie singur și locuiește mai departe de noi. Te sperii puțin când te uiți la el, dar se pricepe să pescuiască și să prindă porci sălbatici și eu îl respect mult. Și el se bucură când merg să mă joc la el, dar pentru că mama și tata nu prea mă lasă, mă duc întotdeauna pe șest.

Nenea Yang e din China și se mai întâmplă să nu ne înțelegem când vorbim, dar dacă ne privim în ochi, imediat ne înțelegem. N-avem nevoie de cuvinte.

Într-o zi, m-a luat cu el într-un loc care se cheamă Buricul Insulei. Acolo sunt multe șopârle negru cu galben. Mi-a prins și mie una, fiindcă mie-mi place să le cresc.

72 „Cap“ (geografic) (în engl., în orig.).

„Mănâncă asta *shabu-shabu*[73]*,* foarte bun!” mi-a spus el râzând, dar pe urmă s-a încruntat și mi-a zis serios: *„Prince,* dacă eu aș fi tatăl tău adevărat, ce-ai face?”. „M-aș bucura”, i-am răspuns pe loc. Chiar așa aș face. Tatăl meu e *very cool,* dar nu se pricepe la prins pești sau porci sălbatici. Nenea Yang s-a bucurat, a arătat cu degetul fața mea și fața lui și mi-a zis: „Uite, *Prince,* noi semănăm!”.

Cică a avut mai mulți prieteni chinezi, dar unii s-au scufundat cu barca și au murit, iar alții l-au trădat și l-au părăsit, așa că acum a rămas doar el. La început s-a simțit singur, dar acum e în regulă, fiindcă mă are pe mine, așa spune. Eu vreau să devin un rege bun și pentru el.

Pentru că acum suntem mai mulți copii, domnul Daktari, un prieten de-al tatei, a spus că trebuie să facă o școală pe insulă. Au construit-o cu toții împreună, în piața Palatului Imperial. Eu am fost primul elev. Neavând altceva, am învățat literele scriind cu un băț pe spatele frunzelor. Și acum se face la fel. Urechea-elefantului e cea mai bună, fiindcă are frunzele cele mai late. Pe insulele mai mari există ceva și mai bun. Se cheamă hârtie, dar pe asta nici măcar tata sau prietenul lui n-au reușit s-o fabrice.

Profesorii noștri sunt câțiva dintre oamenii de pe insulă. Limba maternă și matematica le predă tatăl meu. Gastronomia, domnul Hikime. Istoria insulei, domnul Daktari. Yamada-sensei[74], care e un pic mai gras, predă educația fizică; mama mea, muzica; doamna Molly, dansul; doamna Ruth, limba engleză; doamna Lahoya, limba tagalog; doamna Pam, gospodăria; Yao-*sensei,* lucrul manual; iar părintele Manta, de la Templul *Star House,* ne învață etica. Când suntem la școală, pe tata trebuie să-l strig *Moh-sensei,* iar pe mama, Maria-*sensei*

Yao-*sensei* e cel mai tânăr și-mi place mult de el fiindcă nu e sever. Soția lui e un bărbat și, pentru că nu vede

73 Felii foarte subțiri de carne fiartă cu legume și cu alte ingrediente.

74 „Profesor“.

deloc, umblă cu un toiag. Nici Yao-*sensei* nu vede cu un ochi. Cred că e foarte incomod. Au luat amândoi o boală și ochii le-au plesnit. Săracii de ei. Dar eu îi invidiez pentru că se înțeleg bine și mereu se distrează. Când o să fiu mare, cred că o să-mi placă mai mult să mă însor cu un băiat decât cu o fată. Asta și pentru că tata și mama se ceartă câteodată foarte tare.

Yao-*sensei* are o poreclă cam aiurea, „Inukichi”[75]. Eu nu știu cum arată, dar am auzit că pe insula cea mare trăiesc niște animale care se cheamă câini și pisici. Sunt foarte drăguțe și sunt prietene cu oamenii. Când l-am întrebat pe Yao-*sensei* dacă semănau cu șopârlele, a râs și mi-a zis: „*Prince*, ai văzut cum arată porcii sălbatici. Astea sunt puțin altfel, dar au tot patru picioare și multă blană. Sunt foarte drăgălașe”. Yao-*sensei* mi-a spus că a suferit mult și a plâns când a ajuns pe insula Tokyo, acum douăzeci de ani, pentru că aici nu era nici măcar un câine.

Am scris și mai devreme că mama e o persoană foarte veselă. Când eram mic, înainte să merg la școală, m-a învățat să cânt și să dansez. Numai că eu nu cânt prea bine și aș prefera să învăț să cânt la un instrument. Mama e prietenă cu domnul Kame și și-au făcut o formație. Domnul Kame mă învață să cânt la un instrument din nucă-de-cocos. Pe insulă mai putem face fluiere și tobe, iar eu umblu și caut materiale pentru ele.

Domnul Kame mi-a spus că pe insula cea mare sunt tot felul de instrumente. Mi-e puțin ciudă că n-avem și noi. Se pare că cel numit chitară e foarte important, dacă vrei să-ți faci formație. Domnul Kame mi-a mai spus că Ritchie Blackmore cântă foarte bine la chitară și că, pe insula cea mare, există mașinării la care poți foarte ușor să asculți trupa lui, Deep Purple. Eu am întrebat: „Cum așa?”. Tata, care era lângă mine, a spus: „Chi I Ta, chiar dacă ai să ajungi rege, sunt atâtea lucruri pe care n-ai să le poți vedea”. Și m-am mirat foarte tare că plângea.

---

75 Reamintim aici faptul că porecla vine de la *inu,* „câine“.

Câini sau mașinării, cred că sunt multe lucruri pe care tații noștri le-au știut, dar noi n-o să le mai știm. Asta e. Mie-mi place mult pe insula Tokyo și într-o zi o să mă căsătoresc cu cineva de vârsta mea, am să conduc țara, cum face tata acum, am să mă ocup de școală, am să pescuiesc ca nenea Yang, și am să trăiesc fericit și liniștit. Măcar o dată aș vrea să ajung pe insula cea mare, să văd o chitară, să o aud cum cântă și să folosesc hârtie. Dar nu le spun asta părinților, pentru că imediat se întristează și tac.

Nu demult, s-a întâmplat ceva care m-a șocat. Pentru că am terminat școala primară, m-au sărbătorit doar pe mine. Lumea spune că școala primară e o treaptă foarte importantă și de aceea ceremonia a fost înăuntrul Templului *Star House.* E un loc foarte frumos, pe care mama și prietenele ei îl numesc *Crystal Palace.* S-au adunat toți locuitorii insulei să se roage pentru mine. (A venit și nenea Yang.)

După ce am primit diploma, părintele Manta a spus, foarte solemn:

— A sosit ziua să-i dezvăluim prințului Chi I Ta adevărul.

Și asta mi-a dat emoții. Tata a vorbit mult:

— Fiecare țară poartă pe umeri povara unei istorii de lacrimi și sânge. Un tânăr prinț care va conduce țara în viitor trebuie să cunoască această istorie mai bine ca oricine și trebuie să-și cunoască și destinul. Doar așa poate simți adevărata dragoste și adevărata durere. Mama ta, prințe, nu este Maria Ortega. Este o japoneză pe care o cheamă Kiyoko. Tu ai fost unul dintre cei doi gemeni născuți din legătura mea cu ea.

Eram șocat și m-am uitat la mama, dar ea stătea cu capul plecat, încruntată și tristă. Chiar atunci, întâmplător, mi s-au încrucișat privirile cu nenea Yang, care stătea în spatele ei. Mi-a zâmbit și mi-a făcut semn cu ochiul, și m-am simțit puțin mai bine.

— Prințe, ai avut o soră geamănă. O chema Chiki și era un bebeluș foarte drăguț. Semănați ca două picături de

apă, dar soarta v-a despărțit. Kiyoko și Chiki au dispărut amândouă, înghițite de valuri. Pe insulă, noi numim tragedia asta „incidentul Oraga” și vom transmite mereu povestea mai departe. Onorată asistență, cetățeni ai insulei, cred că știți despre ce este vorba, dar aș vrea să ne reamintim detaliile. Acum treisprezece ani, în luna martie, un locuitor al insulei, Sakamoto – zis Oraga, și-a pierdut mințile ca urmare a fugii lui Watanabe. Și-a aruncat toate hainele, a rămas gol-pușcă și a început să strige că nimeni nu mai avea voie să plece de pe insulă, iar el avea să împiedice pe oricine ar fi încercat. În acel moment, nu ne-am închipuit că vorbea serios și că ar fi putut trece cu adevărat la acțiune, însă patru inși au fost de acord cu el: Kawahara zis Atama, Uchida zis Jason, apoi Harada și Hikime. Kawahara și Uchida manifestaseră și cu alte ocazii violență față grupul de chinezi pe care îi numeam Hong Kong și erau, de asemenea, considerați derbedeii insulei Tokyo. Cei cinci, Sakamoto, Kawahara, Uchida, Harada și Hikime și-au aruncat hainele, au declarat că ei sunt tribul „Blănoșilor” – o aiureală; apoi, cu bâte în mâini, și-au impus autoritatea asupra insularilor de bună-credință. Apoi, deoarece Kiyoko, însărcinată, lipsea de mai multă vreme, și-au închipuit că reluase legăturile cu Yang-san și cu ceilalți chinezi și că încerca să fugă de pe insulă împreună cu ei. Au scotocit toată insula ca s-o găsească.

Pe urmă a continuat mama, cu o voce puternică. Cele patru prietene au venit imediat în spatele ei și au acompaniat-o cu un *scat*[76] pe melodia *Natural Woman.*

— Pe atunci, noi nu știam că mai existau și alți locuitori pe insulă și așteptam să fie reparată barca. Am fost aruncate pe insulă șapte persoane. Am crezut că e pustie și ne cuprinsese disperarea, dar i-am întâlnit pe chinezi și ne-am simțit ușurate. Erau Yang-san și ai lui. Pentru că se ciocnise de stânci, barca avea o spărtură la spate, iar ei au

76 Stil vocal specific jazzului, în care interpretul produce sunete imitând improvizația instrumentală.

fost foarte binevoitori și au reparat-o. Era suficient s-o pună la punct ca să putem pleca cu toții de pe insulă. Am așteptat, petrecându-ne timpul cu repetiții pentru spectacol. Atunci a venit să caute adăpost la noi și Kiyoko-san. S-a simțit în siguranță și a adus cu bine pe lume doi copilași. Erau doi gemeni, frate și soră, iar noi am sărbătorit fericitul eveniment cântând.

Prietenele mamei au început să cânte *Chiquitita.* Cât au cântat ele, mama și-a șters lacrimile și s-a odihnit puțin.

— Reparațiile bărcii erau pe terminate și ziua plecării se apropia. Rămăsese totuși o mare problemă de rezolvat: în barcă încăpeau doar opt persoane. Câteva dintre fete și-au imaginat că aveam să le lăsăm de izbeliște și au pus la cale o trădare incredibilă. Kim și Sissi, prietenele noastre, au complotat cu Mun și cu alți patru chinezi să fugă doar ei. Au luat-o și pe Kiyoko-san. În acel moment, tocmai alăpta. Au silit-o să urce în barcă, cu *Prince* și *Princess*[77] în brațe. Noi, celelalte cinci femei, și Yang-san eram legați fedeleș și priveam neputincioși de la distanță. Atunci s-a stârnit un haos de nedescris: niște oameni complet goi au năvălit din senin, învârtindu-și bâtele. A fost o scenă cumplită. Ah, nu pot să povestesc mai departe!

Mama nu se mai oprea din plâns. Mi s-a făcut frică și mie și voiam să-mi astup urechile. Prietenele ei au încercat s-o liniștească. Atunci s-a ridicat părintele Manta, dar de fapt a vorbit sora lui, care locuiește în el. Știam că e ea, dar, fiindcă era vocea lui, mi s-a părut tare ciudat.

— Vai, vai, ce-i cu voi? Nu trebuie să plângeți! Într-adevăr, e o poveste cumplită, dar *Prince* trebuie s-o afle. Rămăsesem la episodul cu luptele de lângă barcă. Bun. Atama a fost omorât în bătaie de Mun, care a reușit să-i smulgă ciomagul. Chinezul era atât de furios, încât nimeni nu se putea măsura cu el. Oraga și ceilalți au sărit și ei la bătaie, iar trei dintre chinezi au fost răniți mai mult sau mai puțin grav. Mai târziu, rănile li s-au infectat și au

77 „Prințesă“ (în engl., în orig.).

murit. Fiindcă nu mai avea ochelari, din greșeală Oraga l-a omorât în bătaie și pe Jason. Apoi a ucis-o pe Sissi. În toată învălmășeala, Mun a încercat să fugă cu barca în care erau Kim și Kiyoko-san împreună cu copilașii. Dar chiar atunci, *Prince,* ai fost înșfăcat de tatăl tău. Se gândise că, dacă păstra unul dintre copii, Kiyoko-san avea să se întoarcă negreșit. Bineînțeles, ea aproape că și-a pierdut mințile de durere și a început să te strige. Cred că niciunul dintre noi n-o să-i uite vreodată vocea: „Cheeeetaaaaah! Cheeeetaaaaah!”. Dar Mun vâslea vârtos și barca s-a depărtat de mal. Oraga, rămas singur, a urcat pe Capul Sainara și s-a aruncat în gol. Iar noi am așteptat să vină Kiyoko-san, crescându-te pe tine, *Prince,* cu multă grijă. Am fost siguri că, dacă scăpase cu viață, avea să se întoarcă pe insulă, să te salveze și pe tine. Dar ea nu s-a mai întors. Barca nu era complet reparată. Probabil că a luat apă și au înghițit-o curenții care înconjoară insula. De asta, *Prince,* întotdeauna în luna martie purtăm doliu. Cred că ne-ai văzut și tu desenând pe scoici și aruncându-le în apă. O facem ca să aibă cu ce se juca *Princess,* pe fundul oceanului.

— Mulțumesc, Kazu-chan, i-a spus părintele Manta surorii lui, care trăiește în el.

Câțiva plângeau. Eu eram șocat și nu prea știam ce să fac. Nu știam că mama și sora mea au murit așa. Eu trăiesc acum fericit pe insulă pentru că tatăl meu m-a salvat.

Tata mi-a pus mâna pe umăr și a spus:

— Chi I Ta, aceasta este istoria de lacrimi și sânge a insulei Tokyo. De fapt, când am ajuns noi pe insulă, eram și mai mulți. Dar am trecut prin multe tragedii care ne-au împuținat: unii au căzut de pe stânci, alții s-au otrăvit ori s-au înecat. Pacea și prosperitatea de care ne bucurăm acum au fost clădite datorită acestor sacrificii, pe care le respectăm. De aceea, când vei fi rege, va trebui să te străduiești să aduci și mai multă pace și prosperitate.

— Tată, așa voi face.

— Apoi, vei povesti mai departe despre „incidentul Oraga”. Nu vrem să le uităm pe Kiyoko și pe Chiki.

— Așa voi face! am strigat eu, iar locuitorii insulei m-au aplaudat.

Din nou, am întâlnit privirea lui nenea Yang. Mi se tot părea că vrea să-mi spună ceva. Fiindcă am vrut să aflu ce, ieri m-am dus până la el, dar nu era acasă. L-am căutat și l-am găsit sus pe o stâncă, la *Cape* Sainara. Stătea și privea în zare. Pentru că mie toată lumea îmi spune că *„Prince* e o ființă rară și n-are voie să se apropie de *Cape* Sainara”, am rămas mai departe și de acolo l-am strigat.

— Nene Yang! Ce voiai să-mi spui la ceremonie?

El s-a întors spre mine zâmbind. Când râde, îi ies la iveală doi dinți galbeni, ca niște colți, și te cam sperii de el. Dar mă gândesc că poate nici eu n-arăt foarte bine. Eu nu sunt așa *very cool* ca tata. Mama se plânge mereu că nu sunt oglinzi pe insulă și că nu și-a mai văzut fața de peste zece ani. Nu prea înțeleg ce sunt oglinzile, dar mi-ar plăcea să văd și eu una. Nenea Yang mi-a făcut semn cu mâna să mă duc lângă el.

— Nu pot! Sunt *Prince* și n-am voie să urc pe stânci.

— *Prince,* ești doar un prizonier care nu trebuie să pățească nimic.

Nenea Yang mesteca niște betel. Eu am clătinat din cap. Nu știam cuvântul.

— Ce-i aia prizonier?

Nenea Yang m-a privit și n-a răspuns. Eu mi-am amintit de omul acela, Oraga, care s-a aruncat de aici și m-a trecut un fior. Dar voiam să mă uit și eu în depărtare. Dacă de sus se vedea insula cea mare, ce aveam să fac? Mi-ar plăcea să pot zbura ca o pasăre.

— Nene Yang, aș vrea să ajung pe insula cea mare.

— *Prince,* în inima lor, vor cu toții același lucru.

Nenea Yang a zâmbit și și-a arătat dinții galbeni.

*

Mă numesc Chiki Hayashi. Am treisprezece ani și învăț la un gimnaziu privat din Tokyo, în cartierul Minato-ku. Am note destul de bune și sunt o fată cât se poate de obișnuită. Singurul lucru mai neobișnuit este că n-o am decât pe mami. Tați a murit înainte să mă nasc. Lumea îmi zice că nu e ceva atât de ieșit din comun, dar când le spun că mami are peste șaizeci de ani, toți se miră. Uneori, când mergem împreună la cumpărături, oamenii îmi spun că sunt norocoasă că am așa o bunică tânără. În mod clar, mama mea e mai bătrână ca alte mame, dar le dă clasă. E hotărâtă și niciodată nu se pierde cu firea.

Ocupația ei este ghicitul. E cunoscută sub numele de „Clarvăzătoarea Kiyoko Hayashi”. Ce spune ea în general se potrivește, și de asta i s-a dus vestea. Nu toată lumea știe cum arată, pentru că nu apare la televizor, dar îi merge foarte bine. Și ea s-a mirat să vadă cât de mult i s-a mărit clientela, doar umblând vorba din gură-n gură. Părinții colegilor uneori află că ea e mama mea și mă întreabă dacă nu le poate ghici și lor, dar îi refuz întotdeauna.

Programările pentru ședințele de ghicit se fac prin poștă, nu la telefon. Pe urmă, cererile se trag la sorți. Mami e convinsă că, dacă n-ar proceda așa, ar profita numai băgăcioșii sau cei cu mai mult timp liber, și n-ar fi corect pentru ceilalți. Tragerea la sorți are loc săptămânal, duminică seara. N-o face mami personal, ci asistenta ei, Kimko-san, în care are deplină încredere. Kimko-san e din Filipine.

Nu pot să le scriu numele aici, dar nenumărați artiști și sportivi, ba chiar și politicieni vin să le ghicească mami. A trebuit să mai angajeze câteva asistente, în afară de Kimko-san, s-o ajute la treabă. Kimko-san locuiește cu noi și uneori îmi face pachețelul pentru școală. E drăguță și bună, ca un membru al familiei.

Mami m-a adus pe lume când avea patruzeci și opt de ani. Fiind și prima naștere, s-a gândit de multe ori că s-ar

putea să moară. Pe urmă, când a născut, a văzut că are gemeni. Mi-a spus că am avut un frățior. Pe mine m-a numit Chiki și pe el, Cheetah. Cică așa i-a venit să ne spună, de la o melodie care i-a trecut atunci prin minte – „Chiquitita", dar mie mi-e greu să cred asta.

Din păcate, Cheetah a murit imediat după naștere. Când eram mică, simțeam tot timpul că-mi lipsește ceva. Întâi am crezut că de tati era vorba, dar când am aflat că am avut și un frățior, mi-am dat seama că-mi lipsea el, adică jumătatea mea. Pentru că gemenii iau ființă prin diviziunea celulelor, probabil că a rămas în mine niște ADN care-i simte lipsa și uneori mă copleșește dorul. Fiindcă noi doi eram unul, iar acum unul dintre noi nu mai e. De asta, câteodată, când sunt încurcată sau nu mă pot hotărî, îl întreb în mintea mea: „Cheetah, tu ce crezi?". Iar el îmi răspunde: „Nu te cam pripești?" sau „Chiki-chan, ai dreptate! Nu te opri! *Go, go!".*

Când i-am povestit lui mami, mi-a zis că s-ar putea să am și eu stofă de clarvăzătoare. N-am prea înțeles de ce. Poate că și în inima ei trăiesc Cheetah și tati, și-i șoptesc și ei: „Kiyoko, ai dreptate! *Go, go!";* sau: „Kiyoko, oprește-te!".

La insistențele mamei, am dat examenul de admitere la gimnaziu. Nu e o școală așa de renumită, dar ține de o universitate, iar asta o face pe mami să fie mai liniștită. În momente ca astea, resimt și eu faptul că are deja șaizeci de ani. Cred că face tot ce poate ca să-mi deschidă drumuri și să mă descurc când ea n-o să mai fie.

Faptul că am reușit la examenul de admitere i-l datorez tot ei. Alți copii au făcut meditații încă din clasa a doua, dar eu am luat examenul fără să tocesc prea mult fiindcă m-a ajutat ea. Școala la care am fost admisă a fost, pe vremuri, pentru domnișoarele de familie bună și, cu așa o tradiție, lumea credea că nu sunt șanse să mă primească și pe mine, un copil fără tată. Cu toate astea, la interviul cu părinții mami s-a ridicat dintr-odată în picioare și a spus: „În această clădire, simt cum plutesc spiritele unor

răposați”. Asta e una din frazele ei tipice: „În locul cutare, simt cutare”. S-ar putea ca profesorii să fi fost intimidați de „Clarvăzătoarea Kiyoko Hayashi” și de asta să mă fi acceptat. Oricum, îi sunt foarte recunoscătoare. Când scriu așa, sună a complex matern, dar nu e cazul. Eu sunt foarte rațională pentru un copil de vârsta mea.

Multă vreme m-am întrebat de ce o fi ales mami să fie clarvăzătoare. Când eram mică, ea și Kimko-san făceau comerț cu un chinez, Mun-san. Vindeau mărunțișuri, cum găsești la magazinul de 100 de yeni, sau ceaiuri pentru slăbit și tot felul de ciudățenii. Iar eu m-am născut în provincia Fujian din China și până la doi ani și jumătate am trăit la Hong Kong. Oare ce s-o fi schimbat în viața ei încât a căpătat puteri paranormale și s-a făcut clarvăzătoare?

Am întrebat-o o dată, când tocmai ieșise din baie și se răsfăța cu un pahar de Château Margaux. S-a îndreptat de spate și mi-a spus serioasă:

— Eu pot să mor oricând. Acum ești destul de mare ca să-ți spun și ție secretul. Însă nu trebuie să povestești absolut nimănui.

Inima îmi bătea cu putere și simțeam nevoia să fug. Dar în interiorul meu, Cheetah mi-a șoptit: „Stai! Ascult-o pe mami!”. Mi-am înghițit saliva. Mami a pus deoparte paharul de vin și s-a uitat în gol.

— Când îmi amintesc de bezna nopții de pe insulă, mă simt cuprinsă de teamă și de speranță în același timp. Și-mi vin în minte tot felul de imagini. Frânturi de atmosferă sau mirosuri care nu sunt aici. Mirosul orașului după care tânjesc sau parfumul iernii. De asta m-am făcut clarvăzătoare.

— Mami, despre ce insulă vorbești?

Ea a oftat adânc, iar Kimko-san s-a dus în camera ei, probabil ca să ne lase între patru ochi.

— Chiki, nu ți-am mai povestit niciodată despre asta. E vorba de insula pustie unde am trăit cu tatăl tău. Acum douăzeci de ani, am plecat amândoi pe un iaht, într-o

croazieră în jurul lumii. De la bun început, eu n-am vrut să mergem. Mi-era frică de ocean. Și nu degeaba, pentru că, nu după multă vreme, ne-a prins o furtună în largul Filipinelor și am naufragiat. Pe atunci nu existau dispozitive GPS, ca astăzi, și nimeni n-avea cum să repereze un vas atât de mic. Eu și tatăl tău am înotat până la o insuliță, ducând cu noi doar câteva lucruri pe care le-am putut salva înainte să se scufunde iahtul, un cuțit, o cratiță și alte mărunțișuri. Insula nu era locuită. N-aveam de nici unele, și totuși am supraviețuit acolo șapte ani. Imediat după ce am rămas însărcinată cu tine, tatăl tău s-a îmbolnăvit grav și s-a prăpădit. Însă, spre norocul meu, curând au mai naufragiat pe insulă un grup de bărbați chinezi și femei filipineze, veniți cu o barcă. După ce am născut, ne-au luat și pe noi și așa am putut pleca de pe insulă. Mun-san și Kimko-san făceau și ei parte din grup.

Am fost complet șocată de ce auzeam și nu știam ce să spun. Parcă aș fi citit un roman! Mami s-a ridicat și s-a dus în camera ei. S-a întors cu un ceas de mână, mare și vechi, și mi l-a pus la încheietură.

— A fost al tatălui tău. Indiferent prin ce am trecut, nu m-am despărțit de el niciodată. Ora la care s-a oprit a fost ora la care s-a oprit timpul pe insula Tokyo.

Limbile arătau ora unsprezece și șapte minute. Era un ceas pentru scufundări, mare, marca Omega Seamaster. L-am strâns în palmă și mi-au dat lacrimile. Mami m-a mângâiat pe cap și mi-a spus blând:

— E ceasul tău acum. Gândește-te că e tatăl tău și ai mare grijă de el.

— Povestește-mi cum a murit frățiorul meu.

Mami s-a întunecat la față.

— Mai așteaptă puțin și am să-ți spun.

Cred că era dureros pentru ea să-și amintească. Îmi reproșam că o rugasem ceva atât de crud. A început să-mi povestească despre altele. A reușit să scape de pe insulă cu o barcă foarte mică.

— Călătoria pe mare a fost foarte dificilă. O lună de zile, n-am băut și n-am mâncat nimic. De nu știu câte ori am crezut c-o să mori. Dar ai fost puternică și te-ai agățat de viață. Erai micuță și uscată, și totuși ai rezistat. Într-un târziu, am întâlnit un vapor sub pavilion chinezesc. Asta a fost salvarea noastră. O vreme, am trăit împreună toți patru: Mun-san, Kimko-san, eu și cu tine. Cu toții am avut nevoie de timp să ne revenim. Pe urmă, am făcut o mulțime de lucruri ca să punem bani deoparte. Pentru că nu voiam să avem probleme, m-am ocupat să-ți fac un certificat de naștere. De asta scrie acolo că te-ai născut în China, și așa am putut să te aduc în Japonia. Dacă aș fi declarat că te-ai născut pe o insulă pustie, acum n-ai avea cetățenie. Când eram la Hong Kong, am putut să iau legătura cu mama. Da, bunica ta. Avea peste optzeci de ani și m-am bucurat că încă mai trăia. Și ea s-a bucurat enorm. Mă declarase moartă și a trebuit să-mi anuleze certificatul de deces. Fiindcă presa ne-ar fi hărțuit dacă ar fi aflat că am petrecut șapte ani pe o insulă pustie, am convenit să spunem că în timpul croazierei mie și tatălui tău ne-a plăcut foarte mult o insulă și am hotărât să trăim o vreme acolo, dar apoi el a murit și eu m-am întors în țară. Dacă n-am fi făcut așa, n-ai mai fi scăpat de curiozitatea lumii. M-am gândit la liniștea ta. Când am venit în Japonia, tu aveai trei ani și nu vorbeai decât în chineză, mai ții minte? Dar copiii au mintea foarte flexibilă și te-ai obișnuit repede și cu japoneza. Bunica a murit la scurtă vreme după ce ne-am întors, de parcă ar fi așteptat doar să te cunoască pe tine. Altceva nu mai e de povestit, a încheiat mami și a zâmbit.

— Dar nu semăn deloc cu tati.

Am văzut câteva fotografii de-ale lui și am fost foarte dezamăgită că nu arătam ca el. Mami a ridicat din umeri.

— Tu aduci mai mult cu tatăl meu.

— Serios? Auzi, mami, nu vrei să mergem pe insulă?

Ea a oftat adânc.

— Din ce mi-am ghicit, a reieșit că acolo s-au adunat

spirite care nu mai au unde merge și nu cred că e bine să ne ducem și noi.

— Dar acolo se odihnesc tati și frățiorul meu!

Mami nu mi-a răspuns și a sorbit puțin Château Margaux. Orice-ar spune, eu tot vreau să vizitez o dată insula. Dar dacă nu-mi spune unde e, n-am cum s-o găsesc.

— Cum se ajunge acolo?

— Nu știu. Nu știu nici pe unde ne-am dus, nici pe unde ne-am întors. Acum, după atâta timp, nici măcar nu mai sunt sigură dacă chiar am fost vreodată acolo.

Cred că se îmbătase.

— Și cum e o insulă pustie?

A închis ochii, de parcă ar fi încercat să-și amintească.

— O insulă pe care nu există nimic. E doar foarte cald și-ți dorești atât de mult să bei o Coca-Cola rece, încât simți că-ți pierzi mințile. Nu există nici televizoare, nici tampoane sau hârtie igienică. Am supraviețuit mâncând șerpi, șopârle și furnici.

I-am șoptit lui Cheetah, în interiorul meu: „E extraordinară!”, dar el, spre uimirea mea, mi-a răspuns morocănos: „Aiurea! A făcut mereu cum a tăiat-o capul!”.

Orice-ar zice lumea, eu tot cred că mama mea este o femeie extraordinară.

Roman distins în anul apariţiei cu Premiul Junichiro Tanizaki şi ecranizat, în 2010, în regia lui Makoto Shinozaki, într-o producţie cu actriţa Tae Kimura în rolul principal

„Kiyoko şi-a scos rochia neagră şi zdrenţuită. Goală, a intrat în mare... «Azi joc rolul principal şi trebuie să fiu frumoasă», şi-a spus, zâmbind fără voie. Întotdeauna şi oriunde s-ar fi aflat, avea rolul principal. Pe insulă era în centrul atenţiei şi toţi se întreceau să-i intre în graţii... Dintre cei treizeci şi doi de locuitori ai insulei, ea era singura femeie... Câte lupte pe viaţă şi pe moarte nu se dăduseră pentru ea, cea de acum? I-a venit din nou să zâmbească. Oare câte femei, pe lumea asta, erau la fel de dorite de bărbaţi precum era ea?"

„*Insula Tokyo* este o proză ambiţioasă: are scriitura sigură şi o foarte uşor de simţit (şi de apreciat) forţă de a ţine cititorul în alertă. Supravieţuirea este legată mereu, în roman, de putere, de luptele pentru a o păstra – ceea ce nu sună prea străin pentru nimeni."

k-libre.fr

http://www.kirino-natsuo.com